

ANTOLÓGIA

VÍERS TÖRT ÉN ÉS

 Irodalmi Jelen

Acsai Baki Bárdos Bora Böszörményi
Debreczeny Dobai Faludi Fenyvesi
Freund Géczy Gittai Jász Jónás
Kalász Kántás Kántor Keszthelyi
Korányi Lackfi Ladik Lászlóffy Makkai
Marczinka Muszka Nagy S Nagy Z
Nyerges Papp Payer Prágai
Rónai-Balázs Simándi Sós Szálinger
Szügyi Tandori Tóth E Tóth K Tözsér
Vasadi Végh Wehner Zalán Zudor

A kötet digitális megjelenését támogatta a
Nemzeti Kulturális Alap

VERSTÖRTÉNÉS

Válogatta és szerkesztette
Mányoki Endre

IJK

IRODALMI JELEN KÖNYVEK, 2014

A kötet digitális megjelenését támogatta a
Nemzeti Kulturális Alap

3442/00054

Kiadja
a Concord Media Jelen
Aradon

Felelős kiadó: Böszörményi Zoltán
Válogatta és szerkesztette: Mányoki Endre
Szerkesztette: Hudy Árpád

© Occident Media Kft., 2014
Honlap: www.irodalmijelen.hu
ISBN – 978 973 7658 44 9

ACSAI ROLAND

KERECSENSÓLYOM VERSKAMERA

A VILÁG ELSŐ KERECSENSÓLYOM WEBKAMERÁJA
2012 HÚSVÉTJÁN

Mekkora kitartással ül kavics-fészkén –
Alatta csírázó tojások. Mint egy kizöldellő búzaföld.
Ahány tojás, annyi bolygó,
És mindnek ő a Napja,
Ez a kerecsensólyom tojó.
A kötelességtudás mintaképe.
Kilépett a mi időnkből,
És átlépett a tojásokéba,
Mindegy, hogy odakint felkel a nap,
Vagy alkonyul.
Behunyja a szemét, aztán kinyitja;
Fedőtollainak hol ezt, hol azt
A cserepét próbálgatja a szél.
Tökéletes épület.
Nagyszombat van, de ő nem tud róla.
Most készül tovább vinni faját. Most
Készül újjászületni. Most minden
Jelképes húsvéti tojás
Ezeket a tojásokat ünnepli.

A KERECSEN FÉSZKÉN ÜL

Izzó kerecsen-tojások, mint magasfeszültségű
Vezeték szikrái. Parazsak, miket csak
A sólyom tűzálló tollruhája visel el.
Az élet foglalatába tekert villanykörték.
Párja zsákmány után jár. A természet természetben
Fizeti neki a dézsmát. A párja is ő. Lényének
Egyik fele a fészekben ül, a másik a szántóföld
Kultúrsivataga fölött szeli a levegőt.
A szél, valódi lételeme, itt sem hagyja el,
A fészekben is vele van. Cirógatja. Tollát
Borzolja. A fülébe súg. Ez lesz majd a kikelő
Fiókák altatódala. A kerecsen maga is szél.
A szél tollas megtestesülése, üreges csontja
Belsejében szél fütyül, és rakétaként hajtja
Egyre feljebb, hogy kiszabadítsa a Napot.
Kampós csőrű, horgos-karmú, húsevő szél.
Aztán eljön az éjszaka, és fekete-fehérben
Mutatja őt az infrakamera Isten-szeme
Esőcseppek nagyítólencséjén keresztül.
Fejét szárnya alá hajtja. Nem szabadna így látnunk.
Először tűnik védtelennek.

A KERECSEN ELALSZIK

Úgy melengeti szárnya alatt a fejét,
Mintha saját fiókáját melengetné.
Talán álmodik. Vagy őt álmodja valaki.
Átköltözött az álom
Revírjébe és vijjogva kiüldözi
Az ébrenlét varjait.
Ide már nem követheti a hátára szerelt
Múholdas nyomkövető.

A KERECSÉN VADÁSZIK

Repülés közben le sem kell csapnia:
A föld felemelkedik hozzá,
Karmai közé nyomja az ürge gerincét,
Aztán visszahúzódik.
Ajándékot visz párjának:
Csigolya-nyakláncot.
Visszaszáll a magasfeszültségű villanyoszlopra,
Mint egy óriás solymász karjára.
Sötétedik. Csillagdíszes
Sólyom-kápát
Húz fejére egy még nagyobb
Solymász, az éjszaka.

A KERECSÉN ÉS A SIVATAG

A kultúrsivatag rettegett tuaregjei –
Növényvédő szerek, gyomirtók és műtrágyák
Szélsőséges éghajlatán élnek;
Magasfeszültségű ostorok
Villámcsapásai között.
Itt kell megmaradniuk,
És felnevelniük a fiókáikat.
Nagy szemükkel nem csak a délibábot
Látják, a Bábost is.

A KERECSENEK KIKELNEK A TOJÁSBÓL

Kitörtek szűkké vált
Mészkőbarlangjaikból –
Megelevenedett, fehér
Cseppkövek, és éhesen
Tátogni kezdenek.
Most már semmi sincs köztük
És a világ között – hozzáköti
Őket az örökös éhség.
Apjuk a köldökszinór,
Amin keresztül az élelem
Érkezik.
Saját csőrükkel
Vágják majd el,
Ha kirepülnek, és nem lesz
Rá többé szükségük.

A KERECSENEK ÖLELKEZNEK

A fiókákat eddig melengetni kellett,
Most meg árnyékolni kell –
A tojó széttárt szárnyakkal áll
Egész nap, a gondoskodás
Keresztjére feszítve.
Óvja őket a felkelő naptól, a déli
Naptól, a lemenő naptól; és ugyanígy
Áll éjjel is, mintha a holdfénytől
Is védeni akarná őket.
A két fióka, mint két kis fehér egér
A karmos lábak előtt.
Alkonyodik.
A tojó vijjogva elröppen,
A fiókák néhány percig egyedül maradnak;
Úgy ölelgetik egymást pihés
Karjaikkal, mintha ki akarnák
Csikarni a másiktól az anyát.

A KERECSENEK ÉS A GYÍK

A fiókák alszanak. Két emelkedő,
És süllyedő, fehér pihecupac –
Fészük száraz csontokkal,
És elejtett madarak tollaival béleelve.
Bizarr gyerekszoba. Bizarr játékokkal.
Amikor megjelenik a tojó,
Csőrében a vércsétől elkobzott,
Smaragdzöld gyíkkal, rögtön felébrednek,
És elkezdik táncukat az élelemért.
A gyík néhány perccel ezelőtt még
Az éjjel lemerült napelemeit töltötte
Fel a réten, egy kövön hasalva. Amikor
Megérezte a vércse képében lecsapó
Veszélyt, eldobta farkát.
De elkésett. Nem tudta elterelni
A vércse figyelmét.
Most itt lóg a magasban, élettelenül
A kerecsen csőréből. De valahol odalent,
A még harmatos fűben, eldobott farka
Napszálltáig verdes.

A KERECSEN HANGJA

Hangjuk, mint egy kerekes kút nyikorgása –
Míntha gyerekkorom mély kútjából
Húznák fel eltűnt évek vizét,
Ami után idáig szomjaztam.
A kerecsenek az anyjukat hívják.

A VERSENY POSTAGALAMB ÉS A KERECSEN

Felreptették egy ismeretlen helyen;
Szíve helyén izzó vasdarab lüktetett,
És vonzani kezdte
A távoli galambdúc mágnesese –
Száguldva indult hazafelé.
De a kerecsen a galambdúc
Mágnesénél is erősebb volt.
Lecsapott rá a levegőben,
Kiszakította a mágneses erőteréből,
És betömött vele két örökké éhes száját.

A KERECSENEK EGYEDÜL MARADNAK

A kerecsenfiókák először maradnak
Egyedül éjszakára –
Kezdetben még
Anyjukat hívogatják, aztán lassan belátják,
Hogy nincsenek egyedül:
Fölöttük csillagok hunyorognak,
És bolygók repülnek láthatatlan szárnyakon;
Látják a Marsot, a bolygók kerecsenét.
Odalent, a mezőn űrhangú tücskök ciripelnek,
Sok száz kis mikrogravitáció, amivel
Egymás körül keringünk.

A KERECSENEK KILOMBOSODNAK

Egyre ügyesebben tollászkodnak –
Úgy viszi a szél a fehér pihéket,
Mint a cseresznyeszirmokat.
Elmúlt a tavasz, megjött a nyár:
Kilombosodtak.

A KERECSENEKET MEGGYŰRŰZIK

Először érintette őket emberkéz –
Megsérült a láthatatlan hímpor,
Ami szárnyukat bevonta.
De amit elvesztettek az egyik
Oldalon, megnyerték a másikon.
Az emberektől nevet kaptak: Hajnal
És Samu. Végül is mi történt?
Két szénalapú létforma egymáshoz ért.

A KERECSENEK FELRIADNAK

Távoli nyerítés visszhangzik az
Éjszakában. A kerecsenfiókák
Felriadnak. Nem tudják eldönteni,
Hogy a szívük ver ilyen hangosan,
Vagy patadobogást hallanak –
A Lófej-köd ágaskodik
Föléjük az űrben.

A KERECSENEK ÉS A HAVAZÁS

Ez a legnagyobb havazás,
Ez a minden éjszaka megismétlődő:
A csillagok észrevétlen lassúságú havazása,
Ahogy behullnak
A hajnali horizonton hömpölygő
Felhőfolyóba.

A KERECSENEK ÉS A BOLYGÓ

Csőrük és lábuk olyan kék,
Mintha most téptek volna szét egy felhőt.
Egy láthatatlan dróton valaki
Rángatni kezdte a szárnyaikat:
Szűk lett számukra a fészek,
Ahogyan pár héttel ezelőtt a tojáshéj.
Már csak néhány nap, és kirepülnek,
Hogy felfedezzék ezt a gázburok-héjút,
Gigantikus, sérülékeny tojást:
A Földet.

A KERECSENEN KIREPÜL

Samu repült ki elsőnek,
Hajnal a fészekben maradt
A frissen hátára szerelt
Múholdas jeladóval.
Az őseinek igazi holdak
Jelezték az útját –
Az övét egy múhold fogja.

BAKI JÚLIA

MINTHA KÖZTEM LENNE

Kiüresített bal oldal. Nem told hozzá, már nem vesz el,
nincs miről találgatni. Aranymetszés a másik mellkas közepén.
Azt hazudom, beteg vagyok, de még lázat sem érzlek.
A lámpa alá állok, felforrósodott, körte alakú sebhely a szív.
Meggyőződés nélkül teszed homlokomra a kezed,
megszokásból simogatsz, hagyod, hogy a test feloldja a perceket.
A felszínen csak gyenge vagyok, de az nem szervezet.
Maradni akarok, ütemenként betartom a szünetet.
Örökíteni kell, az ízeken át a múltat. Ennyi a dolgom.
De se az ágyat, se az asztalt, se az arcodat, se a testedet, se az érintésed,
az érintésemet, a testemet, az arcom. A tagadásban ismétlem önmagunkat.
Nincs kulcs, csak kikísértelek. Közöttünk akadnak el a perceik.
Ez egyszer szeretni akartál, egyike a legszebb látszatoknak.

RECEPT SZERINT

Nem számítok többet, úgy körülbelül fél kilónál megáll a lélek, és a dombok kezdenek közeledni. Talpamban százféle kő és az éjszakai eső maradékai. Most három pulóver sem elég, nehezen veszi át a testmeleget, remegek, és megszokásból rád gondolok. Még három perc a teljes kinyílásig. Addig maradok, hús és csont, az üveg mögött. Repedések az arcomon, a színeket lassan viszem fel, pirul a bőr, alatta túl idegenül hatnak az erek. A fényt csak ezután teszem hozzá, recept szerint, két kanállal. A csapnál öblítem le, lassan tisztára mosom. Hagyom száradni, az előírtak szerint csepeg a felesleges, oldódnak le az emlékek. Már rég nem vagy itt, mire megtalálom a domb eső utáni zöldjeit, és a talp ereit.

KOPASZ NŐ, TÜKÖR ELŐTT

Illetlenül felvetett fej, két útra nyitott combok. Puszta, fasorokkal. A másik oldalán ház, alacsony kerítéssel, kis kertkapu, virágágyások. Öntözéshez készül, és felnyúl a párkányig. Szemben nyílt ablak, friss levegő átzuhogása az arcon. Így jobban illik, ha máshoz nem, a múlthoz. Mint ereszcSATORNÁBÓL az eső utáni víz, hagy el utolsó önmagam. Most itt ülsz mellettem. Összezárt lábakkal, ujjaidat csuklómra fonod. A hajamat eltűröm az arcomból. Előrehajolva beszélsz. Nézed a kertkaput. A kertkapun a kilincset. A kilincstre ráakódott többéves mozdulatot. Nem láttál engem, még így se, már régóta. Ha felemelem a két kezem talán meg is számolhatom, mennyi idő telt el két érintés között. Mint a fákat a pusztaszegélyén, ahogy új utat választanak a vízhez.

BÁRDOS LÁSZLÓ

VÁLTÓLÁZ

Három napnál ugyan ki bírna többet?
A két forrás addig ki nem merül.
– Éjt nappá téve hullámszórt körötte
az ének, fullasztón, sértetlenül.
Maestoso: micsoda ívbe hajlik,
S milyen messze fönn várja önmaga!
Előre nem látsz semmiféle partig,
s hátrafelé sem találhatsz haza.
Szobádban ültél (nem vall be a térkép),
csak ő, a kórus talált szavakat.
A képen is: férfi, nő, csúnya és szép,
ki fönt, ki lent, mindegyre igazabb.
Bár a dallam megtér önkezdetébe,
a horizont se szökhet rajta túl.
Hidd: feloldoz egyetlen átkötése,
tudd: magadra hagy, megoldatlanul.
– Egy másik forrás szemedbe szivárogo,
nyers képsorokkal magához karol.
Ez rögtönös vigasznak még kiválóbb,
s amíg hat, csontig, velőig hatol.
Mit nekik, hogy bájos bűnük kipattan;
tilos bár, kebelre forr a kebel.
Egy lesiklik, és még tilalmasabban
az ajka ott lenn is ajkakra lel.
A büntetés! Csak nézni, nézni, nézni:
amint két gyönyör egymásnak feszül.
A kéjt egyik a másiktól kitépi,
míg bőrük közt atomnyi rést se tűr.
– Csitul már a háromnaposra vált láz,
emléknyoma sosem érhet utol.
Körös-körül bágyadt háttérsugárzás,
mely vaktában tovább kalauzol.

BORA

nézz uram
rossz szememmel!
a törvény
hányadik olvasatban
kegyelem?

*

az óramutató járásával
ellentétes irányba indulok el.
lábam alatt
túl korán levert dió ropog.
megrepedt tüskés szívburkolatú
gesztenyék szelíd elmúlása a kert.
a bágyadt fényt borostyán futja be.
fálnak támasztott sírkő
hirdeti távoli halottját.
mélyül rajta a bevésés.
exhumált múltja
valahol látogatható közelben.
a tornyon hiányzó rovas
a rendelt idő:
ugyanaz a születésé.
ugyanaz az elmúlásé.

*

ki bírja el az ég
lombhullató súlyát
nem emel fel
rám nehezedik az áldás
lefegyverez a védtelenség
ahogy a fűszál
begyűjtve minden fényt
nem kerüli el a kaszát

*

halálom hajnalán
a harmadik kakasszó
a csend.
az ég két koldus
-garasa:
a hold s a nap

egyszerre koppan
szemgödröm üres perselyében

*

keresem a párnában
apám faggyúszagát,
gyertyacsonkoló
sötét borul rám,
köldökszinór nélkül
megyek úrsétára,
a hajnal anyám
felcsukló zokogása

*

holdezüst angyalok
néma fényt aratnak
leomló falaim
égig magasodnak

*

a mester
egy pocsolya szélén megáll.
partja lesz az égfoszlánynak.
porondos vízen át
elindulok felé.
a süllyedés csodája:
kezem
megadón emelem fejem fölé.
megragad az elengedés.

*

hordoz néha koponyád
egy ilyen arcot:
barabbás jézusra gondol.
kegyelmi pillanat
a zársebesség.
időtlen.
s bár nem változik
a domborzat,
az arc tájképén
egyszer csak
jézus gondol
barabbásra.

*

isten visszanézi álmait
egy tükör szilánkjában
a homály gyújtópontja
arcomba dörzsöli
az első felsírás
ráncait

*

tüdőmben elporladt
fióka az ég
a fák lombja
gubbasztó szárnyverés
ágról szakadt madarak
visznek felfelé

*

mióta írom
az elmebeteg nő naplóját
az írás hangja
falkaparás
ki vakolja be
anyám méhfalát
mikor már behajthatatlan
kintlevőség arcom
s kihajthatatlan bentlevőség
minden démonom

*

beengedtél
behívtalak

*

a keresztről
leveszi
a testet
a csontokban
a félelem
a testről
nem veszi le
a keresztet

*

megreped
a tél burka
leomlik az idő
elmaradt vérzés hava
betakar
hogy fázzak

*

álmomban mélyen
alszol
a folyékony üvegben
kisimulnak
az ébrenlét gyűrődései
halálba mártott
testedről eltűnnek
az erek ostorcsapásai
körülotted talált tárgy
minden
mit elvesztettem

*

a tükör szárnyas oltárában
hármasszótatú csend
egy mozdulat
fátyolt igazít fejemre
nem lesz tökéletes
mint falakon a
retusált esküvői képek
mielőtt elindulok
a tükröt
letakarom

*

egykedvű zuhogás
álmomban a halál
száz angyal teste
egy hópehelyben

*

a hang nem terjed
csak a csend
hatalmas holdárnyék
napfogyatkozott hitem

nagycsütörtöki álmot hoz
minden éj
fáklya a sötétség
a fény áttört vérzés
egy sosemvolt világ
elvet
él
*

meztelenségem
levedlett
végtelen
*

mint kivágott csemete
árnyéka
tested álmomon átzuhan
az idő letelt
pásztoróra
hűséggel csal
*

a templomhajót lassan
elereszti a corpus
horgonya
a homály tükörcserepei
szilánkokban
a nyugat hajnala
bíborban úszó
alkonyat
maradok
míg leveszik
a keresztről
a latrokat
*

nem tudom, hol
a fosztóképző a hűségben.
talán ott, ahol az avar
szélben is hallgat.
milyen mustja is lenne
az őszi leveleknek?
komposztált szomj.
mindig idáig jutok

a test felejtésében.
az egyetlen kortyba
sűrített falatig.

*

álmomban vagyok
a legfáradtabb.
mintha a felejtésre tárult szem
ébredlétre nyílna.
elpattant buborékként
körvonalazódik a mélység.
mire elhagyom az éjfélt,
megépiül vesztés csatáim diadalíve:
az asznapi ég.

*

kikeverek egy valószínűtlen árnyalatot:
hűtlen alkonyt,
mely leszakad a napról.
éjjel is vöröslük a házfalon.
a feltűnő rejtőszínben,
mint ragadozók,
a felületek szabadon mozognak.
a vászon szemfehérje
elővillan.
a közel világos.
higítatlan festék a távol.
a nap holddudvarán
zárt kelyhű hervadás.
a defloráció virága
alvadt ecsetvonás.

*

a gyulladás ágyékkötőjében
meztelen borzong a tested.
mikor belépsz a vízbe,
nem felszíne,
mélye loccsan a kőre.
kibomlik a felejtésbe
bábozódott ölelés,
egy szárny magánya:
kettézárt rebbenés.

*

a víz éppoly hideglelősen
langyos,
mint anyám keresztelőmedencéjében,
mikor testhőmérséklet alá hűlt
és kocsonyásan dermedni
kezdett körülöttem
az alkony.
mígnem anyám köldöke alatt
egy villámlás új eget hasított
s őt magam mögött hagytam
a régi égbe fagyva.

*

délben ilyen a város,
ha találkozunk.
a függöny helyett használt tépett vászon
halottak lélegzetére mozog
a szoba közepétől
az utca közepéig.
a pohár hamarabb koppan az asztalon,
mintsem letennéd:
üres teremben lépécsináló.
ahova nézel, tükörré fagy a levegő.
megsokszorozza botlásaid.
hogy arcom a magad-felejtésben
is felidézhesd,
tenyeredbe szorítod.
gyerekkorom özvegyasszonyai
igazították így a fekete kendőt
halántékukhoz.

*

a névtelen születési album
csak hajnalban, félálomban nyílik.
akkor teszem be a tegnapi képet:
hangod.
egy furcsa földrengés szeizmikus jelét.
oly időt hoz felszínre,
melyben még nem takarják le
paplannal a koporsót.

kíméletlen tapintata
félig áteresztő hártya.
fény nélkül lélegezni hagy.

*

teste nem emelkedett
az ágy horizontja fölé.
vízszintesen másképp
kristályosodott az idő.
a piszkos ablakán vakító
jégvirágok változása mérte.
mindig ilyen kertet szeretett volna.
gaz nem nő benne,
nincs hervadásidő.
a szándéktalanul szabályos virágok
csontjai szerkezetét juttatták eszébe.
a középkor tabernákulumait
meg nem tett mozdulatok alakították.
illattalan kertjét
letéphetetlen virágaival
odaképzelte szerelme ablakára.

*

a test szűkre szabott jelmez.
a hallból figyelem
a kellékszagú szobákat,
melyeknek csak külső fala van.
onnan húl ki a szív
a parókia üvegfalain át.
az éjszaka forgósínpadán
mozdíthatók a díszletek.
költözhetek,
ám a gyerekszoba áttetsző falai
elkísérnek.
a függöny apokalipszis
fellebbenő fátyla:
titokká mélyíti arcomat.

oly erős fényre vágyom,
mely fölfelé vonzza
a szédült port
az áldozat kegyetlen sugarában.

*

szögeken túl
szükséget bont a törvény
hóba néz az arc
lavina-sötétség

*

ártéri fa kidőléshatáron
vízszint és függőleges között
gyökerein egy marék föld
a hát, a váll
mi tartja
láthatatlan
via dolorosa

*

hallgatással idomítasz
a csiszolatlan
csonk
az ég szegélyét
fogja
csuklójában
a barbár
megörökli
a levágott kézfej
mozdulatát

*

sípol isten nagyothalló készüléke,
a csend.

*

a gyógyulás sötét
faltjait már nem takarom.
magam titka.
emlékezetnél erősebb emlék
zuhanásáért szeretni a másikat.

*

egy halott madár
hőterképén keresem magam
a kihűlés sorrendje
szigorú parancs
azúrba mártja
a szárnyakat
itt áldoz a nap
a leghidegebb szín alatt

*

ha meghalsz
elfelejtem a halált
megtisztellek mint halott katonát
lehúszom lábadról a csizmát
kiöntöm belőle nápoly kavicsát
felgyűrűzöm ujjadat
hadd higgyék
valahol asszony sirat
ilyen ez a másképp ragozódó
rokontalan kapcsolat

*

az utolsó lépést
már nem teszed meg velem.
megállsz az utcalámpa árnyékában.
a hűségben így haladsz:
árnyékról árnyékra.
nem értem hogy fér el tested
a lámpa délutáni vetületében.
hirtelen hasít belém,
valaki most lemér.
valaki, aki nem konfekció után dolgozik.
valaki, aki úgy szab méretre,
hogy minden hulladékanyag legyen.
nem ránthatlak ki onnan.
mióta ismerlek,
nem tudom hova tenni a kezem.
a lámpa sosem vált zöldre.

*

végül mindig ott
a kigazolhatatlan mondat.

virít az agyonnevesített
szóvirágok között
egyszerű szirmaival.
kihúzhatnám.
de épp azt a talpalatnyi földet
hálózza be, amin állsz.
segít nem végiggondolni
az azután.

BÖSZÖRMÉNYI ZOLTÁN

DE ARTIS POETICAE NATURA

A dolgok költészete itt végtelen,
Hallom, sír a parti fa, a búa font.
A lélek bár átsegít még sok telen,
Akácrügyet a tavasz ereje bont.

Fellobogózott szótlán tér vár reám,
Ünnepi zsoltárok hangjai szállnak,
Anima mundi a polifóniám,
Mégsincs, ki értem a pokolra szállna.

Csak a líra, ha a sodrában állok,
Átkötözi testem, szelleme lángol,
Az éjbe bújt fenyők hajába ragad,

És reggelre égi könnyekre fakad.
Ha bűvös ércollát véreembe mártja,
Leszek az elesettek legendája.

JÁTÉK

Villámot vet a bizalom.
Hagyom.
Játszik a gond a falakon.
Csacsog.
Kit vad láz régen éget,
Vacog.
Hegy mélye tárja garatját.
Rabol.
Ár emel fel a magasba.
Haboz.
Édes a sorsom, hazugság.
Tarot.

G-MOLL

Visszhangoznak itt a dolgok, lehetetlen kokottok.
Erős tinta, lenyomathoz a kék festék, kolonc ott.
Kései nyár, esendő emlék, egy bezúzott ablak,
Szánalmas képek árnya, meztelen torzójuk rablak.
Játszani, egyre játszani, míg kitar a homlok láza.
G-mollban hahotázó bolondok szimfóniája.

SAN FRANCISCÓ-I REGGEL

Nézz vissza arra a napra,
Akropoliszát a fénynek titokba öntsd,
zörgesd az idő vázát,
tapintásod alól elmenekül a révület-falka,
izmaidat látva remeg a kamasz köd.

Vörös uszály a reggel.
Lépéseid elől fut, illan,
fél,
nehogy rátaposs,
világértelmezésed és a kedved –

köztünk maradjon – másnapos.
A Golden Gate bíbora a tengerbe
oldja acélsejtjeit,
szürke felhőbe szúrt árboccal
az unalom húsába hasít.

Vetkőzik a táj.
Amerre nézel
díszbe öltözött házak között
autók,
mint partra vetett fémhalak,
csillogó tavasz köröz.
S a járdán, lépteid előtt,
szolgálatos szél söpör.

Vissza a szállodába,
a hűvös árkádok alá,
halk monológ a vendégek ajkán,
a felvonó előtt gyerek toporog.
Szézárn nyílik,
villan a fénycső,
mennyire más a légkör itt:
Vattaing.

A folyosó békéje rebben,
a falakon fekete-fehérben
korabeli fotók,
a természet rémtettei:
fájdalomba dőlt házak
ezerkilencszázhatból,
a tekintet a földet rengeti.

A szobába lépve,
a jövő kulcsát keresed,
tegnap még ott volt
a karosszékre terített zakód zsebe mélyén,
a misztikumba süllyedt tengeralattjáró,
vízióba merült,
kallódó submarin.

LÉTEM PORA

ZALÁN TIBORNAK

Hiányérzetem nagy dolgokra késztet,
Lettem ádáz igének varjúfészke.
Gyöngeségben az erő teljessége.
Torpan. Az alkotásban újra éled.

A hiány termékeny. Láttam kihunyni
Tüzet, vulkán lágóját hason csúszni.
Éhes a fény, lángfű, bálvány, istenség.
A láthatatlan hűség is szellem-én.

Üresség a minden, engem felnevelt,
Szkíta idő ül fáradt térdemen.
A tékozló nemlét szeme rám ragyog,

Siker és bukás, oszló felhő vagyok.
A semmi erős keze vigyáz reám.
Létem porát széthordja az óceán.

KILENC OKTÁV

JÓNÁS TAMÁSNAK

Parázsló szavak a lélek rongyain,
Unt utakon unt mágiák a sorhad,
A valóság vézna vásznán kokain.

Szél ölében ezer vitorla korhad,
A képzeletnek tüzes imadombján
Gyötrő látomás rítusa lobban.

Felhevül a gondolat, sűrű lombján
Fények gyúlnak, az akarat szeánsza.
A partitúra mélyén kilenc oktáv.

Nincs menekvés, aki lázadt, halott ma.
Marék porát széthordják vad telek,
Vissza nem jó, ki a mának adózna.

A szeretet lankáin pőre hegyek,
Leselkedjen, ki álmot állít eléd
A szórványban, a védtelen végeken.

Matat a száj a szó után, eget ér,
Mának Krózusát feledés borítja,
Ma nem értik azt, mit a holnap ért.

Új tüzet szikráz a fagy, égig szítja.
Új Prométeuszt ünnepel a nép,
Jajszavát az idő bőrére írja.

Reszket a lég, lángok martaléka
Lesz a minden, és fogva tartja a szót,
Kibe egykor belemart a láz: Héra.

Hegyre mutat, Istent idézi, a jót,
És szeretné a mindent újraélni,
Vízre bocsátani egy új hajót.

Egy új hajót, s egyszer újra vélni,
Mit az évezredek lánca egybe fűz,
És az idő méhéből elvetélni

Nem lehet. És azt sem, ami egyre űz,
Mi erők erejével megkísértett,
Ősi címert selymes zászlajára tűz.

Sejtelmek sűrű ködéből kísértet
Bontja ki magát, ez a rend igéje.
A félelem ősz pásztor, ide téved.

A lázadozó fantazmák hit-éle,
És benned a konok ég földi mása.
A varázs, a desztillált nyár lidérce,

A szőke parton felejtett szél társa,
Kit visszahozni lehetetlen immár,
Az emléket magában mélyre ássa.

Képes szükségét teremteni itt már,
És késsel, szavakkal támad a voltra,
A szédítő látomásban is holt ág.

Átragyog a napfény, ölelni ott vár.
Repülne, gyöngédség csillog tollain,
Mélyből sebzetten felbukkan, és mit lát?

Parázsló szavak a lélek rongyain,
Unt utakon unt mágiák a sorhad,
A valóság vézna vásznán kokain.

FÉNYSZILÁNK

Felröppen a pillehad.
Lélegzetnyi pillanat.

A visszatérő sémák. Lehet a bűn.
Áttetsző faltjain dereng, kiüt a láz.
Hártyája nyálkás, és olvad, mint a tüll.
Fénylő reggelre tapad az illatos máz.

Semmi tréfa vagy kelletlen vallomás. Nincs határ.
A némaság, az izgalom ezernyi vájat,
Nincs, ki veled bejárja. Vézna ágon pötty madár.
Tátog a csőre, szeme fényzilánk. Hova szállhat?

Leül a hetyke század
És befogja a szádat.

DEBRECZENY GYÖRGY

MOLLOY ÉNEKEI

1.

Az állampolgár és a hatóság
találkozása
egy közforgalmú helyen
Egy asztal Egy szék Egy csésze

Egyik szebb mint a másik
Viszik törvényesen a papírt
az állampolgárok
látogatják az asztalt

Aki kéri annak adatik
dedikálja nekik
az erre kijelölt személy
Aztán új papírok

és új személyek jönnek
Reformkori dizájn jó betűtípus
és elég vastag papír
Télen ebbe csomagolom be magam

2.

Az elhalt fákat
a kocka alakú díszfákat
térítésmentesen kicserélik
és papírt készítenek belőlük

Erről a halott fákra
kihelyezett táblák is
tájékoztatják
az arra járó közönséget

Szépül egyre a terület
épül az ország
Kiszáradtak
a fő díszítőelemek

Kockaország díszfáit
kicszerélik térítésmentesen
Az elhaltakból papír készül
Télen abba csomagolom be magam

3.
Kiveszek egy követ
a kabátom jobb zsebéből
és szopogatom
aztán nem szopogatom

Aztán belerakom a kabátom
bal zsebébe ami üres
Nem írom le a gyötrelmet
a győzelmet

melyen keresztül eljutottam
a megoldáshoz
Hagyják figyelmen kívül
amit mondok

és vegyék figyelembe
amit nem mondok
Soha nem hazudtam
és most is biztosan fogok

4.

Mindenképpen meg akarom
mutatni a sérült lábamat
Minden körülmények között
Felhúzom nadrágom

és egy combomig érő
paravánon keresztül
a tisztelt bíróságnak
és a nagyközönségnek

a nagyvilágnak én megmutatom
Még mindig nem egészséges a lábam!
A sérült lábamat mutogatom
de az operatőr rosszul állítja be

Bemegyek a múzeumba
hát ott meg rosszul állítják ki
A toalettre aztán
már be se merek menni

5.

Legyen rend!
Ez az alapelv
A hadiállapot ne
tükrözzön hadiállapotokat!

A guberáló ne guberáljon
Lomtanításkor
ne legyenek az utcán lomok
Nem esztétikus

Az emberek az utcákon
ne éljenek
mert mindig az életből
lesz a felfordulás

Az ember utca-lom
Az ember a lomokat
szétdobálja
A többit nem tudom

6.
Kezet fogok az ügyvéddel
aki verseket szaval
Ma már világosan látom
hogymég történt meg

az ami megtörtént
Napnál világosabb
A hold éjszaka
Megtörtént tehát nem történt meg

Mindig sejtettem én
hogymég az ügyvéd urak
költői lelkek
Van nekik miből költeni

Kezet fogok a lábammal
aki még most sem egészséges
Ma már világosan hallom
az ügyvéd verseket szaval

7.
Ha én például
óramutató lennék
akkor énnekem
példamutatóan

kellene körbejárnom
és persze pontosan is
mivelhogymég mindenki
énrám figyelne

Csak járnék körbe
szépen pontosan
és példamutatóan
a forgástengely körül

Nyugodtan nézhetnék
az emberek szemébe
férfiasan vállalva a felelősséget
körbejárásomért

8.

Az ember két lábon jár
de olykor fára mászik
máskor meg falra mászik
vagy kerékpárra

Ügyetlenkedik
a homo habilis
aki a fejlődés
zsákutcája

Konzerválja őt a sivatag
a mocsár vagy whiskyjében a jég
Az ember a fejlődés
motorja kerékpárja

Az ember
a kerékben a nyolcas
Az ember
maga a végtelen

9.

Az ember a fejlődés motor-
kerékpárja a zsákutcában
Az ember a fejlődés
gépkarabélyja

Az ember a falnak
beszél
Az ember a falnak
támasztja a kerékpárt

Az ember célzott
lövéseket ad le sorozatban
háborús filmekben
és a tévéhíradóban

Most jó pénzért te is
kezedbe foghatod a gépkarabélyt
és lőhetsz vele
Céltáblád a világ

10.
A születés örömét
boldogságát
megosztom szeretettel
környezetemmel

Egyszerre egyéni
és családi boldogság
forrása is
a születés

Ajtómra ajtódísz
aggatok: egy szívet
Gyönyörű! De miért
hiányzik a közepe?

Isten hozott!
De a szív közepét
ki lőtte szét
ki lőtte szét?

11.
Nemzetiszín szalag
köti össze egy képen
a nő és a férfi kezét
még hozzá ötször rátekerve

hogyan erősebb legyen
a kötés
s a kezek fölött ott
a magyarázat is:

Együtt
Alatta gyönyörű
mondatok hömpölyögnek
akár a vörös iszap

Nem elég élni hagyni
sokkal több kell annál:
kifosztani elűzni
alkalomadtán megölni

12.
A virágládák előtti
betonos területen
a színpad előtt
az épület körül

A virágládák és a lánc
kordon vonalában
A betonládák előtti
színpados területen

Az épület körül a lánc
kordon vonalában
a fényes kardon
a porszem

A színpad előtti
betonládás területen
a kordon vonalában
virág az őrszem

13.
A hentestől jöttünk
anyám
emlékszem
vagy a temetőből?

Miért égették el
a papát a temetőben?
Hisz ő némán
udvariasan fúlna vízbe

hogy véletlenül se
zavarjon senkit
Inkább megfojtja magát
Nem ő A gégerák

Otthon kitömtem
a kölcsöncipóm orrát
lótuszlevéllel hogy le ne essen
rólam a mindenség

14.
Míntha májat vettünk volna
a hentesnél a sarkon
vagy talán mégis süteményt
a cukrászdában

a másik sarkon?
A sarkon vásároltunk
arra emlékszem
határozottan

Talán fagyasztott májat
vagy fagyaltot esetleg?
Ötvenfilléres?
Mostan kétforintosokról

álmodom
Azzal később telefonálni
is lehetett a fürkéből
Álmaim elgurultak a lábrács alá

15.
Néha rabtartó
néha fogoly
Olykor noszogat
máskor igyekezni igyekszik

Néha maradhat ahol van
néha meg el kell mennie
Lassan halad
várja a harangszót

Néha kimegy a temetőbe
megnézi a sírját
Egyszerű latin kereszt
Fehér

Egyszer
majd
nem jön
vissza

16.
Amikor elfáradt
esernyőt tartó karom
hát akkor a másikkal
tartottam az esernyőt

Magam előtt láttam
egy kabátot
betöltötte
az egész látóhatárt

A kabátok
felemelkednek a mélyből
magukkal rántják
az embert

A kabát látta
az égboltot
az ablak
felületén tükröződni

17.
Az alsóneműről
egyelőre nem
állíthatunk semmit
teljes bizonyossággal

Szívesen aludtam el
kaviccsal gesztenyével
fenyőtobozzal
vagy alsóneművel

a kezemben
Döglött madárnak láttam
az eldobott
fekete alsóneműt

Odamentem
bámultam hosszasan
és amikor nyúltam érte
elrepült

18.

Az öné ez a szép vaskalap?
Csak mintha rozsdás lenne
egy kicsit
de attól még megérdemli

a tiszteletet
Ha nagyon elrozsdásodik
vashulladék lesz belőle
Elviszik a kohóba

és ott újra vassá változik
Lehet belőle ismét kalap
Joggal állapíthatjuk meg
tehát hogy a rozsdás

vaskalapból
lehet majd újra vaskalap
A vaskalap pedig
mindig jól hasznosítható

19.

Rozsdás ez a szép vaskalap
Meg akarom mutatni
a tükörnek a toaletten
a hadiállapotokat

Az állam polgáraival hadban áll
az ember derékig
tócsában áll
a toaletten

Szépül egyre az ország
az országtoalett
Szalmasárga lett
az országvizelet

Kicsit még labilis
a homo habilis
Kicsikét még ügyetlen
az ügyeletes ügyes ember

20.
Egy közforgalmú helyen
halott kocka alakú díszfákat
veszek elő a kabátzsebemből
pedig még nem egészséges a lábam

Ma már világosan látom:
a guberáló ne guberáljon
Az ember két lábon jár
a forgástengely körül

Lövéseket ad le sorozatban
de hiányzik a szív közepe
Nemzetiszín szalag
virágládák és lánckordon

Akkor most a hentestől jövünk
vagy a henteshez megyünk?
Igyekezni igyekszik az ember
tartja a fekete esernyőt

DOBAI PÉTER

**A FORUM ROMANUM CSENDJE
HÍV MAGÁHOZ... MESSZE**

MARIVAL RÓMÁBAN, A.D. 2011. AUGUSZTUS 1-7.

A Forum Romanum, most mintha volna
egy elhagyott, kihűlt strand, egy spiaggia...
lenne egy végtelen, álmatlan szieszta,
sírok nélküli temető... Nézd: egy őszi levelet sodor
Ostia felől a hullámozó szél... fényírást visz a levél...
A mediterrán nyár, a nagy augusztus elveszni látszik
az időségek forgásában... Hirtelen egy vad táncába
örülő vihar-leány köröket vitorlázik régi holtak,
régii házromok fölött... holott alig is teltek el idők,
mióta a pilóta-leányzó többé nem röpül, nem köröz
régii égbolttal együtt elmúlt ifjúsága fölött...
Platánleveleket látok hullani, menekülni,
röpülnének egy eljövendő, remélt május elébe,
támadó tavaszba, arany sugarak megtartó mértanába...
A Forum Romanum immár időtlen maradványai:
oszlopok, ívek, kőtöredékek, falromokon futó borostyán,
vadszőlő és ősi írás nyoma: régi szerelem leányneve-fiúneve,
régii halál baljós, beteljesült jele... Tegnap és százados virágok
újra kinyílnak azoknak, aki először látták szíromra bontakozni őket...
A tegnap virágai miért nyílnak ki ma?
Holnap már nem lesznek virágok? S azok se, akik a virágokhoz
odahajolnak... A Forum Romanum fehér rom-oszlopain,
falromjain: idők kezdetén nyílt virágok, ó, virágzó leányok
élni látszotok, emléketek közelít zúzott kőtömbök felől...
Most latin alkonyat, tűző, mediterrán sugarai omlanak össze,
kihunynak mind a szememben, s mind a fények kialszanak,
kialszik egy volt világ, a szépséges régieknek hangját,

hívó szavát alig hallom már, ó, válaszolnék, valóm egésze
válaszolna, de ők nem hallják, hiába heves hívásom, kiáltásom...
A válasz: csend, szavaktól fosztott csend, régi, kőmélyi csend,
s minden akkor ragyogott szépség: eltemetve...
Régi beszéd végleges szótlansága, érzem, minden nesz
egyedül hagy, szálmagamra és időmtől századokra visz...
Egyedül hagyott egykori hősök és hősnők magukhoz hívó szava
szólít... Igazi hős az, aki nem tud hőstetteiről...
Pusztul lassan minden, amit szerettem. Egyedül vagyok.
Hallom, már csak egy szökőkút zokog.
Küszöbén a közeli semminek, végre felfogom:
már csak az a szőke konty hiányzik,
aki örökre adta magát emlékezetemnek,
de én nem emlékezem. És ő sem.
Mégis egymást szenvedjük,
máskor, máshol!

FALUDI ÁDÁM

STRASSZ

visszakérem tapasztalatlanságomat
a csodálkozás jogát is egyúttal
megmentlek tőlem a kétségek közötti időben

szeretem azokat az embereket
akik még nem csalódtak bennem

A KEDVELT FORRÁST KERESIK ELDOBÁLT KIRÁNDULÓK ALATT

a gácsér fejét
vagy a hamburger pléhbüfét
néztem csak nézted csak
aztán ezt az ablakot
az ablak benyomva

pár évtizede még hajnalban
ez egy híres épület volt
életek változtak meg benne
most üzletnek kiadó
az is lehet hogy nem
alig olvasható írás a bejáraton
málloda mondd ki önkéntelen
benyomva az ég
a hamburgeres hajításnyira
a másik oldalon

*és bárhova néz
benyomva mind
és ott az út
a régi lábnyoma
sitt és flakon körötte
amerre ment
és vele a csendbe bújt lány
ő sem járt erre évek óta
apránként veszíti el
amire másként emlékezett
a hegy forrása és a szent víz
sitt és flakon helyette*

nekünk kirándulni kellett
keringőzzünk az egyik kupacon
mondod
és táncoltok zenét képzelve hozzá
a talpalávaló megvan és roppan nagyokat
táncoltok pantomim közelkép
önfeledt percekig
a kedvelt forrást temetve és
a hegyet köszöntve hátul
meg a gácsér fejét odafent
ahogy a tó felé hasítja az eget a ludak éke
találkozunk a vadlúd sokadalomban
hallani
amit az egyet erre kettőt arra keringő megüzen

*és itt az eldobált kirándulók helyén majd
megállás nélkül sötétedik reggeltől estig
sötétedik fejtől fejig
ez pedig következtetésként levonható lesz
a jövődől egészen valameddig*

ALADDIN

olyan *avantgárd* volt abban az apró klubban
ahogy az a sok ismeretlen fiatal költő mindent
jól megmagyarázott és lobogtatták a kéziratokat
és én nagyon fiatalon tátottam ott a számat mert
költőnek tudtam magamat de még csak készültem rá hogy
bevalljam közhírré tegyem kézirateimat lobogtatva
és megmagyarázzam hogy miért csak az én kezemben látható
valódi számárállkapocs
olyan *avantgárd* volt abban az apró klubban
az a határozott lány aki sárga röntgenpapírokra gépelte kétsorosait
és nem hagyott kétséget afelől hogy ő a legnagyobb élő költő
az egész országban és még talán azon is túl
és amikor sok évre rá kaptam egy doboz sárga röntgenpapírt
nem mertem írni azokra a lapokra
mert nem tudtam mi lett a lánnyal
aki olyan *avantgárd* volt és határozott abban az apró klubban
mintha a lelke benne lapulna mindegyik érintetlen
szép sárga röntgenpapírban
csak amikor aztán észrevétlenül elmúlt az *avantgárd*
akkor kezdtem írogatni ezekre a lapokra lassan lassan
hátha élém bukkan az a lány úgy ahogy volt akkoriban
ha aladdinként bánok a sárga papírokkal
és mindennel ami maradt és ami most van

KERESS EGY VÁGÓKÉPEN

nem kell sebesség
hogy ott legyek annál a kapunál

(szép öreg kapu jázminbokrok között
most irodaház üvegportál
még látom ahogy elengedem előtte a kezét
annak aki voltál)

nem kapkodom el hogy ideérjek
és belenyúljak az üvegbe
a jázmin helyett

nem is annyira miattad
jó voltál de voltak aztán jobbak rosszabbak
inkább miattam mennék
hogy időben visszarángathassam magamat
meg ne mozdulj maradj ott
és dermessz meg mindent időben az időben

RAHMANYINOV KÍSÉR ZONGORÁN

rahmanyinov kísér zongorán
megyek fürödni haját mosni
holnap hétfő mindjárt hajnal
beállítottam az órát
az időt nem tudom nem tudom az időt
ez tetszik
nem tudom az időt az időt nem tudom
beállítom helyette a digitális órát
az ébresztős rádióost
azt is amelyik a mennyezetre vetít

gyári időszámítás
egy órával előbb végzel az álmokkal
egy órával előrébb állítod a feketerigót
ez a gyári időszámítás
mintha megtéveszthetnéd magad

morogni meg minek
a hülyék gyarapodására ez nincsen hatással
a sötétség kamata garantált
csobog a víz megyek fürödni
rahmanyinov kísér zongorán

VADÁSZNAPLÓKAT POROZVA

beforrasztlak egy labirintusba
por lepi ezt a moleskine utánzatú
jegyzőfüzetet
hol járhattam a por óta
és ki lehet a megmondhatója

ebbe a moleskine utánzatú füzetbe
zárom be a költeményeimet
hogy ne bóklásszanak kedvük szerint
mert ha bóklásznak követhetetlenek

amikor lokálpátriárka vagyok
sokáig zárva tartom őket és akkor
pókvadász naplót vezetek
nincs túl sok rendszer abban a naplóban
magamat veszem alapul
példaként állítom magamat elem
ebben meg köszönet nincs túl sok
valahol mindig elvesztem közben
irántam az érdeklődésemet

egy ócska kis hatszáz köbcentis csotrogányt vezetek
vénül körülöttem a tárgyitalan
a por ezen a moleskine utánzatú jegyzőfüzeten
a kedvetlenség angyalának szárnyáról való
de minek ebbe a labirintusba beforrasztani bármit is

innen még nem tudott kijönni senki
nem talált ki amúgy sem
nem talált ki semmit hogy kitaláljon
aki ide egyszer bemerészkedett

TEGNAP

húzom az időt magam után két méter spárgán
az idő egy fa játéktaktor ráírva hogy Gépállomás
a traktor piros és az írás fehér
valahol a zárt égbolton túl születőben a yesterday

MINDENNAPI ENYÉSZET

annyi idős lett
hogy már minden emlékezteti valamire
és feljegyzí amit megjegyezhetne
a fehér babákkal ölelkező cimborákkal beszél
magyaráz a kolumbáriumnak
a margarétával nem tud mit kezdeni
úgy tesz mint aki véletlenül felejtí ott

rendes borból kérek ez moslék
a rudiban elég jó a csapos
innen nyolcvan nap alatt
minden válasz megkerülhető

hallom a pictures of lilyt a rádióból
és folyamatosan lélegzem
a maiak nem zenélni felejtettek el
hanem játszani
nemrég még ólombetűkön járt az idő
elakadt zsenik szipognak
fehér műanyag asztal a rudi előtt
idekeverednek néha
ritkábban mint az élelmes verebek
de akkor
szeretnék bedugni az idő hordóját
és másnak hallják a pictures of lilyt
mint ami

ez az élet rendje
réved a messzibe egy közhellyel lágyuló
és a nőre lágyuló se sokkal jobb
nem birtoklom csak egy időre kölcsönveszem őket
felhajtja italát és kibuszozik a
cimborákhoz
pictures of lilly
pictures of lilly
de ők meg nem hallhatják
pedig jó kis szám ez még most is
és tartósabb bármelyiküknél

ARANYMOSODA

az igazi költőket nem is kell kiválasztani
a színük is más a homokban

az öreg fűtő
akivel az iskola kazánházában ismerkedtem össze
mert ha igazi kazánház szagra vágytam
felmentem hozzá a vaslépcsőkön az udvar felől
és beszélgettünk
miközben szívtam magamba a kazánház szagot
meg a májkrém konzervét amit evett

ő mondta hogy nyaranta áctól lefelé
a duna mentén
le egészen ameddig tart a nyár
kimos annyi aranyat a parti homokból
hogyan megvan belőle az évi betevő

azon a nyáron két hétig kísértem és figyeltem
csóváltam a tálat és nem kértem érte semmit
a színük is más a homokban pedig
nézze a homok is milyen szépen csillog körötte
csak hát emez lebeg annak meg súlya van
mutatta az öreg fűtő
vacsorára májkrémet ettünk
pedig tengernyi hal élt a folyóban
fekhelyüinktől pár lépésnyire

HALÁLKANYARÓ

a halál sarkában járok
űzöm magam előtt
ahogy csak bírom

a keresztútnál
kezet rázok miszter johnsonnal

már majdnem tökéletesen hallom magamat
a fogások a kisujjamban
figyelj mondja figyelj a holdfényhúrra
ezt nem kellett eladnom neki
ennyi az egész
ennyi csak
és nemsokára visszatérek az emberek közé

merre ment kérdem én
egyenesen jobbra vagy balra az ördög után

többre ment mindenkinél többre
menj csak úgy találomra

és amikor utolérem a halált
robert johnsont lehelek rá
szóhoz sem jut
és én akkor a halál torkában
körbenézek
mondom neki itt a doktor

LEGTÖBBSZÖR TÜKÖRTOJÁST

istennel reggelizem
legtöbbször tükörtojást
mostanában piritóssal

ő a teremtés természetén töpreng
tányérján egy tehénszem
beleszúrva a desszertvilla
én meg velem vagyok és nézem

nem tartok én itt örökké
mondom
felkelek az asztaltól
a fürdőszoba színben
jelenésem van
megyek borotválkozni
aztán a pokolba

ha ezt hallja
felteszi a viszockij lemezt

ajánlok neki egy másikat
amelyiknek nincs értelme
ott az álmok között a negyedik balról
az a kisebb méretű
nyolc számos vinil

miről is beszélsz
fordul felém
pedig elég jó a borító is
elég jó

megyek oda
ahol sok tévedő néz sok tévedőt
egy olyan városban
ahol viszockij van
istennel a lakásomban
a tányéron tehénszem
beleszúrva a desszertvilla

NEM SEGÍTEK MAGAMON

isten nyugosztalja istent
segítségre van szükségem nem istenre
pénzre van szükségem nem segítségre
szerencsére van szükségem nem pénzre
amit eddig meghagytam arra van szükségem nem szerencsére
pénzre van szükségem nem arra amit eddig meghagytam
a semmire van szükségem különféle címletekben
a szerencse lapjára hívni szerencsétlenség ásza
szitkozódás átok szenny mindent egy rakásra
veszíts ahogy nem tudsz és veszíts
ahogy kell

hangtalan erdő vág keresztül az esti gyalogúton
példátlan sebességgel múltam el harminc éves
hiába mondom neki viszi kivágni a fáit tovább
hiába mondom hiába ismételtetem
az erdő viszi kivágni a fáit tovább

ÉGITÁRSASÁGOM

én a jefferson airplane-el repülök legszívesebben ma is
velük változatlanul mindig időben odaérek mindenhova
dacára annak

hogyan ez a kedvesen öreg
örömeimre emlékeztető szerkezet
ez a jefferson airplane
a hippy bolondozások menetrendszerinti járata
alkatelemeinek legtöbb darabját
rég elhullatta valahol

egyetlen ülés a szárnyatlan szabadságon
biztonsági öv nélkül
mindössze ez maradt belőle
ja és a motor
azt meg én viszem magammal a hónod alatt

BEÚSZNI A HORIZONTBA HORTENZIÁVAL

ül és a horizontba néz
szép vékony vonal
elismerem a horizontot
mondom neki is
jó hogy ott ülsz ahonnan nézheted
én naponta megkeresem a horizontot
ha nem tudok másként örülni
a horizontra nézek mert arra van minden
kaland és titok
akár a spájzban a felső polc gyerekkorodban
gyere velem ma horizont van
zöldes színű és ringat
melletted a nádban néhány vízicsibe
ráfekszünk a horizontra hanyatt
vonalat húzunk velünk
hosszú érdekes vonalat

MA SZÉP BETŰKET TALÁLOK KI

ma szép betűket találok ki
kirakok velük egy gyalogösvényt
felballagok a hegy felett álló csillagra
ezen az ösvényen
és elégek amikor felérek

KIFOGNI AZ ARANYHALON

mihez is kezdenék nélkülem
egy takarítatlan dalbérletben
mihez is

ma egész délelőtt megbocsátok
a bárányért és a buszbérletért
az óramutató járásával ellenkező irányban
megbocsátok a macskakölyköknek
a vakondnak mérgezett egérnek

mit cselekednél
egy születésszabályozóval a kezében vagy a
halálműdíjjal ha rajta az életműdíj jelmeze

mivel foghatnál ki az aranyhalon

ülsz az éjszaka tetején
lógatod a lábadat
mihez is kezdhethnék nélkülem

FENYVESI OTTÓ

IN SITU

Szól a rádió. Újvidék. 1978. március tizenharmónika. Locomotiv, Mahavishu, Figaro. Lotus, John Player Special. A hátamon hideg szaladgál. Pontos időjelzés. Híreink: Tanjug, MTI, Reuters. Megérkezett, lezuhant, elrabolták, megölték, felrobbantották, kivégezték. Fellőtték, eltemették, megbeszélték, megnyerték. Izrael, Palesztina. Kivették a vakbelét, meghalt tüdőgyulladásban. Teng Xiao Ping Hong Kongba látogatott. Vörös brigádok. Rhodesia, Tanganyika, Zimbabwe. Valaki kiesett az ablakon. Összeütközött. Megsérült, nyolc nap múlva gyógyul. Második Erzsébet, Sex Pistols. Willy Brandt és Jimmy Carter – elmentek vadászni. New York, felmászott a szabadságszoborra. Megfulladt a Balatonban. Emanuelle a Csillagok háborúját nézi. Sakk-matt. Hová tűnt Bobby Fischer? Lacika elment az idegenlégióba. Gibraltár, Szahara, Lánchíd, Niki Lauda. A ping-pongan nincsen henc. Győzött a Ferencváros. Továbbjutott a Vojvodina. Jönnek a brazilok. Copacabana, Falcao. Gólszegény rangadó. Itt a tavasz, itt van újra. Délután esni fog. Ciklon, tornádó. Péntek esti futótűz. Gurul egy aszpirin. Műsorváltozás: közkívánatra egy doboz Szandokán. Sok-sok zene és szebbnél szebb nők. An der schöner blauer Donau. Hatott-e Pilinszky a jugoszláviai magyar irodalomra? Utolsó tangó, Párizs, Hiroshima, Montevideo, Sydney, Moszkva, Ada. Pobeda, Kevi, Bogaras...

KIS MAGYAR SZABADSÁG

Lebukott a revizor
Moszkvával tárgyal Maszhadov
Bűn és bűnhődés
Még nincs döntés a három milliárdról
Négy keréken az EU-ba
Torgyán gondolkodik
Az európaiak túl sokat fürdenek
Húszéves a tavaszi fesztivál
Tíz év nem a világ
Kudarcc a városházán
Nem keményít be a kamara
Elszakadt a pókháló, rendőrkézen a pókok
Madár a négy közé repült
(*Napi Magyarország, 1999. december 11., szombat*)

IRÁNY A TÍZEZER

Emberi jogi gondok a Feri-hegyen
Ki a magyar, és mennyit ér, ha az?
Mi volt a kérdés?
Egy csillag kihunyt
Kapaszkodni tessék!
Béketüntetésből örvöngés
Putyin enyhülni látszik
Falakat döntött a szélvihar
Negyedszázad létbizonytalanságban
Koszorúzás a kigyóölőnél
Leszámolások a szerb alvilágban
Lesben álltak a támadók
Előny a sokat telefonálóknál
Két cikk, nem egy
(*Magyar Hírlap, 2000. január 18.*)

LÁBPARÁDÉ HARISNYAKÖZELBŐL

Moszkvából Szamarába
Bonyodalmak a golfpálya körül
Nincs előrelépés
Miért mondtak le a tanácsadók?
Magyar hídlakó Rómában
Ötletek helyett konkrét tervek
Divat kezd lenni a szauna
Ütközés a nyolcas főúton
Jók a bébiételek
Szennyezett teák Kínából
Milyen a mosolyunk íze?
Ó jöjj, ó jöjj, Immánuel!
(*Vas Népe*, 2000. január 29.)

GYERTYA, FÉNY, KERINGŐ

Kisállami nyomorúságaink
Cián a Tiszában: Mozgó mészárszék
Nyugaton a helyzet
Marad a Klu-Klux-Klán
Drágán add az étered!
Szerzői jogok a telefonközpontban
Túlnépesedés helyett ökokatasztrófa?
Boldog, boldogtalan
Halál vagy irodalom
(*Magyar Narancs*, 2000. február 10.)

FEJ NÉLKÜLI HOLTTESTEK

Tojással a demokraták ellen
Heten a kozmoszban
Szeretni kell a sikert
Mit eszünk szerdán?
Lázadás a globalizáció ellen
Hol vannak az ellenmérgek?
Nekünk mindegy, hol vagyunk kisebbség
Alkotmánybíróságon a bezdáni szemét
Elvitte a fekete vonat
Mit keres a spárga az asztalon?
(*Magyar Szó, 2000. május 7.*)

ÉBRESZTŐ DUDASZÓ

Ma ballagás, hétfőn írásbeli
Alkotmányos a pitbulltörvény
Mosolyogva viselem a támadásokat
A válópert rendszerint a férj adja be
Megint drágulnak az üzemanyagárok
A mentőknek nincs akadály
Félelem és szorongás a posztkommunizmusban
Mérséklődött a könyvpiac bővülése
Az elkárpótolt optimizmus
Zsirleszívás nadrággal
Az alkohol butít
Újra keresik az eltűnt asszonyt
Kakukk megint röhög
Hova lett nyolcmilliárd korona?
(*Népszabadság, 2000. május 13.*)

HAJNALI SZIVAR A MIXÁT TÉREN

Minden nő kurva
Emberhús a kirakatban
Az istállóépítés csapdái
Oravecz Imre hatvanéves
Nálatok gut a demokrácia?
Változatok egy ügynöktörvényre
A mutatóujj megszólal
A tévében a Bigbradör kefél
Tisma úr is elment
A hiba nem az ön gyermekében van...
(*Élet és Irodalom*, 2003. február 21.)

FREUND ÉVA

NYITOTT FOGSÁG

szabadon foglak
elviszlek az éterembe
jó lakat-lak

A SZELLEMNEK

meztelen az arcom nincsen rajta hús
álruhám az idő lábtörlőm a múlt
koponyám az élet megiszom levét
facsarom a csontom, költözöm beléd

MŰSORON

tartom a frontot a csend-árbocot fejből hangyák ömlenek
őrület karmol, szenvedély-romból vérből legyenek
eláraszt az áram, áradás van az ártatlanság ma élő adás
ártalmas nézni korhatáron innen ha azon túl minden számadás
a műsorszünet csak kórtünet, öklendezik a rémület
magam kihányom elveszni vágyom ma elveszek hagyd elveszek
vagy vetess el kérlek túl sötét a méhed földanya félek rettegek

HORDALÉK FEDTE ÁJULÁSOM

szemérmetlenül elfedem magam
nesztelen hagyom hogy folyjon a zaj
amíg lassul a vérem a lázam apad
ingyen szégyen a jaj

RÉSZLET

benned furcsa tüzek égtek visszariadtam
én eddig kicsi lánggal itattam át a hússzövetem
bőrruhát próbáltam újra hiába
csak a vérem meztelen

amióta nyíltan csak hazudni tudok
okahagyottá vált a végzet, részeg ésszel
rész-egészekbe fulladok

GÉCZI JÁNOS

ŐSZ VAGY JÚLIA

SZILÁNKOK I. (MŰHELY)

a domb oldalán éjsötétől híznak a zöld hátú kövek
a jambus egy tó egy jácint egy jambus egy felhő egy jambus
a rózsét látjuk kihunyni a tűz ég s nem lobban soha el
a szálló porból hol ősz hol tél hol tavasz hol nyár lép elő
a teljes éjben félhold csüng az ágon narancsvörösben
bambusz tövébe ülök újszerű arcot szeretnék holnap
bánattal félig töltött s félig örömmel a nap pohara
dióbélszínű az ég reggel a tavasz dióízű lesz
egy csepp könny hull a tóba pénzt elveszti minden aranyhal
és megtöltöttem húszezerötszázszor már napi csészémet
fű bokor virág csíz istenhozzád lepke Istenem volt világ
füttel díszíti a hárs szövegét kettő feketerigó
gyökeret verek testedbe dús koronát adok hajadnak
kapszulájában a testnek mocorog a lélek kis férges
lecseppen foltként elterül az üvegen féltékenységgem
léha szoknyája a pipacsnak csípődről könnyen hull alá
nem hal el veled zöld fű se a szabadság se a szerelem
nincs virág amely napszálltakor azonos lehetne veled
pillantásomat a hegytetőre küldöm veled lehessen
pontokként ülnek mondatán a folyónak a néma kövek
rettenve állók a kertet pásztázó fény reflektorában
rigódal-ezüst perccel a karján lábán rigóbőrcipő
rímes strófákban hószín kezében nyílik a bolyhos fűzgally

rossz szagán kívül nincs más aki vackában ővele alszik
szavakat sodor szerte és mondatot fűz belőlük a szél
szél hoz tűzpiros a melled világít át a selyemruhán
széthatadt bőröd alatt remeg a riadt elvérző ember
szidom a szelet ahogy bennem zúg s rólád tépi a ruhát
tavam mélyében a kerek szemű nővel zokog az eső
úszó lámpása a hajnal vizétől a tónak Vénusz kihuny
vízre hajló arc és hű képe a vízen együtt öregszik

HAJNALI ÉGEN HAIKU

4

rózsa és rózsa
egyetlen levél három
árnyéka alatt

8

vörös kövek közt
áll és bámul és töpreng
a reggel s a fű

9

tört cserép hasán
árnyékfű nő szél fújja
s a bosszús isten

14

a kecskenyomban
törött vérfű piroslík
kutya szagolja

15

fagyöngyszíne a
macskaszemnek a tölgyön
is felragyogott

24
harangszó járkál
letapossa a szénlő
mezei tücsköt

25
miért nem hittem
napcsíkos darázs hogy a
tested tűzből van

31
jövőből megszótt
pókhálóba akadtam
a két kő között

33
kis vésőjével
a hűvös márványtömbön
kékcinke kopog

34
ne kímélj az út
szélén elütött sün már
egy másik világ

39
csitt csepp csak csönd csak
csak csöpp csend csitt csepp csepp csak
csitt csöpp csöpp csend csöng

42
a szájvörös karszt
hasítékában gyöngyszem
s pengekéek tenger

44
magukra húzták
fényhéjukat a partra
dőlt márványtömbök

52

hozza s elosztja
az ösvényen a reggel
kis kék köveit

55

molyszárnyakon száll
át a tavon huszonöt
éve a félhold

57

gyertyalángnyi száj
falatozza a Holdat
feneketlen éj

58

mekkora égbolt
mekkora nap mekkora
elhaló lélek

60

hideglelős éj
asszony a két telehold
parazsa mellett

68

poharamba hullt
s vörös lett reggelre a
szédült telihold

73

repülsz barátom
hajnali égen metsző
szárnyú haiku

77

ahogy a fiú
a dőlt keresztet nézi
az anyját látja

78
kristályból épül
a lélek és kristályá
omlik majd vissza

80
gyorsan épített
hóra az árnyék sátrat
szél jön hideg lesz

SZILÁNKOK II.

(ALFÖLD)

a reggeli tó párája elborítja a kertet fakó s riadt
napfényvirágok botladoznak a parton
letört dióág riadtan ver a szívem korhad az idő
a nyári csillagképek az égboltról lecsúsznak
futószalagján az évnek üzenet jön üdvözült ü ül
ott hol tegnap én ültem hol te fogsz ülni holnap
kék posztamensén a frissen nyílt tárnicsnak mézsávongó
rezgeti szárnyát harsog, cukrosodik a napfény
a hegy medvéje megmordul bogyók leve csordul ösvényén
az emlék pirosának hangyák s árnyak vonulnak
mocskos köpenybe tekeri magát aki humuszon hasít
léket csigák s gyökerek mintája a szövetén
teríti vásznát a föld palaszín kelme tapasztalatlan
ásványok szövőszéke suhog képzavar szövet
dálialiszirmon esőnyom egy kéz feltja s a hiányának
hajnali vázlata a délelőtt és -utának
hernyóktól rágott szőlőlevél dús tora augusztusi
lombnak egybehajtom a vers kendője négy sarkát
üléstől kopott veres kőtömb a látvány új fellegektől
s új tótól telített mint sótól a könny türkizkék
magában mondta tovább hosszú mondatát s az ereszig nyúlt
a komló éjjel gyűjti szavait a napfényre
letört gally zuhan ki a falomból szél se érinti többé,

fészek se tartja egybe se név mely rá mutatott
mellém feküdt a diófaárny a kertben jön-megy egy levél
a bőrömön hajnali harmattól csillog a sás
húslégy köröz a tökvirág harsonáján sárga a háta
s hiába dong nem hangszer nem zenész üres idő
zsongó alkonyat sötétet – legalábbis holdfényt! suhannak
a nyárvégi nagyszárnyú hangok és elvegyülnek
herceg madarat hányat véssek tükrödre hogy vennéd észre
miként száll suhog egy a foncsor ezüst homlokán
hínárzöld haját a szétzilált zuhatag fűzfaként rázza,
képét magához fogja a tó el nem engedi
toboznyi felhőt eregetett most abba kapaszkodik és
a jóhátú szellővel égbe repül a ciprus
borostyánbarna veronát elfedi az ősz mint Júlia
sírját betüleplükkel a szerelmes levelek
fenyőtobozban két meztelen talpacska nyomát találtam,
itt tiplábolt mielőtt reggelből nappallá vált
eső hajsátra borul rám s a hajadat érzem mint zuhog
bőrömre mint áztatja szét hajnaltáj éjemet
kapum előtt a tócsa hány éji vándort kínált óntálján
ugyanazzal a Holddal s hánytól vette is vissza
zárójelébe fogta a fészket az ág times villája
a fényt oda begytollán hordja a sárgarigó
tollpihe köröz a birságak fölött száraz hárslevél zizeg
s kaptat nyomába a szél a szél csigalépcsején
szemedben szemem együtt lessük a reggel mandulamagvát
két szép szárnya amint a mandulahéjnak hasad
pocaknyi buddhák az ágon sárgult körték meditálnak a
cukorfehér húsú nap teltén lehulljanak-e
a dús karfiol agyvelejét vizsgálja fölroppen s rááll
léte talpzatára végül a selyemlepke
mint órában az idő körbejár délceg haptákba
vágja magát hol álldogál hol nyílröptű gonosz madár
a hegedűben alszik a vén muzsikás sírt hát elszunnyadt
s ha ébred majd ébren a hangjegyek közé ás sírt
hű sírásom te sírásóm milyen sárga az agyag itt s mily
sós vízben ázó lányok közé fekszem el s hálók
éretlen árnyék hull a földre két-három ághegy átböki
sötét volt sötét lesz és nincs teljes semmi közte

nemcsak az alma s a gallyától leváló foltársága levél
vagyok de a repedés is a nyár koponyáján
összeférceli a füttyűje a kertet a madarával a nyár
szövetén hever a lonc a levert rigófészek
a virág foltja a földön bogarakat gyűjt magához a
vérszag a hű kutya is odafekszik szagolni
visszajár a nyár s mint az illatos hársban a méz még sárga
miként a méhe röpköd faltól falig fel s alá
és belesápad a holdfény elapad ha a tenger szemben
antracit éjjeleken nem merül megfürödni
a Hold fényében szél és nád vihar ébred bal kezem fogja
jobb kezemet helyére lépett vissza az idő
veres turbánú kecskerágó öltötte magára az ősz
köpenyét s forgolódik a szél hegyes szirtfokán
a jel súlyával hátán alszik az éjjel repedésében
és elgondolja magát mint szemedben fénybogárt
sárguló levél leng az ágon nyarába visszahull topog
a kavics ajtajánál vagy a földre leborul?
szúnyog hangjára aludtam el ébredtem fel s fejem mellett
párnámon látom negyedhold hagyta nyomát

GITTAI ISTVÁN

SZINOPSZIS

„Átöltözöm” – suttogta,
mintha angyal mondaná,
s ázott, nehéz darócból
zöld selyemlepelbe bújt.
Érthetően elpirult,
mint aki csak arra vár,
hogy kibontsam belőle,
s tajtékomba fürösszem.

NÉHAI HANGULAT

Bensőséges szobasarokhoz
sehogyan sem illik a fényár.
Darabokra hullani tőle,
mint a szentség nélkül letudott
öleléstől, esti imától.

TÉRKÉPOLVASÁS

A hetedik nap,
mint a hatodik,
mint az ötödik...
Akár a sebes
vadvizek útja,
fentről lefelé
hömpölyög, lassul,
lankad, szelídül
és belelustul
a lábba, melyet
Legendák Anyja
néven jelölnek
a régi, s az új
térképeken is.

JÁSZ ATTILA

NÉHÁNY NAPJA

Szabadság

Egyedül repültem a tengeren. Aztán
a többiek is sorra szálltak mellém,
soha ilyen élményt. Szabadságnak
neveztük el.

Akkor tűntek fel az első hajók a távolban.
Mi örömmel száguldottunk feléjük.
Az emberek kiálltak a hajók korlátjához,
és azt kiabálták, megjöttek a pilótabálnák.
Meglépő módon, ők nem örültek nekünk,
elkezdtek üldözni. Menekültünk, de a nyílt
tenger felé vezető utat elzárták. Félelmünkben
a sekély parti öböl felé úsztunk.

Az emberek, egykori barátaink, a vízben álltak,
csillogó kampókkal kezükben hadonásztak felénk.
Belénk vágták, orrunkba akasztották, így vonszoltak
kifelé a partra, miközben hosszú késekkel próbálták
elvágni ütőereinket. Ez azért a kezdő gyilkosoknak
nehezen ment. Az öböl vöröslött a fájdalomunktól.
Egyedül úszom. Nyomot hagyok magam után.
Egy gyilkos kése bennem maradt, amikor sikerült
megszabadulnom.

visszatartott fény.
Basó a tüdőrózsaszín könyvet olvassa

„hiszen ő a fénnyel magával dolgozik”
(Tolnai Ottó)

aransakálok
ülnek vacogva megy le
a nap Pompeiben
hullazöld folyó
a tiszavirág kishal
ála ilyen nagy
elhagyott kertben
kitömött flamingók ne
számold meg őket

*

arcomat egy lég
gömb torz tükreben kéne
megborotválni
azúrkék pizza
ma ónszínű ég alatt
balkáni balkon
szöget verni a
nadírba nem is olyan
könnyű ugye?

*

festékbe lépett
a hangya átgyalogol
vásznon életem
szajkóazúrtoll
flamingórózsaszín gipsz
fehér kísérlet
aransakálok
ülnek vacogva jön fel
a hold néma táj

hiányzó részlet. Sima víztükör fölött

*„Persze, az égardta világon senki nem veszi észre
az ágak közt ezt a mozdulatlanságot, a legkevésbé ő nem,
aki a fa alatt gyakorlatozik, pedig ki van számolva minden,
és az egész látszólag annyira tökéletes.”*

(Danyi Zoltán)

fák közt zúgó szél
levelek remegése
mit is mondhatnék
Jézus útszélien
meztelenül stoppol nem
veszi föl senki
mint sárba fagyott
keréknyom annyi marad
mögötted talán

*

a fákat néztem
az éjszakai fényben
sötét titkunkat
a fák árnyéka
megnyúlt az utolsó nap
sütötte sávban
álmomban eső
cseppek koppannak el
veszett ernyőmön

*

az olvadó hó
neszezése cseppenként
üzen valamit
ahol víz és ég
találkozik ezüstös
villanás az éj
sima víztükör
alatt a tó erői
mozgolódnak

Tengely

Ales Debeljaknak

A szerelem egy tengely. A lebegés,
a fodrozódás a szélben, az időből ki-
lépés tengelye. A szabadság mosogató-
szivacsa. Vagy inkább a mosogatógép
edénytartója, rács, váz. A világ támasztéka.

Ajándék. Ajándékozás. Az én helycseréje
a te-vel. Tökéletesség a tökéletlenségben.
Mégis inkább

egy tengely, ami folyton forog. Az elfogadás
mozgatja, szennyeződéstől zsirosan, használtan,
lassan és megállíthatatlanul. Újra és újra bele-
mélyül, merül a másikba, és tiszta lesz megint.

hiányzó részlet. A széttört zene összeillesztése

*„Nem sírtam, egyetlen könnyet sem ejtettem,
egyszerűen csak valami hidegség töltött el,
magányosnak és zavarodottnak éreztem magam.” (Sting)*

garázsban állok
elképzelem hogy híres
leszek de álom
nem vagyok elég
magabiztos vagy lelkes
nem írok számot
mindenhol egyet
len pokoli hajsza hogy
vége legyen már

*

sztriptízbárokban
kísérem a vetkőzést
lesz ez még jobb is
esik az eső
az esti lámpafényben
fénylik az aszfalt
esernyő alatt
széllel szemben két sirály
kering fölöttem

*

meghalt az apám
életem tán legnagyobb
koncertje közben
Jézusra lőnek
a fiúk a tűzfalnál
mentse meg őket
hogyan kell inget
vasalni tojást sütni
porszívózni és

*

egy teljes fogsor
vicsorog vigyorog az
üvegpohárból
a sötét kihalt
utcákon addig megyünk
míg hajnal nem lesz
talán először
életemben megértem
hogy nem hiába

visszapillantó tükör. Az önkéntes Robinson

nemcsak arról szól
ami látszik belőle
hanem mit láttat
remete lakik
az erdőben jön megyél
szabad ég alatt
harminc év magány
nyugalom boldogság hit
fáradtság erő

*

nem klosár hobó
hajléktalan vagy homeless
egy szabad ember
akit nem kell meg
menteni önmagától
csak tőlünk uram!
külön szobát kap
szociális ellátást
ím meglelte hát...

Fészekben

*„...miért sírsz?”
(Jn 20, 13)*

Fészket építettem. Felcsatoltam angyal-
szárnyaimat, amit egy kora-reneszánsz
festmény alapján készítettem a repülő
szerkezetéhez. Az ájult, haldokló bácsi
lelkét oda vittem fel, egy természet-
védelmi területen álló ritka fa tetejére.
Ott dédelgettem, hálósákba bugyolálva,
miután elhagyta testét, amit a mentősök
közel fél óráig megakadályoztak. Nem
engedtem, hogy végignézze. Finoman
elhúztam onnan. Felült mögém, én pedig
tekertem a pedált, csapkodtak a szárnyak,
emelkedtünk. A fészekben teáztunk, meg-

nyugodott kicsit, elfogadta a helyzetet.
Ez a legnehezebb. Vigasztaltam. „Amint
ott sírt, behajolt a sírboltba, és látta, hogy
két angyal ül ott fehérben, ahol előbb Jézus

FÉNYFORRÁSOK

fényforrás (Blake: Jézus születése)

Így fogok megszületni, a feltámadás
pózában, villanykörteként világítva
be a szobát. Minden ismerős. Az
elrendezés, a kompozíció. És mégis.

derű (Herzog: Fitzcarraldo)

Egyetlen derűs filmjét öt haláleset, kéz- és láb-
törések, repülőszerencsétlenség kíséri. A film
elkészülése maga a siker. Ebből sugárzik a derű.
A film túlnő a forgatáson. Operaház a dzsungelben.

talaj

A fiú megszüli apját. Szilárd talajt
a lába alá. Megtapossa és nyomokat hagy
rajta. Nincsenek gyökerek, nincsenek út-
jelző fák. Marad a sár. A talajmenti fagyok.

film

Szépség ömlik a képeken. A város párák és esőtől csillognak
az utcák. A szobák világosak, tiszták. A nő akár egy festmény.
Gyönyörű. Főleg a nyaka. Ruha suhog. Az asztalon gyümölcs,
hosszú kristálypohár. Valahogy mégis nyomasztó minden.

ártatlan (Po Csü-jibe „léptem”)

Ártatlan dolgok segítenek. Egy nádszék a kertben,
egy fa árnyéka, pár szem málna a szájba.
Mi hiányzik még? Ha másnapos boldogság
aznapossá válik. Fényes ég a mélység földszínén.

archaikus (Kurucz István állatképeiről)

Ez az állat nem állat, csak látszat,
vagy emberi maszk. Ahogy a festő uja érinti a vásznat.
Ez az állat nem él, hanem létezik. A templom lépcsőjén
vért iszik, vagy összeteszi a két kezét.

visszapillantó tükör. Vidéki anzix

sírok közt fenyők
fenyők közt ágak ágak
közt vérzik a hold
álldogál a völgy
szélén a pára tovább
kéne már szállnia
kutya szájában
kilógó békalábak
együtt haboznak

SÖTÉTFÉNY

Gyülekezik a sötétség bennem.
Alig bírom kivárni már,
hogy végre megszülessen.
És helyet adhasson a fénynek.

LÉLEKPÁRA

i/ fehér angyal (Csotvárynál)

Az angyal alszik épp, a híd korlátján.
Szárnyai az ég felé merednek, a mélység fölött, a semmibe.
Minden más valóságos. De ki figyel az angyal mellett
az idős szerelmesekre és mesés környezetükre?

ii/ hajó a fán (Aguirre, Isten haragja)

Ez a történet nem vezet sehová. Az egyetlen valóságos dolog
egy hajó a fa tetején. A pár pillanatnyi jelenetért
a rendező felhúzatott a fára egy több tonnás vitorlást.
Tépett vitorláit ott lebegnek az örült látomásban.

iii/ lélekpára

A lassú vágás bejárhatóvá teszi a tájat. Mintha először
látád azt a részletet a világból, és nem tudnál beszélni.
A domb élénkzöld. A völgy kékpárás. A hajnal
éles, pontos. Szinte felsért.

iv/ belsőkép

A belső kép egy ajtó. Az első, ami egy hosszú
folyosóra nyílik, ahonnan újabb ajtók nyílnak.
Lenyomod a következő kilincsét, útelágazásra
látasz. Mész tovább. Ajtók. Nyílnak, csukódnak.

v/ kristálycukor

A gyöngédség felfoghatatlan jele,
amikor az őszi ablaküvegek között haldokló
legyeket kristálycukorral próbálja
megmenteni. Vagy legalább ír róla.

vi/sötétfény

Gyülekezik a sötétség bennem.
Alig bírom kivárni már,
hogy végre megszülessen.
És helyet adhasson a fénynek.

vii/lassú

Kő szeretnék lenni. Útszéli,
rúgható és kemény. Törekeny, túlérzékeny
és poros, de kő. Kavics inkább, könnyen
gurítható. Lassú kavics. Szinte áll.

TOVÁBB

Börtönből a természet útvesztőjébe szökve,
mocsár, fák, bokrok, rács és falak. Az élet?
Nincsenek fűszerek, a hús nem nyers félig,
a leghülyébbnek látszó tudja a megoldást,
ösztönösen lépdél a magas fűben az út felé.
Az út végén az egyik marad, a másik kettő
az elágazásnál válik szét, jobbra és balra,
keletre és nyugatra indulva tovább. Nekik
teljesen mindegy, már találkoztak,
igaz, fekete-fehérben.

JÓNÁS TAMÁS

NOVEMBERI EMBERTELEN

Nem voltál semmi, mégis úgy maradtál. Már látszatnak is túl kevés.
Terved se volt, csak egy repedt tál. S te gyűjtő, rosszul képzett ékszerész.
Ha felragyogtál, rögtön elragyogtál – s lett szürke szív az otthonod.
Már semmi sem nagyobb a haragodnál. Sikítózol, ha hallgatók.
Kis koronád már tavaly elcserélted, vezér akart lenni a rab.
A tolvajok, tudják, csak egyszer élnek, s a vakok halnak csak meg hamarabb.
Nem mint levél, nehéz golyó zuhansz most. És fájdalmas nekünk a koppanás.
Bár nem ismerte ő sem jól a hasznost: már nem kíván téged Jónás Tamás.
A félelem gaz, és a múlt üres kert. Mitől is féltél, drága gyom?
Tanulnod kellett volna pár ügyes csejt, cipeltelek hat évig hátamon.
Ahogy beszéltél, és amit beszélt a csened, épp semmi volt, volt hát vita min.
Habár akartál, léleknek, se testnek, te nem lehettél antihisztamin.
Találtál pénzt, rozsdás, lyukas schillinget, rohantál boltba, s megtudtad, mit ér.
Hiába vágytad, nem voltam bilincsed. De vállaltam a kínod mindenért.
A tél nyugalma hozta meg a lángot: tavasszal ebből lett az olvadás.
Gyötör, de már nem enyém a hiányod. Már nem figyel téged Jónás Tamás.

A REPÜLÉS ÁRA

A félelem, gyönyörű cafka, leül mellém, és átkarol.
Azt mondja, szívesen maradna fekete szárny a vállamon.
A szája vastag, mint a tészta, parázslík, arca Marsa az.
A lába hosszú, mint a létra, színes haja nagy őszi gaz.
És kérdezem, mit kér cserébe. Ingyen az első évszakok.
Később fizetni kéne érte: viseljem el a vérszagot,
mi árad majd a szárnyaimból, és lenne egypár éjszakám,
mikor kilépne álmaimból néhány beteg, vak, vézna lány.
Kik reggelig kiéhezetten használnák formás testemet,
de ígéri, úgy ébrednek fel, semmire nem emlékezek.
Most nappal a vad rettegésnek erős szárnyain suhanok.
Barátja lettem már az égnek, és tisztelnék az angyalok.
De hétről hétre fogy a testem, gyűrött az arcom paplana.
Nyüszít az ágy, belé, ha fekszem. Megcsonkít minden éjszaka.

CIGÁNYDALOK

1.
drágám drágám elutazik éjjel
szép férfink elutazik az apád
itthon várunk rá nyarakat-e évet
ne tudd fiam: ő haza-haza lát
megjön majd ha a hideget a szívünk
nem bírja a házunk már ki a fagyot
sírok sírok jól látod te ne sírjál
kedves könnyek ezek az angyalok
2.
kenyérmanó hova bújtál te száraz
merre kuncogsz rajtunk cigányokon
nézz a mosolygós kisiú anyjára
nevetek pedig bent csak zokogok
bújj elő álmod penészes ne légy
a hajam levágom ha ma megleszel
mesére cseréllek siratózenét
morzsázz ma testeddel rossz kedvemen

3.

aranszöke idő szalad végig az utcán
gyönyörű a kanca s mi feketék? mi is!
gondolj szeretőm mindig ha tudsz rám
csak a mosolyom volt olykor hamis
virágok harcolnak az ablak alatt
fiatalságom erős izmai a szárúk
jaj csávóm miért kímélted úgy magad
aranszöke idők futok utánuk

4.

hadd örüljek neked táncolj és énekelj
édesanyám ez az utolsó táncod
s ha már az utolsó: miért ne nekem?
hű fiad vagyok nem csaló leányod
az arcodon ma éjjel nincs félelem
megvan ma mindened nem kell kívánnod
táncolj át velem ezen a nagy szégyenen!

5.

karolj belém apám kísérij hazáig
elvesztettem ma minden hitem
tél van már nem bírom ki úgyse nyárig
hadd nézzem meg veled a sírhelyem
nem lát most senki a Hold meg már néma
úgy némult el akár az én szívem
halkan ha akarna szólni is néha
nem hallja meg őt már rég senki sem

CIGÁNY A SIRALOMHÁZBAN

Jönnek a koldusok értem. A szeretetet unják.
Új alamizsnát kérnek. Az udvaron idegesen állnak.
Félnek a fák, a virágok, a bokrok a pocsolya-sötétben,
lassan hátrálnak, s a vad idegenek összeguggolnak.
Ki fenyeget? A hideget az utakon el most,
ki az, aki szól, szórja a homokot rám?
Hova terel ez a katona-csapat? A csend csöng.
Lefolyik a fekete falon a csoda fénye.
Mire felügyelek, ami nem is az enyém már?
Mit cipelek, a gyereket az apa, háton?
Ki hiszi a szavaimat? Az, aki nem érti?
Kinek adom, az Uram aranya hova fénylik?
Kikacag a koca, fel a malac a pokolból.
S jönnek a gazdagok, elviszik a szívemet égni.
Fájdalmam a gyönyörük, az egyedüllét.
S belerakom a tenyerem a fagyos egekbe.

GYÖKÉRKEZELÉS

Az idő vad ló. Anyám leugrott róla.
Mondta sokszor: nem örömeben szállt lóra.
Panaszkodott. A kicsi dolgokra mindig.
Verseimben már anyám hívatlan vendég.
Szerelem nincsen. Én így tudok szeretni.
Arcom az emlék szelíd-unottra festi.
Félek. Mert engem, ha játszom is, féltének.
Múlnak a telek. Lassan én is eltelek.
Tavasz az apám. Öltönyben jár, de sáros.
Két hideg szeme hét kiűritett város.
Kezet fog velem. Gratulál, hogy élek.
Az apám vad ló. Rám gondol, de téved.

ERŐLTETETT MENET

sír a fény. serceg a csendje.
ha tudna, semmit se cselekedne.

megállna ūrben, szemben, kézen.
pirosat lángolsz a déli fényben.

sárgát zokogsz a langyos napon.
a sötéten át melléd tolakodom.

érj hozzám, ūr, melegíts, hideg!
most ígértem oda magam semminek.

sír a fény. engem sirat a gyenge.
lassan-lassan rámegegy az idegeimre.

vetközz le, fény! tested a sötét, nem?
csak én izzok, lángol a sörényem.

ugató istenek és kutya-angyalok!
repültök, én mért gyalogolok?

milyen utat kell járjak, aminek pora
nem köhöghető ki a tüdőből soha?
visz az út? én viszem. arany palotába.
horizonton vigyorog a nap húsos pofája

KÖLTÉSNET TANONCOKNAK

A jóbarátok karmai kinóttek.
Szakadnak esők, ruhák és családok.
Rossz lelkiismerettel férfiak a nőknek
adják az ólomkatonás országot.

Az élet beszél, fájdalom a nyelve.
Csak sóhajokat hallhat, aki néma.
A zümmögő halál kényelme, rendje
a Semmit dobja nyerevénynek néha.

A lelkesedés pumpája hiába
szuszog, az öröm labdája kipukkant.
A rossz melót mégis tovább csinálja

a teremtő. Köhög. Síkságon kurjant.
Vígasság volt. Emberek a morzsák.
Félreértett kis vers a valóság.

KÖLTŐI ÖSSZEGZÉS

talán ez az amire vágytam.
nyár van.
sárga nő alszik az ágyban.
az elviselhetetlen
budapesti csendben.
hat vagy hét buszmegállónyi távolságban
két fiam
még az alma-álmaival
tárgyal.
ebben a világban
vagyunk még mindannyian.
a test már nem fenyeget,
végre
csak fenyít.
a reggel gyűrött örömekeket tereget
égre:

egyszerű fényeit.
a sok boldogtalanság hátha
boldogságra
kényszerít.
még él első szerelmem.
apám és anyám
szintén.
bár csernely domboldalán
az egyik eltemetve.
mint én
32 éves verses rengetegbe.
plusz hat év: az életem.
hajnalig táncoltam pénteken.
van múltam, jövőm
és barátom.
hitelem van, és törlesztetlen kölcsönöm.
és belátom:
töretlen hitem.
mesterem,
ha nem
bánja: maradjunk mára ennyiben.
vagy mégse:
pénteken régi, jó
barátok
vendége voltam.
szelíd, erős depresszió
táncoltatja az egyiket.
a másik legyőzte a rákot.
végelgyengülésben haldokló kutya
figyeli minden léptemet.
nekem is elfogadható verzió
ez, életvégre, végre életre.
előbb-utóbb ide vezet
a jól széthalmazott élvezet
vagy munka.
örülne az ember, de fél egyre.
nem szabad vigyázni magunkra.
tragédiánknak, hogyha éle tűnt,
maradjon teljes életünk
felvállaltan csonka.
vagy írjunk verset csontba!

TÚL ÉLŐ

38 éves vagyok én.
égő, akár a halogén.
papot
csapok.

alélnék, mint a franci nő.
de végül is a fű kinő.
minő
idő!

38 évem esze szelt.
minden szerelmem berezelt.
az ám,
anyám!

lehettem volna szerelő
(tévé-), de a sok szerető
szedett,
vetett.

így lettem horger antal úr.
ki nem olvas és nem tanul.
egész
merész.

még teljes népemet fogom.
orromon kifoly a takony.
gyalog
vagyok.

HALÁLFÚGA

Mondjuk, ha meghalok. Kijönnek értem. Kint vagyok.
Mondják, hogy gyermeki. És szokványos, kis fantázia.
Mégis csak megdöbbszent, hogy már nem érhetek haza.
Hoppá, haza. Melyikbe, hogyan és mikor? Hiszem:
ha meghalok, én nem érem be magamat semmivel.

Ha meghalsz, mondjuk, előbb, mint én, vagy ők.
Össze fogom köpködni az összes temetőt.
Mondjuk. Olvassuk. Nem fog itt meghalni senki se.
Bár egyre fogy az élet és az életkedv centimétere.
Ma már egymást szeretik a régen engem szeretők.

Ma el kell döntenünk, ki haljon meg előbb.

KÖRHINTA

milyen madár az én apám.
hol ide száll, hol oda száll.
harkályanyám tarkába jár.
erős bátyám baltára vár.
nővéremen piros a sál.
arcomra vazel a hazám.
házunk alatt tükör a sár.
zsuzsi alszik, papó kaszál.
bolondulj meg, Ördög!

milyen bőrönd az én bőröm?
fehér ember arcát őrzöm.
kreol szemem rideg börtön.
össze kellett magam törnöm.
rabságom van, nincsen őröm.
vágyam hideg, nehéz ködmön.
össze kéne töpörödnöm.
bolondíts meg, Isten!

KELL-TETŐ

(SÁMÁNDAL)

Ez is sárga, de unom. Ami sárga, de finom.
Egész ajtós kulcslyukon: magam kiadom.
Ez is piros, de finom. Ami piros, unalom.
Ki-kilépek rossz emlékek háromszárnyas ablakon.
Ami jégkék, hatalom. Túl kék vagyok, uralom.
Megtapadok a szívekben, pókháló a falakon.
Ami lila, csupa nyom. Én is lila, tagadom.
Kohászok a fémet Ózdon, forró vérem folytatom.
A fekete irgalom. Fehér vagyok, nyurga gyom.
Behunyom és kikapcsolom, kel a nyugalom.

MAGZATMÁZ

megvolt a nagy alvás. meg a hosszú álom.
a város széli házra vigyázott a tél.
alszik végre, súgták a hozott fák, a nyáron
bolond volt, és költő. szerelmes. kevély.
kibomlott a madzag, a szívből, mint a magvak,
kiestek a múltból az ólomkatonák.
nem tartok meg semmit, végül is, magamnak,
üresek, fehérek a legbelső szobák.
de minden ajtó nyitva. és nyitva minden emlék.
titka, bűne nincsen semminek se már.
üzenem a nőnek: szerelmese lennék.
Vernix caseosa. Megszült a halál.

SENKI SEM ÁRVA

Gondos az Isten. A csillagokat ki-kihordja az égre.
Festi az ég alját, feketét szelídít puha kékre.
Szép nap ez. Ülnek a fák a tavaszban, a nyárban.
Szív, szem, kéz! Társat keresünk valahányan.
Lassul a fény, beleolvad a szembe. S könny, ha kicsordul.
Jó kacagás ez, nem szomorúság. Látszik a béke:
kék lufi-hadsereg érkezik és pukkad ki a szívben.
Mézmeleg édességétől elalélnak a földön, a vízen.
Csók a családnak, s jó sütemény a barátoknak.
Tárd szét két karodat! Verdess! Ma kinőnek a szárnyak!

NEHÉZÉLETŰ (KIM HALÁLÁRA)

Tudom, hogy szép a fa. Laktam is rajta már.
Nekem a kérge szól. S azt mondja, hogy halál.
Tudom, hogy mennyit ér szabadnak lenni, jó.
Nekem mégis üres, rémült szenzáció.
Kutattam föld alatt elásott pénz után,
és vártam éjszakára párolgó dél után,
találtam kincset, Istent a csillagok között,
nyugalmam nincsen mégsem, az én szívem köhög.

Gyerekeknek lenni szép, mint illatos kenyér,
olyan az anya teste, ha gyereklához ér,
varázslatos világ, felesleges mesék
után mondom ki halkán: voltam gyerek, elég.
Szerelmek szénakazla, égett bennem a táj,
az jut eszembe mégis, az égett bőr, ha fáj.
Találtam boldogságot, és feledtem magam,
örülök a halálnak, felettem, hogyha van.

Céltalan, ruhátlan fürödni az idő
mosolygós, suttogós öblében, vagy a kő,
mely naptól langyos, ül lent,
tudom, hogy szép, s ha füllent
egy költő bármit, érték:
most mégis azt kiáltom: nekem ezt mások kérték.
Se tánc, se dal, sem illat örömet nem okoz.
Tudom a hasznát, mégis mindig zavar a kosz.

Senki, semmi, soha vagy nem jól viszonz.

NŐPARA

Nők nincsenek. A szám remeg. Nők nincsenek.
Vannak anyák, és vannak leányok. És rengeteg
Istennő, akikben kín remeg. Nők nincsenek.

Van emlék, hogy felriad. Van emlék, hogy elszakad.
Van kék szem, haj, hosszú, van hideg, nőtlen pirkadat.
És vannak fájdalmak, illemek. Nincs nincsenek.

Kígyó van, éden, bűn van és tudás.
Van város és kis falu. Húség és van árulás.
Van gorombaság és tisztelet. Nők nincsenek.

Van költő, színész és író. Mind remek.
De nők, akikből fény szökik, nők nincsenek.
Csak állás van, és vannak férfiatlan szerepek.

Csak nők vannak. A Földeknek, a Napoknak.
A nők erősek, mégis félnek és vacognak.
A férfiakban bújnak ők. A nők, a nők, a nők, a nők.

Van szerelemben kisiú, legény, férfi és háború.
S ha béke van, és tört varázs, van páncél, ami rászorul.
Ők a nők. De nincsenek. Jövők-menők. A nők, a nők.

Van ember, aki nőt keres. S még akkor is, ha kényszeres,
csak azt hirdeti, nőt kövess és nőt találj, és nőt szeress.
A férfi nő, a nő veres. Csak nőt szeretni érdemes.

Csak nők vannak. Dolgoznak, és nem, nem pihennek.
Velük van dolguk embereknek, isteneknek.
A nők vannak. Csak elvesztek, és nincsenek meg, nincsenek meg.

FOR PETOEFI & KFT & SEBOE & PLASTICHEAVEN

Ha meguntam, hogy mindig itt legyek,
majd azt hazudom, hogy mindent szeretek.
Eljátszom, hogy nagy, bátor nemzetem,
és érdemes volt kétszer nemzenem.
És szóba se jöhet Skandinávia,
itt élve halni kell, hős Árpád fia!
Dicsőséges cigány ragyog, kidől.
Visszanéz, s szeret mindent a végiről.
Kibérelek egy jó nagy púpú tevét,
betevegelem az összes vármegyét.
Kocsmákban ülve hallgatom, hogyan
szidalmaz, üt magyart magyar.
Minden feketének fizetek egy feketét,
európaiak közt nem keresek fehért.
S ha megbicsaklik szívem dallama,
sírok: otthonról hogy menjek haza?

GYERMEKDOLGOZAT

A hűség neurózis. A szatyrok lyukasak.
Anyu szoknyája hosszabb, mint az Isten.
Ha nem megyek haza, a kutyánk megugat.
Zsebpénzem, mert zsebem nincsen, nincsen.
A félelem szegregál. A lépcsőház dohos.
Apu úgy vált el, mint tavasszal fáról a levél.
Nekem igazán másoknál otthonos.
Sakkozik a hülyék szívével a szenvedély.

IRÁNYTŰ NÉLKÜL

BORÁNAK

egymásból kitagadott szerelmesek
táncolnak az erdőben másban
egyre szürkébbek szomorúbbak
lesznek minden szerelmi vallomással
madarak visítanak rájuk örömré
váltott hűségük hiánya sikít
eltévedtek a szabadságban
nincs visszaút a másikig

KÖZPONTOZÁS NÉLKÜL

otthon vagyok a szépben
a csúnyyában tulajdonos
van keretes emlékem
arról hogy anyu hazához
gyermekváros és miskolc
valahogy nem értem haza
otthontalanul mit szólsz
apu maradt még csoda

ELHULL A VIRÁG

Minden erdőben sír egy fa.
Felesleges, hogy híres va
gy. Illendő lenne nagy néha,
maradni élő vagy néma.
Csokornyakkendő, sík tükör.
Kis hetek után nagy csütör
tök. Életes világ. Elbokor.
Elvirág. Ki tudja, mért ilyen nehéz,
épp annak, aki néz: lelni rád.

INRI

Feltámadunk. Csak ne legyen zajos.
Iszonyú, hogyha Isten iparos.
Szörnyek között csak halk a zokogás.
Jézus halott. Talán valami más.

FELTÁMADUNK

ásít a putriban a semmi
szédül a felhőkarcoló
felesleges máshol lenni
sehol se volna rossz se jó

ami megtörtént összehajtva
kibontja ünnep alkalom
csacsog a régi sors patakja
távol ülök de hallgatom

udvarlások és kapukódok
kalácsok utak mesterek
rutinja már akár a boldog
apát a munka eltemet

ÖSSZEGZÉS

Sasok az évek, fecskék az örömök.
Nyugtalan, szerelmes tölgyerdők fölött.
Örökké sajognak, de egyik sem örök.
Labda a sárga Hold, mindjárt leesik.
Lángol a kis kozmosz, fél, szégyenkezik.
Tágul, nyújtózik, nem ér az emberig.
Gyűjti a gyáva szív a rontott vágyakat.
Hegyvidék lesz a tenger, hogyha elapad.
Tenyered az ég. Simogasd magadat!

KALÁSZ MÁRTON

ÖNFELEDTSÉG – ÁTIRAT

Mit hívtam magánynak
előző versemben, mit fájdalomnak?
Uwe Kolbe

... pillanatnyi; nem önfeledtség –
nesz, fiúnk: finta (s ha – élj?); mi sokra kívánom.
Ne e jól herdált lét ragja (rangja?), ép ajkon megálljon –
szót, s vélnénk vissza; nap álma, éjek örvén
felhőtlen nyugalma – para-felhőnk, én.
Mélyen lélekalkatnak fájva mik vonulnak –
nem könnyét forgatod; tudat, épp hang még,
s nekünk váratlan könny forgótükre e vendég
ars. Teleirdalva, eleve érvekre: holnap.
Hátlap ma lét – hagynod, sejdültjeink, vonva jegyezned.
Amíg szemünk – nyílt, nyílik (más ennyi s e dolgok
mása) lénye s lehet – szín-vallató szíveknek.
Egy nyelvünk s ép; súgnám, jobb, még te oldod.
(Billentyűnyi. Nem átfedelt -vég.)

KÁNTÁS BALÁZS

LAPTÖREDÉK

A levegő túl finom volt,
a történet túl kemény.
Házak égtek aznap éjjel,
és fikció volt a tény.

A sötétben vaku villant,
cédulákat vitt a szél,
vályogfalak között zárult
végleg magába a tér.

Szürke cipők lépegettek
az átlátszó sáron át,
közben kanális-mélyiségben
fény írt árny-tudósítást.

KÖLTŐK NAPJA

HEGEDŰS JÁNOSNAK

Nézz fel és látod: repedezik
a fejünk felett a felhőplafon,
átsüt rajta az a tébolyodott gázgömb.
Leszegett fejjel, hunyorogva járunk
a fényben, szemünk a semmibe néz
a napszemüveg homálya mögött.
Penészes szavaink a nők
jobb szívkamráján be, bal pitvarán ki,
mintha le se jegyeztünk volna semmit.

A zsebünkben pár rozsdás érmével,
a zakónkba ivódott, kimoshatatlan
kocsmaszaggal rójuk a bérházak közti
egérjáratokat, hajszolva
valami tollunk végére valót,
valami nyomdafestéket még megtűrő,
költőinek hazudott disznóságot.

Órákon keresztül járunk üresben,
míg aztán elsötétül a város,
éberebbek leszünk mi is, bátorságot hoz az este,
falkába verődünk, és miután meghallgattuk
egymás versnek álcázott
ego-mániáit, mindezt persze
a konszolidáció köntösébe bújtatott

irodalmi rendezvény keretében,
mint valamiféle leszázalékolt
Artúr király posztmodern ködlovagjai,
ott, a műanyag kerekasztal körül
megvívjuk végre világra szóló párbajainkat
a nyelvvel, egymással, az agyhasadással,
néhány olcsó sörrel telt Szent Grál
megtalálása után pár percre
végre mindenki boldog és ön-azonos.

Régen elütötte már az óra az éjfélt,
mikor kisszerű Faust-alteregókként
örömmel eladjuk a lelkünk' még egy pohárkáért,
esetleg tűnékeny nők taktilis kegyeiért,
aztán lassan, észrevétlenül
fordul egyet ez a mocskos golyó,
minket is kiokád magából a kocsmá,

ki a fényre, könyörtelenül, és lépdelünk,
bűneinket mindig a nyelvre háritó szélhámosok vert hada,
ki-ki megtér a maga papír- és dohányszagú
odújába, hogy azután valami örült ördöggéz
visszacsevélje az egész felvételt,
végtelenítve újraperegjen a
fekete-fehér filmtekercs.

KÁNTOR ZSOLT

KORPUSZKULA

Kibújjik a beszédből az idő
Elkezd megvarrni ami szakadt
Kinézek az ablakon a regényemből
Mintha a tó közepén volna az akt
Örvénylik a sárga és a zöld
Kis papírgalacsinok –
Egy rózsza fekszik a zongorán
A pianínón fekete bábu-alakok
Hárfák lepik el a színpadot.

Az árnyak szövege lézerháló.
Mégis kitüremkedik a szívdobogás.
A keserűség egy szekrény zabpehely csak.
Hála Istennek, senki nem éhes.

A PILLANAT FOGLYA

RUGÁSSY GYULÁNAK

Mint a párkányon a mentatea,
szétfolyt a balkonon a tempera.
Minden elcsordogál, jegyezted meg,
bizonyos csatornákon elmennek a telek.
Olvad a jégcsap és fújnak a szelek.
Rád gondolok, barátom,
aki az ógörög órán ecsetelted,
mik voltak az égben a tervek?

S mennyiben logosz és agapé a lelked.

Minden marad a régiben. Mondtad.
Épp angyal rak össze egy hegedűt.
A másik unikumot kortyint. Ez a legkeserűbb.
Milyen jó, hogy nem mászkálnak el
Isten könyvéből a betűk!

Egy ezüst fonalat a kerub varrótűbe fűz.

LEKVÁR PROLÓG

Bizony még ma is fölsejlik az az íz,
amit a Nyomtató utcán, Debrecenben,
nagyamám konyhájában éreztem, amikor pucoltuk
a diót. S a lekvárban, ami lefolyt
a kenyérről oldalt és a viaszkos vásznon landolt,
benne volt az utca, a ház zamata.
A kor, a rendszerváltás küszöbén vesztegelt,
a papa kalapáccsal vert a dióhéjra,
majd egy vesszőkosárba dobta a feltört agyat.
Az asztalnál meg a család, egy-egy bicskával.
Kivájtuk a beszorult dióbeleket a „csontok” közül.
Akkor a mama megkente a karéj kenyeret
sárgabarack lekvárral, azzal a zselés, szemcsés,
gyümölcsös péppel, ami a szájban hirtelen elolvadt.
Akkor hirtelen megfagyott a levegő, mert papa
lefordult a székről. Annyira fáradt, mondta mami.
Egész nap krumplis zsákokat pakolt a piacon.
Pedig a vörös bor a bűnös, fűzte hozzá Béla,
az akkor fungáló párt alapító tagja. Majd lefektettük papit
a sezlonra és bekapcsoltuk a táskarádiót.
Jazz szólt. Anyám meg is jegyezte:
lekvárszibbasztó zene. Látjátok, a kenyereken
megfagyott a narancssárga sár. Jó költő volt anyánk.
Tudta, mitől macskásodik meg az este.
A rádióban a Szabó család következett
Namislowsky után.
A papa hajnalban visszaült a helyére
és megdorgálta a jelenlevőket.
Mindent hallott.

MESE AZ ÍRÁSMŰVÉSZETRŐL

BIANKA LÁNYOMNAK

Ha a csapvizet tintával elegyíted,
a konstelláció létrehozza a tengervizet.
A folyós tollat ezzel szívátják.
A töltőtollban patront cserélsz,
amikor ezekről beszélsz.
De a tollszár a legősibb kellék,
amelyet a folyók vizébe mártogathatunk.

Levegő nélkül viszont nem funkcionál a tinta.
Mint ahogy a beszéd pneumatikus golyóstolla
sem működtethető másként, csak levegővétellel.

Ha szerves része volna a nyelvnek,
hogy írják vagy mondják,
nem lenne határ, se korlát.
A tinta maga írná, ha kibírná,
a jelet s a kódot hozzá.
S el is olvasná, tinta-nyelven,
hogy mi a küllem és a kellem.
A levegő is beszélne szókkal,
a szájakkal és a csókkal.
A szellővel és a bókkal.
És felszárítja a tintát, a könnyet,
mint esti ciklon, öröm-öntet.
És egyesülne a tinta a levegővel,
mint eső az esernyővel.
És nem lesz többé írás levegő-
vétel nélkül. Amíg kimondja
az író, le is íródik a vers: végül.
Az írás diktafonba megy,
a hang hőkezelt papírra.
Kövek beszélnek így, az élő
manna, igékbe ríva.
Egy-egy hajó versként vízre száll,
s integet a nép. A felvonulás leáll.

KESZTHELYI REZSŐ

A JEGYZETVERSEKBŐL

Bármit lát,
az elmúlást éli csak.

Csont,
füst,
jázminág,

pillantások nélküli
jár-kezelésében
a végtelen.

*

Bánt,
hogyan nem lesz létezőnek
emlékideje,
amiben létezhetné,
miként múlik a semmi örökké.

*

Amikor felél
az életet,
én is a Föld kérgébe simulok
tükrözötlen semmimmal.

*

Ablakunkban kanadai gyöngyvirág,
halványlilával integet –
átveszem lényét,
tartogatom,
aztán leheletlenül
visszaadom.

*

Mindig a kék terhe,
a kék terhe,
a pillanatok lelke –

az egyszerű lélegzet virágai
nyílnak a tengeren.

*

Emlékeimen nem változtat
sem a jelen,
sem, ha lesz, a jövő –
minduntalan foglyul ejt
a belőlem fakadó
majd temetkező idő.

*

Tűnődtetem az időmet,
ő meg velem tűnődte magát
egy-egy feledésben tartózkodó
állapotomban,
amivel arra int,
abban vegyem észre magam,
miben emlékét észleli a pillanat.

*

Szüntelenül érkező szemmel,
ami a hatalmas szín légköre,
ahogy áramlik,
és végül a legmélyebbre ér,
állt meg a piramis előtt,
ahol a tenger szarkofágja.
És amott, a homokon,
szabályos térközökben,
égő és könnyező tevék –
ahogy önnönmagává szenved magát
a szenvedés.

*

Önálló rögeszme:
széket húzok reggelente
az ablakhoz, és bámulok amoda.
Sehol se mutatkozik hihetetlen.
Nem tűnik elő
önnönmagában a semmi.

*

Mikor
a lélegzet
immár mozdulatlanul
szomorú tárgy.

LÁTATLAN LEGENDA

Sziklarés,
belőle ezüstszálya
tör elő,
csaknem égerő, vagy valóban az;
napsárga virágát
a szél színregéje csipdesi,
ő meg, míg nem kókad,
a tenger horizont-
tömegére fekteti.
Ki lelhetné föl ezt,
ha nem a légszem,
mely tükrében
azt sejteti:
képzelődés nélkül
igazán gondolni
semmit se lehet.

PIETÁS

Fénykékbe haló égiéj –
Ó, Notus, mi lesz, miután
már nem múlhatok?
Sejtem: nem emlékszüret,
hisz' tömérdekét elhagyom,
és ő se lelheti többé
mivoltom hamvtüzét –
miként múlik a semmim is örökké.

VÉNA

Érszínek lüktetései –
és hallani,
a csönd miként fáradozik.

KITALÁCIÓ

Élek,
míg nemlétem
visszaragyog.

SÉTA A SZÍNEKEN

Ó, ti sose halványuló kökörscinek
sétányomon –
az égtetek a tengerárba térnek,
ő meg vissza amoda –
szívemnek szíve az otthona,
és egyetlen kincse: örült,
mikor sírt valaha –
sose látja fényét a fény;
őszül ereimben a vér,
nem jelképe az életnek az élet,
viszont láttam: cédrus csúcsára
holdszótt gólyák telepednek alá,
míg kel a Nap, a kecses szárnycsapás.

EGY URATLAN RELIKVIA

Nyugágyban köszöntöm a teraszon a szelet,
és ő megtorpan, vele meg fecskék, rózsaaágyasok,
fenyő és platán fák csapatosa;
még a tó hullámpárája is moccanatlan vár:
hadd nyugodjak bele végre magamba
egy-egy pillanatig legalább –
akárha éreznék: oly gyakran megtör,
ha a selymes vonzalom és a közöny azonegy –
és még inkább az az emberidom,
amitől szárazon lábad a szív szeme –
mozdulok, korlátra könyökölök, majd strázsálok ott,
míg kel a hold,
és fényhálójába zsákmányul esem.

KARÖLTVE

Velem is leéli magát,
ami nem én, miként eltöltöm vele,
ami ő; pipacsszőnyeg fogad légből hulló
holtakat, tetemük égboltdarabokat
szakaszt ránk ezalatt; lényeseményem
csöpörög, pompát szítál: időtájakat,
ahol a közöny is fájdíjtja önmagát,
míg mögötte látássötét figyel moccanatlan:
nem a szellemé,
nem az anyagé.

ÖRÖMKÍN GYAKORTA

Mikor bárhol, bármikor
titokra meredek,
csodát szenvedek

RAJZTÜNEMÉNY

Belengeti arcán
a mennybolt eseményeit a tenger,
míg vele-időben vadméhek vájnak
bimbók porába,
hangyák cipelnek csipetnyiket,
sziklarepedékben vadászatra
merevedik a gyík.

A szél pedig mindeniket
magába rója,
és rögvest másmllyenre keni.

AZ ELTŰNÉS SOKADIK BÁJA

A kétely lüktetése a mező,
az olyan, hol virágok ígérik
láthatatlanul arcukat,
és határtalan nyugvással kel
minduntalan a Nap.

Tüdőd éveit építenek pillantásodnak
oltárt,
ujjaidnak ujját,
csontodnak csontot.

Teremtsd meg hát
leheleted alakjait, és velük
a legnagyobb neszt
és a legnagyobb csöndet.

Miközben virágszálak ébredhetnek,
porladhatnak együtt körülötted,
te megtetézheted az árnyékokodat.

DÚSAN

dús havazás
meg érszínek lüktetése –
ekkortájt hallani,
a csönd miként cselekedik.

SÉTA

Selymesen tolja lépteim alá
a sziklakockákat a szél,
hadd figyelhessem zavartalan,
míg parti sétám véget nem ér:
hogyan érlelődik kinn, a tengeren
a derű szenvedése

AZ ÉG ÍVE

ahogy egy kéz intésén bandukolsz,
olyanon, amely nem ad jelt,
hová, mire és miért mutat –
kócsagok lápbolygásba foszló
ezüstfehér tollai, avagy
szemek érpenészei-e,
és rajta fénystöttek halmaza;
pusztán a tudat éli át másképp
a se nem halandót, se nem halhatatlant,
ama gyönyör-közönyt –
lehet holdalak-változás-vonulás,
virágot virágzó virág,
lehet bármi egyik sem,
aki-ami teremti folyvást
tértelensége pillanatát.

KIKÖTŐBEN

Cirógtják szemem az árboclámpák,
ezek a fénycsücskök, cseppfények,
ahogy ide-oda reszketők.
A szomorúság örömével
motyogom ezt minden estidőben,
és velük hajóznék
a szabad vágytalanság enyhelyére.

FANYAR DÍJAZÁS

Bánt,
hogy nem lesz elpihentemnek
emlékidője,
melyben élhetné,
miként múlik a semmim
örökre.

KORÁNYI MÁTYÁS

SPEKTRUM

BARNA

noir

Eltűnt alólam a padló.
A földön feküdtem, középbarna keményfaparkettán,
ahol fűtéscsövek kúsznak és meleg a talaj.
Pihentem. Egy halántékból szivárgott a vér.
Éjszaka volt. A barna falak között egy barna
nő lábujjhegyen, lassan lépdelt el mellettem,
pedig nem is volt a látomás része. A redőnyök
közül erős, kékesfehér fénycsíkok csapongtak
a szobában, minden irányba. Tudom, hogy ufók.
(nem rendőrök nem rendőrök nem rendőrök)
Bordó, rúzsos ajkaira emlékszem csak és a lövés
illatára. Lassan szivárgott halántékomból a vér.

Eltűnt alólam a padló.

rajz

Eltűnt alólam a padló.
Mintha millió, barna hangyára estem volna
szét... zuhantam
bele a semmibe
vagy mintha valami amorf, barna hálóba
gabalyodtam volna,
aminek hálószelei nem kapaszkodnak,
láthatatlan erő tartja össze őket

köröttem
zuhantam
barna, kis vonalak amorf drapériája,
mintha millió,
barna hangyára estem volna szét,
nem maradt le egyetlen pont,
egyetlen, rovarnyi
tollvonás sem.
Mindenhol fehér papírlap-tér.
Ez a rajz nem mozdulatlan.
Nézek a monitor előtt
magamra
zuhantam
zuhantam
zuhanok

colt

Barna vakság. Barna némaság.
Mint egy láb nélküli, rongyos koldus,
úgy kúsztam a barna földön,
alkaromon vonszolva testemet,
le a lépcsőn, át a szobákon,
fémdobozban aprópénzt zörgetve.
Próbáltam megfogni a lábát,
megkapaszkodni.
Mint egy hideg kés, úgy nézett rám a nő.
Rúzsos ajka fémesen csillog
a félhomályban.
Sikolt a colt. Forog a tár.
Vékony, puha fénycsíkok szüremlettek
a redőnyön át a barna szobába,
sárga utcalámpafények.
Vékony füstcsík ereszkedett csövéből
komótosan a plafon felé.
Vékony vércsík szivárgott egy halántékból.
Eltűnt alólam a padló.
Nem a nő lábait fogtam.

ARANY

Időhurokba kerültem. Időszámítás előtt járunk.
Nincs klaviatúra, se tépőzár, se robbanómotor.
Városunkban egy kényes férfi uralkodik, úgy
nevezi magát: „Aranykirály”. Mi Csillámlásnak
hívjuk vagy Tükröződésnek. Nincsen saját fénye.
Méteres, arannyal bevont lapon nézegeti magát,
szolgái hordják előtte álló egész nap, ahogy vonul.

Végül is lehetett volna úgy, hogy sikerül az élet.
Aranszerű váladék jön az orromból, mintha az
agyam folyna ki rajta keresztül, néha kifújni sem
merem. Mindkét vádlím begörcsölt alvás közben.
Alig tudok lábra állni. A földek kiszáradtak. Nincs
vetőmag, se élelem; se erkölcs, se morál. Arannyal
bevont arcával figyelni az örvénylő teret a Csillámlás.

Itt folyton fúj ez a száraz, égető gondolat. Homok-
szemekkel csiszolja homlokunk. Homokszemekkel
nézünk a jövőbe. Kiperegnek. Nincsenek nyugodt
vízfelszínek, a folyó fodrozódik. Minden tükröt
összetörtek, minden sík felületet összekarcoltak
a zsoldos katonák, és minden papírt összegyűrték
a fémkezü seregek. Arannyal lefújta, egyenes tükrei
csak az Uralkodónak vannak. Nagy ára van, ha valaki
meg akarja nézni a saját arcát. Sokan utolsó, bordára
fogyott marháikat adták ezért a néhány pillanatért is.

Így él a nép. Emberek, akik sosem látták az arcukat.
A csuklókon hánckötél-karszalag, jelzi a szerszámok
tulajdonosait. A piros a kapa, a kék az ásó, a zöld
a borona jele. Földekre terelt rabszolga-generációk.
Vetőmag nélkül dolgozik a kicserepesedett ajkú,
arctalan tömeg. Üres földre néznek a madárijesztők.

SZÍNTELEN

Átlátszó minden, mint a tiszta víz.
Táncoló buborék a szellemem.
Levegő-sátrába visszaszív
a horizont, vibrál és eleven,
remegő kocsonya-szerelem petéket rak.

Ez egy ilyen, színtelen etap.
Törékeny üveglap-sivatag.
Olvadnak számban a cukorszavak.
Kristálygolyó mind a két szemem.
Sosem nyugszik: delel a Nap.

SESZÍNŰ

Robajlik ez az iszonyú semmi,
seszínűn, némán robajlik, némán
meghasad, kikezd, szétszakít,
félből fél és újra fél és újra és újra

semmi semmi van bennem
csak a van van hitemben
semmi semmi csak a van
vagyokból van az alany

Nem marad, nem marad – s ezt is csak hajtogat,
hajtás mentén tépi szét,
seszínűen újra tép.
Van a nincs, de nincs a van.
Félből fél és újra fél és újra

ha a semmi nem lenne
csak a lenni létezne
nem lenne más csak a van.
kötélben van a nyakam.

Mit tép, hogyha nincs a van?
Nem mondhatom, nincs szavam.
Így a semmi s így a fél,
seszínű és nem beszél,
van. Csak van a semmi.

FEKETE

néz rám a gyűlölet a szerelemből. feketén.
hogy kicsoda pom-pom? ó, most fedezem
föl újra. hol ilyen, hol olyan. furcsa.
harmincnycolc évem nem szelelt el.
vigyázz, ha egyszer megszeretlek.

vigyázz, ha kezedet megfogom.
nem vagyok szerető, sem rokon.
üres térben állsz. mondd, mitől félsz?
tőlünk? fúj a szél. a félelem fekete.

mint a szembogár. üres égnek hazudott kutak.
nem zuhanunk, mi itt élünk, fekete csöndben.
minden sivatag megtisztulás. minden magány
madárba szorult erdő. ne verdess.
figyelj a szavakra, majd megtalálnak.

vigyázz a szavakkal, mert megtalálnak.
rád törik az ajtót. felhajtott gallérú, hosszú,
fekete bőrkabátban, egyen napszemüvegben,
fekete kalapban. fekete nadrágszárak és fekete
vascipők. döngő, nagy, nehéz léptekkel jönnek.

megsimogatnak. hónod alá nyúlnak és visznek.
járó motorral vár a fekete kocsi.
ilyenek ezek a szavak. a feketék.
néz rám a szerelem a gyűlöletből.

LACKFI JÁNOS

KÉT KICSI ALJAS

1. „szerencsefájdalom”

Másoknak mindig minden sikerül,
és nekem ebből roppant elegendem van
Évekig készülnek a legjobb edzővel,
alárendelnek mindent az úszásnak,
még valamirevaló párkapcsolatuk sincs
testhosszal döntik a világrekordot,
és melleleg elit egyetemet végeznek
A turkálóban bagóért találunk
valami egész csinit, amilyet én sosem,
nekik pakolta oda direkt a vakszerencse,
épp rájuk szabva, a kedvenc színükben
Egy ország zümmögi a dalt, mit nemrég írtak,
pedig ki akarták dobni a szöveget,
de beolvasták zenész barátjuknak
a telefonba, s az rögtön lecsapott rá
Míg én valami idiotával botladozom,
éppen az kéri táncra őket, akit kiszemeltek,
s akit melleleg én is kinéztem magamnak,
ha egy percre nem figyelek, már csak
az erkélyen látom, amint csókolóznak
Nagy halat fognak, vele címlapra kerülnek,
pedig semmivel nincs jobb helyen a stégjük,
és a bérleti díjat is én fizettem helyettük,
mert nem volt náluk pénz, azóta sem adták meg
Diadaluknak általában még szemtanúja
sem lehetek, bemondják őket a rádióban,
vagy lelkendezve meséli egy közös ismerős,

és pontosan tudom, hogy teljesen véletlenül
bökött rájuk a sorsnak ujja, ezek aztán semmivel
sem jobbak, mint én, ennyiből nekem is
sikerülhetett volna

2. káröröm

Másoknak soha semmi se sikerül,
s ez engem titkos elégtétellel tölt el
Szörnyülködöm, hogy nahát, ezek válnak,
pedig hogy nyalták-falták egymást nemrég,
de belül ujjongok, úgy kell, affektált majmok,
többet ér a szerelmünk, bár nem hengegünk vele
A vadonatúj motorral villogni mennek,
de valami a küllők közé kerül, s felmázolódnak
százzal az aszfaltra keményen, a fotómodell
barátnő meg tolószékben ül, gyászol élete
hosszan, persze sajnálatos az ilyesmi, de hát
nyilvánvaló, hogy maguknak keresték a bajt
Első európaiként már majdnem feljutnak
a csúcsra, de mikor ott villog előttük
a hósapka, vissza kell fordulniuk, mert a
táborhelyen készített útiterv szerint nem
érnének vissza az éjszaka beállta előtt, így
minden kín hiába, de hát ki mondta nekik,
hogy embertelen mínuszban kell kísérteni
az Istent, míg mindenki más beéri avval,
ha jut neki betevő, család, fűtött szoba
Sikeres vállalkozásukat legjobb haverjuk
fúrja meg, a kasszával meglép, pedig
jobban bíztak benne, mint önmagukban,
a vállalkozás beomlik, őket felkötve találják,
nehogy már én sajnáljam, Jaguárral jártak,
a Bahamákon nyaraltak, a sors bosszúja,
mindennek megvan, úgy látszik, az ára
Nem kell, hogy szemtanúja legyek pofára
esésük pillanatának, nagyon is jól látom
berogyni a sok nagymenőt, kik eddig

egyre magasabbra tették a lécet, és el sem
tudták képzelni azt, ami másnak normális,
mindennapos tapasztalat, hogy végül
úgysem sikerül

EMBERSZABÁS

1. baljóslat

Ha nem küldöd tovább ezt a verset huszonnégy órán belül
ötven barátodnak, könnyen lehet, hogy elpártol
tőled a szerencse, kedves ismerőseid elkerülnek
az utcán, szerelmed mobilja hirtelen nem elérhető,
társaságodban mindenki szórakozott lesz és
lesüti a szemét, elkezdhetsz aggódni
Anyukád leesik a lépcsőn, combnyaktörést
szenved, és amikor mennél be a kórházba látogatni,
az autódat összetöri valami tahó, még neki áll feljebb,
összevitatkoztok, háromnegyed óra hosszat várjátok
a rendőrt, addig nem mozdulhatsz, a zsaru
a másíknak ad igazat és hoppá-hoppá, a forgalmid
is lejárt két napja, sokba lesz ez neked, a kocsit
mindenesetre vagy elvontatják szépen, vagy
dobálhatod be érte egész nap a parkolópénzt,
lejárt papírral bele nem ülsz, azt a biztos úr
biztosan állíthatja Úgy kullogsz haza, mint akit
megvertek, ugyanis az aluljáróban tényleg megvertek,
és még a vadonatúj farmerkabátodat is
összehasogatták, méész, mint egy megátkozott,
amerre jársz, a májfoltos kezű öregek
zöldhályogos szeme megpattan, bereped,
egy terrorista épp most vacakol a plasztikbombájával
a közvetlen közeledben parkoló kocsiban,
úgyhogy az ovi, amelynek kerítése mellett elhaladsz,
hamarosan a levegőbe repül, fenn az égen legók,
barbik és rollerek meg leszakadt kisgyermekvégtagok
keringenek majd, és utoljára eszedbe villan, hogy én
figyelmeztettelek

2. közvetlenség

Hogy kerül a cipóm az asztalodra?
Fogalmam sincs, de figyelj, öreg,
dobj meg egy cigivel, hálám síríg üldöz!
Maradok nálatok vacsorázni, ne szabadkozz,
hogy semmivel nem készültetek, momentán
egy huncut vasam sincs kajára,
úgyhogy, nézzük a hűtőt, no csak, spagetti,
sajtok, felvágott, ez mind jöhet!
Á, de jó jéghideg, jól fog esni, a sörnyitót merre
tartjátok? Állj, ne szólj egy szót se, meg fogom
találni, szimatom csalhatatlan, bárkinek
a lakásában eligazodom, ez a specialitásom
Hű, ez a helyes kis nőci kicsoda,
helló, szivi, van már barátod ma éjszakára?
Nem mondod komolyan, hogy a lányod?
Kész kis nő, szívből örülök az ismeretségnek
Akkor mostantól szólíthatlak apukának?
Jó, csak vicceltem, ne szívd már úgy mellre,
tudod, hogy milyen érdes a humorom!
Figyelj, én olyan állati fáradt lettem,
ledőlök ide az ágyatokra, ha nem gond
Hogy anyukád alszik az ágy belső felén?
Ó, emiatt ne aggódj, igazán nem zavar,
csak hozz füldugót, hogyha ennyire horkol,
reggel ne zavarjatok, tíz előtt nem kelek fel,
jó erős kávét iszom a reggelihez két cukorral,
kis tejszínnel, de barna cukrot kérek,
az sokkal egészségesebb, és félzsíros
tejszínt, az nem annyira hizlal. Jó éjszakát!

LADIK KATALIN

a fa
alakja
csak pillanat
szüntelenül lüktet
a belülről áradó fényességtől
hiába ágaskodik a halhatatlanság felé
csak a vörösen rikoltó nyerítés
tépázza ágai között a zöld vágyódást
már csak kitágulni akar
magába szívni és elemészteni
a homály nélküli ragyogást
legyen
felhő
zápor
villám
bánat
ember
föld
termés
moha
feledés

EMLÉKEK TEMETŐJE

Fuldokló hallgatás a kőben.
Lihegve menekül a vágó, üldözött vad.
És az én bűnöm úgy öleli át az övét,
akár egy imádságban.
Sárga virágok szűkülnek most
sírhintja ölén, mely a gyönyörtől vonaglik.
És nem fordulok vissza.
Kőszivataggyá válok.
És örökre sötétség marad bennem.
Hvar, 2010. augusztus 1.

A MEGVILÁGOSODÁS ÖSVÉNYE

A tus és ecset törvénye

Kozmosz
Meny – ten
Nap – hi
Hold – tsuki
Csillag – hoshi
Közép – chu
az elemek
Tűz – hi
Láng – hono
Világosság – nikko
Hamu – hai
Forrás – izumi
Folyó – kawa
Tenger – umi
Eső – ume
Levegő – cgu
Lélegzet – iki
Szél – kaze
Repülés – tobu
Föld – isuchi

Kő – ishi
Hegy – yama
Fa – ki
Ösvény – dö
Szellemtől szellemhez – ishin denshin
Semmi – mu
Megvilágosodás – satori
Soto-zen
A távol-kelet aranypora
A menny hálója hatalmas, közei tágasak
Az emlékezés rózsakertje
Élőlények
Teknősbéka – kame
Ló – uma
Asszony – onná
Férfi – otoko
Ember – nin
Zen

A megvilágosodás hamuja

a menny hálója hatalmas, közei tágasak
szellemtől szellemhez – ishin denshin
az emlékezés rózsakertje
élőlények
teknősbéka – kame
ló – uma
asszony – onná
férfi – otoko
ember – nin
az elemek
tűz – hi
láng – hono
világosság – nikko
hamu – hai
forrás – izumi
folyó – kawa
tenger – umi

eső – ume
levegő – cgu
lélegzet – iki
szél – kaze
repülés – tobu
föld – isuchi
kő – ishi
hegy – yama
fa – ki
ösvény – dö
megvilágosodás – satori
semmi – mu
zen

A megvilágosodás éneke

1.

ember - énekel - bennem - táncol - álom - tűz - angyal - szárny
- arc - csillag - csont - egyedül - éjszaka - bűn - élet - nő - nyerít -
gyönyör - hús - gyermek - lepke - illat - tükör - pillanat - sikoly
- nem - sárga - ló - fájdalom - sziget - téridő - magány - sötét
- tudás - isten - cipő - fájó - árnyék - ablak - lát - kút - vödör -
zuhogás - tud - lét - idő - húr - fény - kör - só

2.

ablak-álom-angyal-arc-árnyék-bűn-cipő-ég-egy-egyedül-
éjszaka-énekel-fehér-fekete-fény-föld-gyermek-gyönyör-hajnal-
halál-hang-hó-hold-hullám-húr-hús-idő-illat-isten-kő-kör-kút-
lát-leander-lélegzet-ló-magány-nem-nyerít-nő-sárga-sikoly-só-
sötét-szárny-szék-táncol-tudás-tükör-tűz-víz-vödör

3.

Ösvény/dö - Közép/chu - Tűz/hi - Hamu/hai - Forrás/izumi -
Folyó/kawa - Eső/ume - Levegő/cgu - Lélegzet/iki - Repülés/
tobu - Kő/ishi - Fa/ki - Ló/uma - Asszony/onná - Férfi/otoko
- Ember/nin - Semmi/mu

Zen

LÁSZLÓFFY CSABA

SORSUNK

Sorsunk egy tyúkketrec mögül
reszketeg ország ispotályba
vágjuk (nem telik balladára) –
pannón dombok körös-körül
a hír sem közelít – távolít inkább
attól ki rád gondolva küldte rég
mi tart meg egyensúlyban hogyha még
csontod mögött is porladó idill rág (?)
mindig a primet játszod a terep
bármilyen hullafoltsötét is volna –
bár nem is áll olyan rosszul neked
ha kissé csapzott a farkasparóka.

A MEGKÉSETT HEROLD

Milyen titkot tartogat számunkra a herold?
otromba zajok közt vágatott (vagy lapult
lihegve) míg eljutott idáig – a fájdalom
prérijéről megsárgult lapokat elavult
híreket mentve ki – jött toronyiránt tomboló
viharban csontszárító aszályban csökkent
tömeghangulat-hisztéria közepette (íme a múlt:
Isten ujjbegyéről egy vércsepp semmi több)
ki visz lopótököt az unokák pőre
asztalára – kelt-tészta arcú öregek!
síkátorokból süvítő észveszejtő vadság
(„nagyapa mi történik veletek?”)
fölösleges óvakodni a darázs fullánkjától
már hogyha a mézes kanta száján kifér
torokszorító sebességária – a sivárság
fojtató sivatagában a beteljesülés mit ér?

BALKÁNI BAJADÉR

„Cseréld el a sorsunk, rostáld ki az átkot,
kezd az időn” (Rimbaud: Egy értelemhez)

Kiszáradt nyelvcsövedben forni kezd az alvó
vulkán; mintha áldozat lennél, harci trófea,
úgy hurkolódik, fojtogat a kitzakadott indulata
– a magány. Egy rúgásodtól ha kiszakadna az ajtó,
vagy fel tudnád tépni az ablakszárnyat;
lobogó sörényedet nem siratod már, sem orrod
tövében a sötét árkot, melyben lehorgonyzott
a keserűség s a harag. A szemgödör is rég kiszáradt,
csak a föl-fölkavart salak, nincs ami feloldja.
Homályban mennyivel könnyebb kivédeni a vak
idő polipkarú ciklonjait? A zsákmány másé – hanyatt
ne vágódj, ha netán az állati réműlet négy végtagodba
költözött; hisz te vagy a zsákmány! Ne keresd
azt a valakit, aki már soha nem azonosítható veled.

HELYESLÜNK TÉGED, MÓDSZER

Kétezer év gyónás (abból hány száz év
locsogás?) és közben ügetés a bűn felé –
részegség kis vigíliája (annyi dicsővé tett
korszakunk), agyunkig hatoltak az ősi *hősi*
kürtök; hajdani menedékhelyeink bombasztikus
hazugságoktól búzló mélységek. Vitatkozhattok
tovább szakadó esőben, hófúvásban, zöldre
fagyott ajakkal, úgyis elfolyt már minden
közvagyon a testvériség ünnepin.
A virrasztás korma permetez; az új állharmónia
kezdeté előtt jobb, ha lecsavarom a napfényt.
*Rimbaud

KÖZHELYES FOGALMAK

Az ismétlések azért közhelyesek
mert közben elfelejtjük a lényegeset
és a bizalom megrendül a régiben
(az újnak kinyilvánított valamiben)
de mi köze ehhez a bűnnek?
eredeti tartalékai tűnnek
fel minduntalan
nem kell ismételnem magam –
azt ami *emberileg* bennem
(benned is) kimeríthetetlen.

JERIKÓ KOMPLEXUS

Ló-hörgésbe, hulla-csendbe fúlva élek;
zsibbasztó lázálom – jerikói vének,
holttengerbe hajszolt
zsibongás, hit, kétely –
időtlen időknék legősibb vártornya,
asszonycafrang, farsang, vérnász és tivornya
eltemetve kőbe,
koponyaüregbe.
Arcvonások nyoma (homokba hűlt lábnyom).
Szirmok vízhiányban: ki nem nyíló álom;
döghalál – ha elér,
mint örült szenvedély.
Hullámkristály-végzet (csak orvvadász hurkok?
vagy törvényre orvul jogarral lesújtók!) –
Szembogárba fagyva
láthatatlan rémek.

(kóda)

Kentaur-magányban katalánok, mórok
nyomát szimatolja kifenne az orrod.
Képzleted csorba –
(Eredj a pokolba.)

MAKKAI ÁDÁM

**AKAMU¹ PRÓFÉTA ELSŐ LEVELE
A HAWAIIAKHOZ**

Figyelmezzetek prófétátok szavaira:

*Két jégkorszak között él az egész emberiség, rövidek
tízezer éves történelmünkkel
a hátunk mögött.*

Még tízezer év, és óhatatlanul
jön a második jégkorszak!

Az Északi Félteke gleccserek
megfagyott martalékává leend.

Csak igen kevesen maradnak életben.

Nincs tehát okunk az egymással történő
bakalódásra, különbségeink ecsetelgetésére.

Bizony, bizony mondom tinéktek:

Egyazon *Noé Bárkájában* evezünk.

Messzinek tűnik még kivárni

azt az újabb tízezer esztendőöt,

de újjászületnek olyanok, akik már ma is éltek a Földön

és akik emlékezni fognak a „rég szép időkre”

amikor fajták és kultúrák összecsapásait láttuk mindenben.

Szeretett híveim,

Ti *malihini haole*-nak

azaz „lehelet nélküli bolondnak”

tituláljátok az „idegent”,

amíg egyszer csak

meg nem tűritek magatok között

ha már elég hosszú ideje itt él,

hozzátok népiesedett

zakót nyakkendőöt zoknit hosszú ujjú inget

és több rend bőrt levedlett.

Közben a fehér törvény
a ti vallásotokról is levette a *kapu*
azaz a 'tabu' mindaddig jogerős fogalmát,
minek következtében
a ti *kahuna* vallásotok
egyféle reneszánszot élhetett meg.

Nézzétek:

*Ua mau ke ea o ka'āina i ka pono,*²

vagyis, „a föld életét az igazságosság őrzi meg”, :
mint azt a ti nagy nemzeti jelszavatok hirdeti.

De sajnós ti is benzinzabáló kocsikat vezettek,
mobiltelefonokat hordoztok magatokkal,
kedves jó hawaiiak, sőt, teherautókat és
hatalmas kerekűre feltupírozott *pick-up truck*-okat,
amik csak úgy okádják a kormos olajfüstöt.

Mi fogja megmenteni nemcsak ezt a darab földet,
hanem A FÖLDET,

GAIA-t, mindnyájunk szülőanyját?

Fiataljaitok nem is emlékezhetnek már a háborúra,
mely Amerika számára

itt tört ki 1941. december 7-én,

mikoris a japánok

lebombázták Pearl Harbort.

Zseniálisan kitalált és végrehajtott volt

ez a légi orvtámadás!

Ma sem biztos benne senki,

hogyan tudtak-e róla előre az amerikaiak.

BANZAI!!! TORA – TORA – TORA *adesu!!!*

Aki manapság egy jobbféle fényképezőgépet,

az valamelyik japán társaság gyártmányát választja,

Toshiba, Minolta, Sony,

egyre megy, a japán kocsikról most nem is beszélve.

Két nyamvadt kis szigetet veszített Japán
az egész második világháború során, ezeket az oroszok
nem hajlandóak visszaadni.

Zsákmányolt föld, föld, föld... Azé a föld, aki megműveli?
Így volna helyes, de előtte
úgy látszik, el kell foglalni.
Jaj nekünk, Arpád Apánk!
Bárcsak Spanyolországig nyargaltál volna
nagy honfoglalási indulatodban!

Független Hawaii létezett a múltban,
bár az is földelfoglalással kezdődött,
mikoron első királyotok,
Első avagy Nagy Kamehameha,
harci hajókból kiugráló katonáival
legyőzte az önálló szigetek
törzsfőit. Dinasztiája alig kétszáz évig tartott,
majd átalakult köztársasággá,
közben pedig a beszivárgott amerikaiak
államcsínnel elfoglaltak benneteket.
Zászlótok sarkában mind mánapiglan ott
virít az angol *Union Jack*,
a brit birodalom zászlaja,
mert hogy Viktória alatt szó vala arról is, hogy
csatlakoznátok az ő nagy
brit világbirodalmához.

*„Ösztövért kútágas hórihorgas gémmel,
Mélyen néz a kútba s benne vizet kémlel:
Óriás szunyognak nézhetné valaki,
Mely az öreg földnek vérit most szíja ki.”*

Így írt Arany János a 19. század delelőjén a *Toldi*-ban.
Az „öreg föld vérének a kiszívása” az,
amiről eszembe jut, hogy jóllehet a *Toldi*-ban csak vízről van szó,
a XX. és XXI. századi olajipar töményebb
és drágább vért szippant ki az öreg földből,
még hozzá olyan vért, mely füstöt,
kormot és általános környezeti elszennyesedést okoz.
Megolvad a jég a Föld sarkain,
megemelkednek a tengerszintek,
előntik a parti földeket,
egész városok tűnhetnek el ily módon.

Ua mau ke ea o ka 'āina i ka pono!

De hová lett az igazságosság,
a méltányosság, és a becsület?
Mindent elnyelt a profitéhség,
Az olajtőkések vadul ellenállnak
a legésszerűbb újításoknak is,
hiszen kiderülne, hogy nem kell ma már
„az öreg föld vérét” kiszívni.
De hadd mondom így:

*Te szerencsétlen, agyonrondított
megtépzott, aláaknázott Föld!
Robbanj fel végre! Üvöltve közöld,
hogy vége, vége! Nem elég, hogy itt-ott
még akad egy-egy tiszta vízű tó,
vagy hogy a Marsra küldtünk űrrakétát —
vagy hogy a Hubble, noha hűl, ma még lát,
s hogy új bolygónkról színes vízió
vagy sci-fi mozi meséje vigasztal...
Robbannod kell! Jöjjön a kozmikus
kiegyenlítés! Zord vagy komikus,
akasztófák vagy vegasi víg asztal:
szégyenünkben görnyedjünk végre hétrét,
jó földanyánknak kiszívtuk a vérét.*

Avagy kicsit másképp:

*Bár földanyánknak kiszívjuk a vérét,
még van belőle – olajos homok van –
s így Kanada sem fuldoklik romokban
hát... egyelőre... Nagyipartól részvét?*

Már jó rég lehet napenergiából
villanyt kicsalva fűteni a házad,
ez ellen csak az olajipar lázad,
mert haszonéhes mániákat ápol.

Ha mindenki a fenekén maradna,
megszűnne a sok értelmetlen nyüzsgés:
tovább élhetnél, kínzott földanyánk!

Mint rozsdá marta s életlenre nyűtt kés
vicsorítsd fel ez érzeményt a Napra,
mert fagyot terem s kígyót költ a fánk.

Megint kicsit másképp:

*Mert fagyot terem s kígyót költ a fánk,
Lucifer szárnya jégcsapokban lóg-leng,
míg Ahrimán biztatja: „mard, s fogózz meg!” —
s lilára húlve vért fröcsög a szánk.*

*Minél több földet foglal el az ember
annál több lesz a hódító erőszak:
szadista kéjjel támad és előcsap,
nincs ki ezt vágyná bárgyú szerelemmel.*

*Ha kéjtől fetreng egy-egy Mona Lisa
jól nézd meg, arcán mi van odaírva:
rejtelem-szégyen és haláltudat.*

*Földrabló minden politikus kalmár,
ki Káin vétkét felejtetni hal már,
ha antik földön túrva ás, kutat.*

1. Az Ádám név hawaii változata az „Akamu”.
2. Hawaii állam hivatalos jelmondata. Szavanként: már, megőrizve, az élet, nek-nek, a föld, által, az, igazságosság.

MARCZINKA CSABA

HÖLDERLIN ÉS A HATTYÚK

Hattyúk merülnek karcsún és kecsesen
a tó hűvös vizébe – tán én is
ifjan egy hattyú voltam a poézis
elegánsan fodrozódó vizén!...
De hol van már a fényes toll és nyak?
Öreg fekete hattyú lehetnék
legfeljebb fakuló poros tollakkal!
Kormos lett a „titáni” láng fénye...
Már inkább csak füst füstölög helyén.
Itt, a Toronyban már a tavat is csak
elképzelni tudom – mélyről rémlik
tisztá tükre a tudat aljáról...

(Már vége az úszkálásnak Poéziis
Taván... – révbe értem, ha nem is úgy,
ahogy valaha elképzelttem.
Félő, hogy a „rév” a Semmivel lesz
azonos, ha kialszik bennem a láng...
Tompul belül valami egyre.
Mintha sötétülne a határ...
A fények lassan kihunynak valahol,
már a víz tükre sem fénylik...
Kábító a tompa üresség sötét
örvénye – vajon egy üresítő
meditáció lenne ez csupán?)

MUSZKA SÁNDOR

NEVEM

A népet amelyről családnevem kaptam
Zseniális írói és elmebeteg gyilkosai tették ismerté
Országukban nem jártam nyelvüket nem értem
Mégis valahányszor haldokló embert látok
Mindig dalolni támad kedvem.

VÍGASZTALÓUL

Bízzuk a sorsunk a csillagokra
Az éj leple alatt míg újra álmodom
Felejtsd anyám el depressziódat
Fénye a napnak mint hulló korom
Úton vagyok viszek egy házat
Tájat gyerekkort s mindent mi vagy
Balgáknak kedvez tudom e század
Nem hagyhatom hogy hagyj magad
Ne bánd hisz látod mégsem hiába
Nem nyertek semmit a csörtető hadak
Vagyok ki bajban vigasztalóul
Újra és újra téged álmodlak.

A VASMADÁR ÉNEKE

Szárnyat adott nékem az Isten
Madarait hogy megsegítsem
Repülhetek mind született angyalok
Vagyok ki szállt már a nagy vizek fölött
Láttam hogy él a japán s görög
Jártam puszták hegyláncok felett
S alant a mély nem vonzott felvetett
S láttam a híres teremtett embert
Egymás szemébe vájni nem restelt
S láttam kiket úgy hívnak szentek
Nyíló virágra kaszákat fentek
Szárnyat adott nékem az isten
Hogy jót a rossztól elkerítsem
S ekképp találtam.

FÁKBAN FÜVEKBEN

Szaladt míg szíve vitte és lába
Égett ezer fok sorvasztó lázban
S hitte lyukat lel a mókuseréken
Elmondhatod ő volt ha kérdi
Ki holnapot mára elcseréli
Lerágott csontok mohó falója
Adott ha elvett hitte és égi
Aranyait nem félt felélni
Előre látta
Úgy megy ahogy jött s nem tudja senki
Fákban füvekben hallod beszélni
Elköltözött.

VISSZAÚTON

BÁLINT TAMÁSNAK

Jobb volna lenni akárki másnak
Hetediknek vadalmafának
Vágyakozáson és napok mocskán túl
Eltűnni végleg az éjszakában
Míg késik az oly régen várt hang
S kivezet innen
Madarakkal messzire szállni
Az elveszett hont megtalálni
Hol lehetsz s lehetnék
Vagy lődörögni mindent feladva
Mind ki bízvást mindig is tudta
Megéri végül.

ITT A FARMON

Itt a farmon
Hol kezedre száradt a sár
Hol megőszült fejed a nagy álmodásban
És nem láttad soha a tengert
Itt a farmon
Hol harangok költik a megkéssett hajnalt
Hol szerelmeiken és napok mocskán túl
Békét kötöttél a múltó idővel
(Itt a farmon
Hol barátaid nem látogatnak
Hol a nyomortól való félelmükön nevetsz
És magadon persze)
Itt a farmon
Hol hegyek árnyéka borult szívedre
Hol jégeső veri ha elalszol kertedet
Istened mása vagy.

NAGY SÁRA

FARKAS ANYÁD SZÓLÍT

Csak
Gyerek, aki oktalan, néma
Test, ami büntől béna
Hajnal, ami a te izzásod várja
Kémény, feketén füstölő léha
Csiriz, önmagába fúló rétegzett zene
Hullám, mely rohanva bukik át magán
Széna, mi egy parázstól porig ég
Denevér, az éjszaka szomjas vaksága

*

Óriás hálómat
Ledobom
Az erkély korlátján túl
A semmibe
Bomol
Csendet horkol
Az értelem
Farkas anyád szólít a csövekből
Mire a tinta
Habod megszínezi
Borulj belém vissza

*

Fagylalt rák ecet
Számban piac
Nyakamban ék
Szememben gömb
A világ titkon alatt
Felhozom neked
Kavicsok tükrében
Játszik a lelkem
Sós lé borítja testem
Remegve úszik bennem
A hold az otthonunk

HARMINCKETTŐ

I. TEST

Test
Lábaim közt
gyöngypillákat
sóhajt a szél.

Így
Dermedt levegőt
meleg leheletben.
Hajszáltrepedést
a kettéválásban.
Lüktetést
az áramlatban.

Nap
Magába kanyarít
egy jel.
Délibáb reszket
bőrömon.

Lélegzetvesztés
A torkomban jégkása.
Minden szó
apró tetem.
Ólomgolyó a gyomrom.

Hajnal
Hívom a testemet.
Őshomály fedi léptemet.

Áramütés
A kút felszínén buborék-arcok.

Elhívás
Borostyánban borzongok.
Gömbpára a koronád.
Magzatként vigyél
száz csillag paripán.
Egymásba vakulunk.

Tánc
Sírással nyíltunk egymásba.
Szórszál se mozdul.
Rezeg a láb.
Elindul, majd megtörik a mozdulat íve.
Függünk.
Sima és nyirkos a kígyó bőre.

Szeg
Arcomon kendő.
Szétkenem.
Az aszfaltra izzadnak a fák.

II. HOLD

Harang

Szó ölében hasad a hang.
Vánkosán nyújtózik a tenger.

Kapu

Ütemtelen
ülsz velem szemben
folyó van alattunk
gondolat érint
a sárga meghasad
szétnyílik
elhallgat.

Tenger

Fagylalt, rák, ecet.
Számban piac.
Nyakamban ég.
Kavicsok tükrében
játszik a szemem.

III. SZAKADÉK

Káprázat

Feszül a fény.
Küllő ösvényein
kísértet éj.

Rönk

Ül középen.
Póre.
Dacos.
Szétfeslik.
Elfolyik.

Tornádó
A világ torkában
vesztegel –
ölben fészkelődő
gyerek.

Hegy
Tébolyba
tornyosul
kongó mélyen
tükörhidegen
beomlik
a hallgatás.

Ólomnesz
Elefánt bőrén
gyász reped.
Hangja néma egekbe hasít.
Agyarából
istenek isznak.

Rés I.
Jászolba sző
a szertelen idő.
Boszorkány őrzi vacogva
gyenge meleged.
Gerincedbe fon
tünékeny vágyat.

Köd
Rögös talajon
fénylik a méz.
Gubójából
robban a mák.
Szitál.

IV. KRISTÁLY

Koporsó
Szilánkos némaság
körülnár.
Szétpukkadnak
hólyag-galaxisok.
Lepereg az agyag.

Lepke
Ruháján éjjeli szikra porzik.

Fekete
Roppan az óra.
Az elme pókhálójában tetem.

Átmenet
Lopakodó gyermek
poharába
gyász dermed.

Hinta
Kihasad a bent.
Behasad a kint.
Kihasad a bent.
Behasad a kint.
Kihasad a bent.
Behasad a kint.
Elfolyik a tükör.

Színpad
Gyűrűkben
törzsemen csörömpöl
kártyadíszletem.

Jég
Nejlon-kábulat sóhajt
táncunk
üveg-sikításában.

V. FA

Rés II.

Szakadó húr
féktelen óraműben.
Agysejtek
búratestét
két sík szeli.
Túlélézett képmező
félrecsúszik.

Oroszlán

Jámbor,
nesztelen jelenlét.

Kígyó

Fára tekert gyorsuló
mozdulatlanság.

Fa

Nemtudásban
mélyen
száraz levelek közt
szellem
elúszik az egytestű vizen.

Bardo

Kőbe fagyott erek
pirkadatvitorlát
bontanak.

Út

Szélbölcsőbe
idegszálat fon
az emlékezés.

NAGY ZOPÁN

SZABADNAPOS A HALÁL

kérgekbe írott
vers-rajzaimban: hangya-
lábak a szavak...

*

csendrezgés-zene,
„távközlési diskurzus”:
zen - és üzenet...

*

Dolomit, és mész
(Hegyek, ősi kötetek...) –
Könyvlapok kőből

*

Sziclám mellkasán
kőszörny-mellény nehezék:
beteg meteor

*

Minden, ami vagy:
achát, vagy obszidián
(zárójelbe fagy)...

TOJÁS

gyermekkor-adta
(körtefa alatt talált)
ígéret-versmag

TÁVOLSÁG

A zománcos méz-madár
énekét hallgatom.
A plafonon fény-darázs
építi kunyhóját
(okibo - ro - zawa - ro,
pempe - oka - malina...)
– és elkezdődik érdes,
fullánkos ébredésem...
(Ez nem illik ide – suttogom,
és ragacsos kámforhoz
hasonlítom mocorgásomat...
Emlék-foltok, híg szagok:
át-tetsző testek
a hiányzó utakon...)
Ülök már, fej-rázva,
ülök, mint a „szent ember”,
kit régen bezártam
szú-ette szekrényembe...

OTTHON

Kertem végében: két roncs a bozótban.
(A kutyaólak visszakérdeznek...)
Gyülekezet a föld alatt.
(Az ásó sem tehet róla...)
Megrágom almafám törzsét.
(Kecskémet is láncostól temettem...)
A lépések fontos kép-nyomok.
(Cipőmet eszi a rozsdá...)
Több tárgy – és jel, immár kint marad.
(A sírhantok mellett: kertem végében...)

ZOPÁL HIMNUSZOK

PALASOVSKY ÖDÖN EMLÉKÉRE

Szétbombázott mosolyod vér-cseppjeiből kirakott karmazsin-mozaik...
– gondoltam egy vers - esszé - portré „megrajzolása” közben: elalvás előtt

/mert: a „kilimandzsáró” az „kilimandzsáró”!,
a „misszisszippi” az meg „misszisszippi”,
sőt: gaurizankár karmazsin!/...

Cikcakk-esték folynak el a deres-kék hajnal képlékeny színpadjai alatt
– s a hó-okádó tűznyelő (a tűzkakáló hó-evő) Meztelenség
alélva célozza meg (karmikus varázspálcájával) a Mindennapok
szabad (ságra ment) akaratát

/mert: a Zrí Polinéziából jött
– s benne „naprendszerek születnek”,
tenger-ágyában pedig nyugtalanság a pólyába-csavart sejtelem/...

Az Egyszeregy ünnepén szirénák búgnak;
most a feltalálót is feltalalják
– s hegyikristályfelhő-szintelen transzparensen égnek a versek
(beleekkel, vérlucsokkal, bőséges, meleg-fekete epével... elegy)
lázbeteg szavai...

Dadogva ragyog a Világ (fonnyadó takonyfény)
dicsősége! –

Piros Fa-óriás kérges hasadéka sárlik, ömlik a láva:
fodrozódó őskígyó marja fel kúszásával a járdát,
az országút immár fortyogó, mély folyam
– s (mindent feloldva) a templom felé hömpölyög...

Idegen városok csörömpölő drótsont-vas zenéjére agonizál
a 365 tagú pantomim-csoport: a megrágott-széthasadt lábbelik
millenniumi hegy-hordalékán – s a múltba harapdáló fogak mezejéről
bemohásodott túlélők (sár-gyermekkel) nézik az előadást...

Palasovszky (katicáktól pöttyös patakból ivó, lángoló-piros szőrű őz) Ödön
a tisztáson megpillantja, hogy Ő:
a szépséges (leírhatatlan-szépségű) Tánc
– s táncának (önnön-magának) tökéletes neve: Hajnali Negyed Négy! (...)

A micsoda-hegyek hétvégén a folyton-folyóba hajoltak,
omladozó fejüket áztatták, porladozó sziklaszemeik néztek
(s peregetek) a hullámok alá... –
Éppen a Kék Kabátod színű világi Hegy
kristály-szemei világítottak
a vándor-éjjeli fekete bölényeknek, a prérrikutyák rituális fürdőzésének,
az opál-mellkasú gyöngybagoly fokhagymagerezd könnyeinek –
amikor a legéhesebb hegycsúcs:
oxigén-réteggel vastagon megkent fél-kenyérnyi szeretetet
harapott ki a Holdból...

Forró-ínyű volt a nyárvég:
vörös-áfonya ajakkal harapdált ajak, furcsa ízű hangok a bőrön,
arany-barna nyakon lüktető folyékony ér-zamat...
Tenyérből ittuk a halánték simítását
– s topáz, ametiszt szavakat kortyolt az est...

Szikrázó csókkal táncolt a sóhaj:
a száj-piros, a száj-piros, a száj-piros vérbor

/mert meggyötört-gyönyörű a karmazsin,
mert meggyötört-gyönyörű a karmazsin!/...

Majd reánk-botlott a csámcsogó vihar
– s jött a vak pornószínész, jött a botos pásztor-jellegű,
jött a mérget ivó fekete-koronás, jött a sántító üvegzungora,
jött a fölöttébb ragyás, jött a fanyar ivari látomás,
jött a zöldsáska-arcú, szőlőszem-mellű, parókás-vénlányos úrvezető,
jött egy érdes érem is, jött a felhőkabátos, púpos kisgyerek
(varangyot a táncoló asztalon pisiltetett),
jött a csípőcsont árnyéka, jöttek az izmok és rostok kifordítva,
jött a bolyongó telefonfülke, jött a visszahívható erdő-részlet
(csak a tisztás volt koszos, mint maszatos jelenések),

jött a négyes-ikrek négymellű anyja,
jött a bevarrott-szájú, pénisz-vaginájú ötödik elem,
jött a „Tenger” föliratú ember
– s elárasztotta köszönésünket, elárasztotta a szemöldök-rímet,
elárasztotta a matatást, elárasztotta a hatolást... –
jött – és csak jöttek – és jöttek, és nemcsak, hogy ünnepélyes sebeikkel:
de majdnem, hogy Teljesen!!!

PUNALUA FELTÁMADT

(IDEJE A LELTÁRNAK):

Megnyúzott ködréteg-tükrök hevernek (ébredő mezők)
– s az éj-erdők fái smaragd könnyeket ejtenek értük,
a csipás-zöldesen sercegő levél-szemek is lefordulnak
és a matt hajnal avarán vergődve nyújtózkodnak

(ó, az egykoron csillagként becsapódó galacsin-darabkák):
jaj, a megrágott-kiköpött Szent János-fényű kis fogalmak...

Miközben csont-héjas a lerághatatlan vallomás:
a kiszemelt tisztás felett már tündér-libidó rezegteti
felhónászagy-hasadék (dunya-nyílás „huzatos”)
párolgásait – s lám, egy Szatír: ettől kapatos...

Punaluának most visszaadom a homo (gén) – kékhajú sapiens
pamflet-karácsony-ideál-homeo életért a reggelt –
a piros bolygó kiütéses keléseit családok nézik a Világ Vége tévében
– s a Kiátkozott Ház Láza fogadóban pedig titokban etetik
a Punalua-énekeken is csámcsogó Őz biblia-lapokat rágó kérődzéseit –
míg a szabad Zrí riadóját játszó karmazsin-pizsamás gyermekek litániája
indulóként nyűglődik Tanagra tengereiben... –
Ámbár: nyűgtelenek az opál kezek – gondolja az Óra-tiktakk ünnepén
az ezeregy vendég (mintegy Prokrasztész ágyán heverve – s mélézva
a Nagy Szövetség keresztmetszetének jelenésein... –

Ösztönös ős fűrdőzik a tó felett;
Zsuzsanna himnusza csak a vállunkig ér;
Angyali csik(l)ó, mint aranyszőrű torzó szomorúsága;
só-ízű gyónás ballag;
búskomor virágágy legyint;
ó, lapidáció, ó, kavicsos láda, ó, lapidárium! –
Utolsó előtti felhők őrzik az utolsó lapok gondolatait;
(r)és hi(b)ába botlik a búcsú rózsza-mosolya;
az ízek legendájával anyukák fekszenek otthon
– s adalék-anyak sózzák be koraszülött morbidjaikat;
a nappal ismét piros, mint a tenger;
az elméletellenes ismeretlen szerelmesek (mint Ayrus leányai):
kórusdrámát adnak bizonyos kútból áradó egyszervolt Unikor-
nis tényének;
kék-agyag iszap-állatok oldódnak egy emlékkönyv ígéretein
– s opusok orgazmusa utáni gyászról szaval az illumináció...

ALUDNI SZERETNÉK (No. I.)

de kopogtatnak... – Igen, Ő kopogtat = Azaki Nemazaki (iker-
testvérem, vagy alteregóm?) autisztikus gyermeke.

Megismerem meggyfa-botjának egzaltált ritmusait: már az
agyfalamon üti a tam-tamot; közel hajol – elhúzódik, és a sarok-
ba fordulva fakasztja-pukkantgatja halaszthatatlan kép-buborék
foszlányait:

Ott ül, mindig ott ül a babér(r)okon – és mégmegint máz, ő
márvány-csupa máz! – A tegnap-lopást palástolja, víg-napjait
patentolja, a nyelvénye hotten-torta, a kése meg mézeskés...

(Egy távoli kertben bodzaszörpöt főznek. A fanyar-édes illat nyug-
talanságomat enyhíthetné éppen... – ám, zárójeleket is fölfeszítve):

Nadin folytatja (vagy éppen Carmen, vagy Mimi = Őt mindig
másképpen nevezem):

Tetőcskéken táncikáltak megint...

Dínomoltak, vártak-verték,

halott néniket büntettek –
és megostoroztak egypár „legínt” ... -
Ott volt a Bujakovács, ott jött a FuraSkodás,
ott volt a Sutaszokás, majd jött a Faszakaszás (és tánc lett a
dulakodás)...

Sírt a nevetett, ha rítam (a kiskamra ott bizony setét sírajtó,
a lekvár is kéményből folyik a méreg-üstbe...)...
De-de se baj. Cukott szemmel láttam,
hogy a hupipiros-vérekes csecsemőnek (Dadidedidudinak)
arcába ragadt az ajándék-kék vattacukor...
– és Kacagó Gerle lettem akkor (páratlan) –
és zsákot húztam a fejemre,
olyan szép fekete szemeteset,
ha puszilni akartak a dörgölődzők, a cuppogók, a nyafogók,
a nyáladzó májashurka-kolbász szagúak,
a hagymakenet-ragacsosak, a mérgeskalács-tükröcskébe
csipa-csorgatók, meg az összevisszaszúrósálarc-másvalakik
is... - -

Mondd meg, a fák (legalább a fák, de legfőképpen is Ők):
szerethetnek engem?
– És én, a másfajtaszemély: titeket én hogyan?
A kétnemű-nemtelen Nem-én, a reátok (senkire sem) maradt
félre-értemény:
hogyan, hogyan, hogyan?
Mondd meg, írd meg, vésd belém! – mert tudom, tudom, tu-
dom:
Te sohasem alszol! – Igaz?

(A megoldás, a felszakadt kényszerzubbonyból tova-csatangoló:
már megint nincs velem... – És még: a szőr-szöges Nönövényre
felszurkált borbogarak serceg-éneke is szüntelen...)

ALUDNI SZERETNÉK (No. II.)

de átfúj a takarón a szél, átfúj a tarkón is...

– Átjárja az anyag- és idegszöveteket, átfúj a fejemen (füleimen), majd a hibernált falról vissza-szívárogo a nedvesség; átfúj e szél (a visszafordult, apró-fogazatú, morgó fuvallat), átfúj a többirányú: és zörgeti-zavarja, örvénylőn kavarja benső intimitásaimat, zsigeri szigeteimet...

– Átfúj a szél a koponya-nyíláson, az ezredmilliméteres likon, be a csakrámon, átfúj (ismét visszafelé) a végbélnyíláson, a köldök(csakra)örvénynél is nyüstöl egy kicsit, fölkúszik a szívkamrába (csámcsog néhány percig), majd, akár – tűnve el – kis kéményeken: süvítve szökik ki a füleken...

Aludni szeretnék! – de átfúj a szél a (napokat emésztő) beleken, átfúj, de nem tisztít, sőt: savakkal marja szét gyomrom gondolatait... (Közben letépi a rongyossá roncsolt redőnyt, ami az ötödikről, a huszonkettedikről, a harminchatodikról, a hétszázharmincadikről... az éjjeli forgalomba zuhan...)

Igen, a szél (a kint-bent létező, a terek nélküli, a gyakran horpadás-lenyomatú, a pengékkel hadonászó...): lép egy-két ideglárvát, májfoszlányt és veseindát; beszúr az ínybe, bedöf a rostok rétegeibe, befészkel a bőr alá (pihegést, szundítást, csicsikét és csucsukát is imitál), bőfög és rágcsál, sziszeg, mintha fogait szívna, majd aljas horkolásával átjár s átráz teljesen...

(Morózus most hogyan legyek? – ha már előre láthatóan porózus vagyok...)

Aludni szeretnék! – ám saját ordításomtól ütődöm (a) falnak, melyből a szél, mint sokszorosan sűrített sörétes lövedék-rengeteg: szitává lövi (jelen) léteemet...

(.....)

Aludni szeretnék, de fejem megcsúszik a fagyos lépcsőkön (hiszen, az a kissé elvonatkoztatott, szellőzni kirakott súlyos, behorpadt és leeresztett labdaszerű fej – vagy fejszerű labda – éppen nélkülözhetőnek tűnt...)

– és valakik fölvisznek egy idegen lakásba...

– enyhül a tompa, dermesztő nyomás, melegség csordogál...
– s egy Arany sakál-ábrázatú (vagy inkább Fáraó-kutya?) nyalja a mélyülő fej-sebet...

Körbeállnak, és a szem-résen át látom a „Nő – vérző – kör” egyletet: párnákkal támasztanak, hogy nagyjából fölittassanak, de rám is folynak, amint ledéren lépkednek át fejem fölött... Fokozódik a nyüzsgés (a nyalogatás bökdösésbe megy át, az eb már szögecses, mexikói kopasz-fazon)...

– Harapások a hónom alatt, szilánkos fűrészfog-nyiszálások a nadrágon át, harapások a széttépett zakón – és ingen át, tépések a térd-seb körül is...

Aludni szeretnék, de rugdalásom által a galéria-ágyról: táncoló, immár nyüzszítve-sikongó társaságba zuhan a begerjedt (és darabjaira széthulló), divat-foszlányokból összeklónozott kutya...

(Egy lóféle is azonnal felnyög, krákogva hóbörög...

Pincébe zárt, imitált szado-mazo partikra használt, meggyötört patás – gondolom... Dübörögve futkosnak és sipítóznak: fölrobantott gyülekezés, trendek kibelezett kavalkádja egy városrész hulladékaiból „retro-divatosított” éjszakai kellék- és térkapszula-járat romkocsmájában...)

Aludni szeretnék... – de ragacs-fehér gumiköpenyes főnövszerű locsol (vagy vize) arcon, majd simít, köp és pofozgat...
– Szemembe fúrnak egy tű-vékony fénnel: spirálisan szúr, és vérvizes képeket pörget-csorgat befelé...

ALUDNI SZERETNÉK (No. III.)

de (éppen) pelenkázó pedellus kínoz egy hajnali (ideje-korán megtévesztett) kisiskolást...

– Köszörű-korong pereg a lépcsőház korlátjához kötözött kerékpárok láncain és küllőin szikrázva; rozsdásodott-érdes hangminőségű (elképzelt) nevelőnőim hangszórón sorolják (eljövendő) hibáimat (is)...

Piac-csarnok mögül szerzett tököket tapos egy egész-nótás csörgő-sarkantyús; és csípi a pupillán át az elkúszó hajszálereket a hunyorgó nyüszögés... --

Szarvas (hasított-bőr) hasú Meta-mama monológjaiból bugygyannak fortyogó, vagy rághatatlan-nyersen koppanó gondok a gondnok ajtajára:

hogy romoljon meg az összes befőttje annak, aki szórólap-kötegekkel, reklámújság-halmazokkal torlaszolja el háza-népének (titkos) virágos réjtéhez vezető folyosójának kikapuját! – jaj, jaj, nak-nak annak: a dervis-gatyás úristenit (odabenn a klotyón)! – hogy minden ünnepnapon gubbasztana kaktuszokon, és csalánba törülközve ürítkezne...

(A többi szó, a maszlagként csattanó – akár a szél rágta, rojtozott hangcafát, a hullámzóan halkuló, vagy akár az óriási zsírosbődön belsejébe ütődő-ragadó tánc –: már fuldokló és érthetetlen.)

Aludni szeretnék, de hangok hahotáznak az ázott (belső-jaratú) csöveken át, lassan a köldököt is kitágítják, mint lefolyók pereméről beszivárgó, bacilusokkal teli, iszap-csatornákbá vágyó: szöszkoszokkal, hámrétegekkel, cérna-gilisztákkal, körömtörédékekkel, nyálkákkal... elegy, de alig észlelhető, vagy már megszokott moszat- és moszat-történetek...

Aludni szeretnék, de bizonyos (definícióm szerint most bizonytalan) influenciák által érzem – (the) most (in) fluential and controversial = motyogja valaki –, hogy atomkockákat hámozó elvetemült hangmérnök mérgezi a tájból kitépelt húskerteket... – és senki, semmit sem tehet...

Aludni szeretnék, de az ablakon át-préselődött szúnyogok tenyérynire nőnek (duplányi pót-tenyereket kell növesztenem, hogy szétlapítsam őket); ráadásul egy kitömött probléma is zaklat: a kispárna mocorgása-csápolása bogár-dagadékká duzzad...

– Zúg-zizeg az illószér fenyőmézes, mázos-kátrányos szisztegeése, verejték vizket, és motyog a képkeret alatti tapéta besárgult, penész-vizes, lefityegő szájszélének tartaléka is... --

Aludni szeretnék, ám fenekemen tovább növekszik a lilásborsó-daganat: egy rákfeneként meghasonlott (nemi kalandokon túli) büntetés; a testemről lehámló alsónadrág, mint „corpusán” ivarfröccsentett, világító foltocskákkal tarkított fekete virág; egyre távolodva (gazdáját szinte szégyellve) mászik le az ágyról; a korrózió-dús, alattomos-módszeresen gyilkoló fogkövek pedig tovább kínozzák repedezett áldozataikat...

Aludni szeretnék, de most meg szőröcsimbók simogat (két bőrrönd-ránc talán ezen heherészik), hullámos és zsinóros tincsek kúsznak a számhoz... --

Aludni szeretnék, ám ez: ivás és/vagy szeretkezés nélkül jó ideje már nem megy...

Aludni szeretnék: írók-költők, nézőművészek, zeneszerzők, elképzelt alkímisták, légtornászok, csillagjósok, némafilm-rendezők... születési-halálozási dátumait sorolom, hal-tátogva deklamálom; légző-bűvészek, tú-nyelők, vízesés-szelídítők, tragikák, duplexumok, trigámisták, oktagonisták, szexuálpсихológus ufonauták, sellő-pikkelyezők, fény-halászok, Lolita-copfos, bajszos-pocakos, hózentrógeres, meztelen cirkuszigazgatók (és erőművészek), fátyol-rétegesen áttetsző, hullámtörésektől jég-kékesen szikrázó kagylóékszer-szemű könnyűbúvár-nők... portréit, és egész-alakos felvételeit vetítem fél-öntudatlan magam fölé (kátrányfelhők számlálgatása helyett)...

Aludni szeretnék, de dér-csípte klarinét sípcsonntal pázrik, miközben (ismét hajnalodik): sírkövet gyaláz egy menyasszonynak öltözött, sár-lucskos álarcos... --

A kettéfűrészelt, fagyasztott hús-hangfal (a szoba egy-egy sarkában) pedig recsegve-olvadozva foszlik: porcog a posztó, remegnek a drótok, zizeg a zsigeri szövet...

Aludni szeretnék, de egy olvasztótégely, egy seregély-riasztó kereplő, egy extra-hibrid méretű bugyi-gumival rögzített, repedezett-zötykölődő malterkeverő, (akár) egy rosszul pántolt, hálátlanul görgetett, moszatokat is öklendező boroshordó köhög; kavicsos-savas kémhatással ölembe ömlő jégkásás örlemény kö-

hög, köhög, köhög, péniszem tépett-nyírott kiskertjébe folyva, köldök-rétet, köldök-öblöt is ki-kimarva: köhög...

– de köhög a szekrényben is valami, talán a füstös-dohos (kedvenc) zakózszeb legöregebb mozijegye, talán (az egyik ismeretlen) dédnagyanyám hímzett, molyszárny-pernyével díszített zsebkendője...

Aludni szeretnék, de az elektromos dróttal (mellkasánál) átszúrt, megkopasztott bagoly (hó- vagy gyöngy?) epe-maszlagként köhögő elem (megkövült, ráncos, emberi bőrnek tűnő) köpeteit, mert a démonokat kacagató, rém-láttató huzat föltépte nyuglódó kalitkáját...

Aludni szeretnék, de ecetes, kénés, acetonos, vérdarabos köhögés-foszlányok rakódnak ajakszélemre... – –

Aludni szeretnék, de károg egy kéreg; egy kisállat-vásárból hazalopott gondolat madárnáthás piszkozat-sziluetdje remeg... – miközben az alig hígított margarin-ködben ragadt (részcsecke-gyorsító problémákon agyaló, lassított funkcióktól terhelt) kerékpáros térdcsontjai a vázhoz ütődnek... –

– Az „Aludni szeretnék, de szokatlan szekercék”... – kezdetű/összegzésű rövidke rész (a leíró ironikus-flegma javaslatára, mely tekinthető egyféle deviáns elkeseredettségnek is...) efféle formában kap lehetőséget:

Aludni szeretnék, de emberi mérgeken nevelkedett, mostanában szabadult, szokatlanul elvadult szekercék nyesnek el őzlábukat...

– „amott” pedig: kalligrafikus-karcosan összevázelt-ruházattú, földbe gyökerezett (az olvasónak mindenképpen háttal álló) fekete-csuhás alak kapargat egy ódon-illatú női nevet viselő, szomorú-szín falat...

ALUDNI SZERETNÉK (No. IV.)

de, mint viasz Woodoo-babák, úgy vihognak, s (horgokkal át-szúrva) átkozódnak egy tegnapi kirakatból a „megtestesült” gyanta-vaginák... – –

Aztán csönd. (Halmaz-állapot.) Mintha (hihetetlenül hangtalan térben) néma Kolosszus morzsolna kősziklákat, melyek lassított kis meteor-reszelékeként hullanak a város ideiglenesen tupírozott háztetőire: akként peregnek alá (és immár kihangosítva) az éjjeli villamoson állva-alvó hajléktalan szakállából a másnaposan zuhanó morzsák: (agyamban) már egy-egy bombaként – egyre lassabban, és egyre nehézkesebben – a (színházból eltévelyedett) füstlilas-parókás úrhölgy bozont-kreációjában robbanva...

Aludni szeretnék, de tudom, hogy e fej, ez orr, e billiárdnyi szaglásminta... az élni akaró (tudatmódosultan is exponálhatatlan) leíró kényszer-képesség... – ez mind-mind nem az enyém!

– Vagyis, egész másképpen mégis! Mert (mondjuk): Afganisztán egy kopár hegycsúcsán álló szikár (angóra-szerű) vén kecske rezgése is én vagyok (ő – én – én – ő), aki éppen arra készül, hogy a sziklás mélységbe vesse magát... – és látom, hogy ekkor (én – ő): általános iskolai (Anyák Napjára kapott) fehér, szinte láthatatlan, azonos-fehér fonásokkal, apró mellrojtokkal ellátott ingemet viseli...

(„Inter stultos referatur” = A bolondok közé vele! – hallom: ezt suttogja egy művelt olvasóm, egy maga-bizonytalan álom-polgár, aki mindig is titkolta előlem nagybecsű – és Nemzetközileg is elismert – csörgősipka-gyűjteményét...)

Aludni szeretnék, de (továbbra is) érzékelem az éjszakai járművek (nappaliakkal átítatott) benső lét-rezdüléseit: rúzsmaradék, bizsu-fülbevaló címkéje, gyermekek, prostituáltak és professzorok firka-maradványai mosódnak össze a fertőzött arcüreg-leheletes, szmogtól mocskos ablaküvegen; nem-létező jegykezelő ujjai roppannak egy koktél-partiról átigazolt, feminális joghallgató hihetetlenül-szűk farzseb-imitációjában; tizenkétezer korpá hullik másodpercenként (csak a dugókban veszteglőkről); ásványbuborék pezseg az ütközés előtt valamit megsejtő („hed-

szet"-es) füleiben; ledobó-emberek kevert-bűzös, drabális trágárságaitól turista-karok és buszajtók szakadnak le; miközben (ütközésben) megmerevedett, fogszabályzót csikorgató (a viszsza pillantóban saját múmiáját látó) gesztusábrázat mosolyog – az egyik túlélőre –

Aludni szeretnék, de egy pofátlan kéregető vállán rágcsáló fehérpatkány suhanása-zizegése zavarja a bóbiskoló, talált ágakkal, virágkarókkal kitámasztott, zötykölődő árnyékok fészkelődéseit; de a kísérleti leány mellkasába varrott jég-kék madár tollsercegésétől is megborzongok kissé...

Aludni szeretnék, de ez lehetetlen. A kiállítás-megnyitókön kihapartott borospoharak törés-roppanásai csúsztatott emlék-élmény hangképek... („mialatt”) holt (nak hitt) költők posztumusz-köteteinek lapozgatás-nyöszörgése rezegteti az alfa-állapot légteret... (A – kulturális menedzser – portás (f)ingadozása semmit sem tehet...)

Aludni szeretnék, ám (lám, most meg „ám”): a skizofrén-gyanús, de bizonyosan hormonzavaros utódokat nemző házmester (aki legalább öt szobakutyát nyúzott már meg), most kétszázegynéhány évre visszamenőleg sorolja rokonságának gyermektag-neveit

– majd azoknak élet-terveit, kedvenc ételeit (a fogalmakat az ízekkel, a fogásokat a becenevekkel kevergetve), ruháik méret-számozását, alvási idejüket, játékaik, kitömött állataik neveit, sorolja, hadarja (mintegy szoba-csákánnyal kibelezett készülék rádióhang-felvételén át) a családtagok lábméreteit, a férfiak csalási nagyotmondás-vízióit, a nők kebelméret-leírását is elemelve (minőségi, alakzati definíciókkal is élve), a kamaszok fanszörzet-pelyhezési idejét (név- és kor szerint ezekben a legmagabiztosabb)...

– sorolja az egykori vályogház oldalán (emlékben még mindig) foszladozó belső születés-lenyomatokat: az első fölsírásoktól át-vizesedő falmintákat sem hagyja említés nélkül; a bábák, a szomszédok, az építőmesterek, a Tejcsarnok-, a Hentesbolt- és a Korcsma minden lehetséges dolgozójának nevét is elhadarja, majd krákogva folytatja: e rekedés-monológ vicsházmester-futamatokat...

– és a félálom, mint sűrűsödő rém-hálózat, úgy szövi- és lepi el (elemeit tekintve merülő) tudat(vibrátor)omat...

Aludni szeretnék, de reped a behajtani piros, az aludni-kék ibolya-lila szép-epedés; virul a pipacs-széptevés depresszív konyulás (ex)perverzió; örül a szürke-passzív pókháló-tünet; második a méregzöld varangy-bűvölet; szexuálódik a szükség vérnarancs gyümölcs-hús-rost páratartalom-kifordulás; porlik (a) pár lik

– és opál bogár mászik át nyűglődő járatfintor-belsőség könyvtárpince-raktárain... - - Aludni szeretnék, de a lék és a lég összehajszolt nyammogásai (vákuum - kumkum) vinnyogás-szilánkosra roncsolják (többdimenziós) forgolódásaimat (s fortyog az iszap) – –

Aludni szeretnék: ám láncostól eltemetett kecském fagyott-földben való (vodkával-viasszal csepegtetett) álma csiszolt-simára rágott szilvafa-törzset öklel... (Ma: szerelmem sem jön el...)

Aludni szeretnék, de a „körbe-kaszált pipacs” (mint haiku) mered elő a tér motívum-szigetéből = s az ismert-ismeretlen költő emlék-estjének fél-illuminált ritmus-zöngéi örvénylenek tovább éber ájulásban...

„Ez a tél is szép lesz” = az életről írok jelenleg, ám a behugyozott öreg művész és az összeokádott fiatal múzsa torok- és vesehangjai kavarnak aludni képtelen elmém zsebeiben (fekete zseb – fekete zseb – fekete kendő – fekete zseb – fekete kendő – fekete – fekete - fekete: halálosan szétkent bársonyos zsebkendő...)

Aludni szeretnék, de szilikon robban egy divatbemutató helyetti, éjjeli disznóvágáson, ahol a mell (tartó – kehely – teknő) mélységei öblös-síkossá egyengetik a hajlongás ingoványait – – A meztelen, munkamániás kaszás pénisz-ütődései is zavarják óhajtott kéreg-létemet, de persze a kéreg szúrágta bomlás-kalligráfiája is motoz – és sokszoroz...

– A sajátos légtér-kalligráfia monomániás képzet-folyamat pedig szériaírást ostoroz...

- és lakótelepi (gulyásleves-vérű) nagyapám karikáscsapás-csat-tanásai is épp most pattognak, pattognak...
- és óriási labdából kiharapott pöttyök árasztják el a szőnyeget (bohém kutyám: egy, a sötét tükörben megrajzolódó virtuális szörnyet kinevet)
- Csontvázra húzott rózsaszín harisnya feszül, ágyékcsont ágas-kodik (csontkukacok dolgoznak monoton, huzatot-kapott hullákon)
- Anya pikkelyez, halat hámoz, filézik és nikkelez (ismét 1977-ben járunk), apa pedig az új Zsigulin (IZ – 62 – 20) elterül, a motorházra rogy: mert „ismét” felakasztotta magát a garázs, recse-nő-zörrenő árny-arányain túlra...

ALUDNI SZERETNÉK (No. V.)

de egy keresztes (nem, nem barát) foldozza maradékokkal teli hálóját: benne a morzsák, az ájulásig rágott almafalat-darabok, a vasreszelékek, a párolgó szeretkezés-verejtékek, a zsebfoszlányok – és köldökszösz-maradékok, a kutyaszőrök, a madártoll-hulladékok, az árnyékok alvadttá alélt adalékai... mind-mind füljáromba (hang)osonnak...--

(A légy- és bogárcafatok most kimaradtak; ám tudni lehet, hogy egy pókháló szakítószilárdsága hihetetlen, hiszen bármilyen „nemes” anyag képességeit túlszárnyalja. Amennyiben egy – méretben persze megfelelő – háló szálai egyenként óriási kéz ujj-vastagságát érnék el, úgy akár egy landoló repülőgépet is megállíthatna az!)

Aludni szeretnék, de gesztusaim közé szorulva forgolódom, mert nem találok ama betegség megfelelő (latin) nevét, melynek áldozataként a beteg attól szorong (innen nézve mindenképpen ok nélkül, de az ő lényegét tekintve bármikor, mégha „effélével” csak igen ritkán is táplálkozik...), pánikszerűen retteg, hogy a mogyoróvaj! (majd/ esetleg?) a szájpadlására ragad...

Aludni szeretnék, de egy félautomata pincér gégerákos árajánlata nyüstöl; az áradat-kórkép kórházi visszaemlékezés baktérium-ágya: bunyók és banyák... –

krárog egy pufajkás tündér, őt még felidézem... – –
és a mese szerelmese is fokozatosan nyerít: (f)ölnyerít! – –
Huncut és Fakír: ők bizony bonc – ...–

(INTERMEZZO)

A bíborgomba (*ganoderma lucidum*) erjedése
a három mérget is kioltja – – –

Kívülről: tariki... Belülről: jiriki...

(A falak ezt súgják...)
(Ismerd fel a „megmentést” ...)

A megsemmisülés megsemmisülése! – Ó, Fana al fana! –
gondolod, és ismét (magad) vagy!

NYERGES GÁBOR ÁDÁM

HIMNUSZ AZ ÁTLAGHOZ

„No alarms and no surprises / please“ (Thom Yorke)

Ó, közönséges Átlag!
Ha tudnád, hányan vágynak
rád, hányan reménylenek...
kutya, macska, két gyerek,
papás-mamás, kisbabás,
jó környéken kis lakás,
használt autó, jó meló,
Júlia és Rómeó-
nak számtani közepe,
lassú víznek közege!
Vajon meddig invitálsz,
ó, szép Mediokritász,
mozdulatlan végtelen,
míg én neved éltetem?
Átlag! Átlag! Átlag! Át-
veszem én az átlagát
bárkinek, ki átlagos,
s mint e vers, nos, hát lapos.

ELKOPIK A KEZEKBEN

Halat dobnak neki és most hálás,
már tényleg épphogy csak csekkönyve nincs,
elkopik a kezekben a kilincs,
megalszik a gyomorban a hányás.
Pódiumra állítják, hogy ráláss,
ordibál, hogy végre odatekints,
pacsit ad, de nem árt még a bilincs,
ha rájönne a felnőttéválás:
hogymost már ez lesz mindig,
hogymogyre zsírosabb a hal,
hogymokészpénznek tekintik,
hogymomár-már senkit sem zavar,
hogymomagában áll térdig,
mert addig ér a szar.

MÜZLI

Elég nagy baj, hogymorút vagyok,
s párhíbám, jujde sok,
nem részletezem.
Mégismokívánom.
Mégismocsúnya is lehet, mit bánom,
én így szeretem.
Nekimoszabad, de mért csak ő-
tőle előkelő,
hogymokancsal s kövér
és nagy az orra?
Énmegmagammal dacolva
ne nyúljak sörér?
Inkább éljek szar müzlikén,
miktől a víz kiver,
s arcom kifestve,
mint egy rossz bohóc,
csüggjek rajta folyton, mint plusz kolonc

mindegyik este?
Egy nő is vallhat szerelmet?
Vagy csak flörtöl, szemezget?
Én már nem tudom,
de bánva szánom,
hogy a szívem egészen a számon,
de majd eldugom
és leszek hát, mi lennem kell,
férfi, balek, Werther.
Vénlány maradok,
de veled leszek.
Zsebedben a lelkem, s előveszed,
ha nem zavarok.

TÜNETI KEZELÉS

1.

megeresztem a melegvizet mert ez jó a sántításra
és szünet nélkül nézek filmeket
bizonyos költőket nem olvasok a hatás elkerülése végett
a képernyőn bordák szakadnak ki
gerincek repednek és karok csavarodnak el valahai helyükről
mint kiskanál a fagyaltkehelyből mered ki győztesen az utoljára
maradt csont
a besorolás szerint torture porn pedig csak szimpla horror
ahogy kicsit arrébb műanyaghuszárok áznak a múzeumkertben
rászárad a lovakra a tegnapi hó
nemcsak nemzetünk iránt érzett szolidaritásból
nem bírok talpraállni

2.

időközben langyítani kéne a vizet mert a forró az mégse jó
a langyost utálom a tévé töküres
büntetésből a gyerekként kihagyott ugróiskolákért a végéig menet
mindjárt hanyattesek

3.

biceg bennem a dallam is a nemolvasott költők egyenként vetik
le magukat a polcról
a tévében kong a tegnapi műsor megkésett előzetese a víz persze
kihűlt míg ezt írtam
a horrorban meg nyert a rosszember csak hogy ilyen is legyen
a huszárok a hóval együtt olvadtak el azt hiszem tegnap óta évek
telnek el

4.

míg olvadt mézeskalácshadosztályok kétes levében főve
ázott ki belőlem a sántaság
legalábbis a lábamból

PRÍM

ha lebontjuk a legapróbb részletekre,
a matematikusok ezt mindig a prímeikkel,
hát legyen, ha lebontjuk prímeire,
csak szavak, sőt félszavak,
gesztusok, jó esetben érintések,
tán sosemvolt emlékek vannak,
csak kézírása
sziluettje,
szemszíne,
hajszíne,
illata,
neve,
de, ha jobban szemügyre vesszük,
igazából nincs is olyan, hogy szerelem.

MÉGISCSAK

Félek, hogy nem nagyon foglak szeretni
és félek, hogy te ettől majd talán még jobban,
aztán majd taníthatsz folyton szeretni,
de nem jól, hogy lehessen még hozzád méltatlan.

Félek, hogy téged spóroltak a lusta
évek apránként, lassacskán és megfontoltan
de mi van, ha mégis én voltam lusta,
s hiába hiányoztál, belőled folyton van?

Félek, hogy nem vadultam még el tőled,
vagy rossz leszek és majd épp ezért jól alakul,
hogy már kezdetnek rögtön elválok tőled
s így végül mégiscsak megtalálalak valahol.

SZÉLJEGYZETEK IS KÉSZÜLNEK

Egykori osztálytársaim sorra házasodnak és szülnék, haverjaim száma nő, baráti kapcsolataim erősödnek, szerelemre már nem lelek. Beálltak és megkötöttek azok az emberi kapcsolatok, amiknek kiépítésére lett volna e tizenhét iskolaévem. Innentől, már mintha csak kártyapartiban lennék, végetért az osztás, s a hozott anyagból gazdálkodhatok csak. Illúzióim rendíthetetlen romantikusként vannak ugyan, de mind hiába. A helyzet sem oly súlyos, hogy panaszra adjon okot, de sokkal rettenetesebb annál, mintsem hogy hallgathatnék róla. Definiálni szólítottam fel magam már jó pár éve jóformán mindent, de önös, apám szóhasználatánál, ha maradok, praktikus okokból azért leginkább a magányt, hát legyen, a magány ugyanis nem az, ha nincs kit az embernek szorult helyzetében, félelmében avagy bánatában felhívnia, a kölcsönös kihasználás szellemében maga mellé rendelnie, hanem, ha mindezeket a valakijeit már ebből vagy épp abból az okból kifolyólag nem kívánja maga mellett tudni. A magány talán olyasmi, mikor a madarak nagy hidegben valamivel összébb húzódnak az ágakon vagy telefonvezetékeken. S bár ilyet bizvást nem nagyon csinálnak, metaforikus értelemben mégis szükség van, azaz szükség volt

erre a képre egyik utóbbi kapcsolatomban, mikor rendszerint kifogytam magam hergelte, eleve is apadó lelkesedésemből aktuális partnerem iránt. Sok egyéb körülmény is segítségemre sietett persze, a folyton folyvást hallgatott keringőritmusú halállemez, mely télesteri sétáim során egyedüli reményfoszlányként melegített, s maga a náthás, folyós latyakosságában, lelki vonatkozásban legalábbis a szibériainál is keményebb tél, mely egyre-másra még tán nálam is magányosabb választottamhoz űzött alkalomról alkalomra. Randevúink, mintha csak zártkörű irodalmi estek lettek volna, voltak egyszerre groteszkek és unalmasak, s borzasztottak el hosszú időre a kompromisszum korábban oly csábító lehetőségétől, miután a zabolázatlan, összejeknél is talán mélyebbről feltörő, nyüszítő vágyású nagy szerelemben, most legalábbis olybá tűnik, egész hátralevő életemben csalódtam. Éveket töltöttem azzal a megkérdőjelezhetően meddő, magam szabta feladattal, hogy bebizonyítsam: a költészet nem, vagy legalább nem csak a határtalan önsajnálát terepe, s ezidő alatt sikerült is meggyőzőnöm, úgy tűnik, közvetlen környezetemnél is inkább, s legfőképp önmagamot, hogy életem jelentéktelen történései még a magam számára is, mint mondtam is, jelentéktelenek, s ily módon valamiféle irodalmi távolítás, absztrakció híján méltatlanok is a megverselésre. S ahogy most látszik előttem legfrissebb helyzetem, úgy vélem, semmivel sem fájnak érzelmeim jobban bárki máséinál, sőt, ami azt illeti, voltam ennél már sokkal rosszabbul is, mégis most, éppen most, e hetekben fogyott el a cérna, s adtam meg magam a valahai elveimmel oly nagyon ellentétes vonzásnak. Most történik mindez, mikor – ezek szerint –, bár különösebb okom nincs rá, érzelmileg mégis a leggyengébb vagyok, mikor évek múltán újra, mint valami szenilisen készülődő haldoklóknak, újra eszembe jut, mint siettem előbb a Veres Pálné, majd a Galamb utcába, utóbbiba már volt, hogy virággal, előbbibe viszont fülemben folyvást a Duna elképzelt, vad morájával, mert zsidbasztó víziszonyom okán állandóan úgy képzeltem, majd most, éppen most csap át a rogyadozó épületek közt a száz- meg százméteres ár, mikor a legkevésbé számítok rá, s mikor ez egyik kamaszkori szerelmem talán végre ad bármit, mit fantáziám túlzó, torzító lencséjén újra meg újránézve akár reménynek képzelhetek. Nem hallok már morajt, virágot vinnem sincs kinek, s ami a legjobban megrémiszt, a víztől való csonttigható rettegés sincs már sehol. Nem zárhatom ki, hogy miközben valahai pajtásaim születtek, házasodtak s új életüket rendezték be, engem a hullámok már rég elleptek.

PAPP TIBOR

SIRÁLY

PAYER IMRE

SZÍNVÁLTÓ

Állandó, színváltó szerkezet.
Alatta a híd tartóvázának ívei.
A korareggelien telt fényben
– pompás tehéncsorda-hátak –
hatalmasan húzódnak a folyónak felette fölfelé.
Koradélutánra összetöpörödnek.
A benzingőzös tumultusban
a vas pórusa piszkos-olajos
verejtékcseppet izzad.
Ő, a kalóznak kényszerült lovag,
még mindig a buszmegállóban
álldogál. Figyel. Várakozik.
Ha szétvetett lábakkal, feszes derékkal
feltekint a reggeli égre,
az éjszakait is látja.
Ha éjjel fúrja fölfelé a látást,
megpillantja a hajnalit.

HARMATROM

Kalóz botorkál göröngyös aszfalton.
Hajnalkulisza. Leköpött harmatrom.
– Se Cassius, se Cézár – vákuumközeg,
barázdálatlan elméjű tömeg.
Mint hálóból angolna,
csúszik az idő, amiben
megtörténhetnék.
Győztem, de minthacsak vesztettem volna.
Hol vagytok, ti benső tengerek?! kéklő
cápafelegek, s ahogy az égi tárna
a fényét váratlan kitarja....
De letépném a felhőket az égről!

A TORONYNÁL

Mint bunkerfalak, lőrésablakok.
Az oldalában csöppnyi allé
oson el - -
Ötvenéves vagyok. Vajon
adódik-e majd árnyas utca
meglépni ebből, mégse kizuhanni.
Közelítő busz zúgását hallom.
Könyörtelen zúgás. Már itt van
a mozgó, kék doboz.
Sápadt alak ül benne. Arcéle,
mint az ordó. Néz mereven.

ALBATROSZ-TÖREDÉK

Cselekedj, csillapodj – egyazon tartomány.
Elinal a lélek. Vitorlán fényvonal.
Napkelet, holdnyugat. Zuhanok mióta - - -

HOMÁLYOS ALULJÁRÓ

Mintha homályos aluljáró.
Az egész idő itt zajlik
– beragadt, görcsös figyelem.
Így, mindig valamihez képest
történnék az események.
Mi a valami? Nem vezet
se fel, se ki.
Ha el is éred, nem vagy ott.

ISTEN ZAKÓJÁRÓL

Isten zakójáról
zsebkendő leesik
így tárul szét
teremtett világ

*

a holnap elmúlt tegnap
tőlem túl vagyok
ricsajos kavalkád
néma betonon

SOHA SEMMI VÁLTOZÁS

Kel a nappal és jön az este,
és soha semmi változás,
csak körbe-körbe művarázs.
Ihlet, szoftver már bevetve

a lét-műsorhoz, hogy kilesse
kandi-kancsal szem – na láss! –
kel a nappal és jön az este
és soha semmi változás.

Te se változz! Program set-je
időd jegén a rianás
– szakadékba zuhant vanás.
Mint hajó vízen vesztegelve,
kel a nappal és jön az este.

*

Iszalaggal mélyen átszótt szakadékba estem én.
Idehúznak, odatolnak, csupa rángás mindenütt.
Kel a nappal, jön az este. Soha semmi változás.
De hát mért rémlik át? Van a végtelenbe fel-
nyúló Rét. Tér – olyan, hogy előre-hátra bár,
ugyanott vagy. Széles, nagy és szabad, éles ragyogás
a fehér ég odafenn. Mért látom mindezt homlokom
fala által elkerített bensőben, émelyét
Zuhanásomnak miért, hogy még most is érzem itt,
ha a nagy Rét és esésem sose voltak, csakis ez?
Alacsony, szűk, zárt, homályos terület. Reng és inog.
És én mintha hajóznék, vergődő vizeken,
ha hadakoznék dadogón, görcsökkel – s ez iramom –

*

(– Mi lesz ma a tévében, mondd, milyen film?
– Thriller vagy dokumentum, nem tudom.
Valami szakadék van benne. Nem finn,
nem magyar gyártású. Félúton

készült valahol Szatymaz és Livorno
között, de nem tudni, hogy pontosan
hol, van hajózás is benne, némi pornó
– ja, nincs. Váltsunk csatornát? – Auchan

vagy Tesco? Válassz, mert fogy a kávé.
– Jó, megyek, veszek chips-et, az is kéne.
A műsor úgyis ugyanaz lesz kábé.

Soha semmi változás. Reggel képe,
este képe. Én máris unom, ájvé!
Legyen vége műsornak, napnak, vége!)

RÍTUS

Leeresztett redőnyön fény szüremlik.
A semleges sötétben sarkok, élek
bútoraiokról levált kerete.
Kerete megteremti közegét.
Mint írás és hang, veszi és találja,
ami lehetne, dereng, csak szüremlik.
Már fordít magamból a fénylő élek
lassú rítusa! Sötétből fehér?

Kísértés volt. Újra villanyvilágban
visszatapadt, másíthatatlan élek.

SAJÁT RECSK

`A ligetes folyamat végén hirtelen
feltáru, leered –
Föld és ég izzó,
szögletes ragyogásba zárja
a barakkokat, a priccseket,
a fekete őrtornyot,
szikkadt-vörös salakon
a darabosan értelmetlen lépéseket,
a szájüregben a sós szárazat,
a szembe csorgó izzadságot,
az utolsót látó tekintetek lebegését.

A közel egészen itt lesz.
És tudod, ezt ismered.
Ezt a reménytelenül egyenletest.
Ég és föld brutális és mozdulatlan
együttlétében lökődik ki az,
ami lettél. Fájdalmaid elkísér. Mindvégig.

JANI BÁTYA

Anyai nagymamám legidősebb testvére
fotográfus volt, 1919-ben
vöröskatonának állt.
Legyen új a látás – mondta.
Legyen új a világ – mondta.
A Kommün bukása után
Pécsről Marseilles-be menekült.
Belépett az Idegenlégióba.
Az egyik összecsapásnál
dum-dum golyó robbant a gyomrában.
Ott temették el a sivatagban.
A család többé nem hallott róla.
Nagymamám így emlegette – Jani bátya.
Én csak egy fotót láttam róla.
Egyetlen egyet.
Mint egy Európát is bejáró
kísértet-képen
ott, ahol az arc nem szűri ki
az események fényét, megjelenik
Jani bátya mondása az ezüstó-sorson.
A messzire néző tekintetben,
a finom-metszésű ajakvonalban.
Tárolódott, továbbítódott.
Csak a halál szűrődik át,
marad láthatatlan.
Mindenütt sugárzó.

PRÁGAI TAMÁS

ZALÁN ELLEN

FRAGMENTUMOK EGY VÖRÖSMARTY-TÖREDÉKHEZ

hajnalban zagyva álom
szívdob: *dön dön* döng döbönt
negyven elmúltál vén csont öreg vagy
döbbenet dobol a szívben
homályban tesz-vesz rakosgatsz
keserű szájíz állott hagyma
elkavart dolgaid megszagosodnak
fasírt a kredencen kint feledve
hogyha: akkor miért nem úgy van?
ha nem: miért soha nem is lesz?
betette a kaput döngve
a hagymaszagban valaki itt felejtett

---

dobok döngése dobbanat
kürtök kurta kukurikúja
fel! fel! vitézek! – riad
kredencen az ébresztő óra

„*Napjaid oly szomorúk, mint** régi fasírtban a hagyma,
megszagosodva hever, kint hagyta a konyhakredencen,
nincs szem előtt, fedted egy konyharuhával, ámde
el sosem éri a hús és enyhet adó jégszekrényt –
ráfanyalodsz majd, *bánatnak eredve* fogyasztod
megszikkadt kenyered mellett, rágod maradékát,
ínségben, idején havi kosztpénz megszorításnak,
víz közüzemdíj megfizetés hős bajnoka, *meddig*
szenveded a rabló magyaroknak terjedését?”

Tallóz, tesz-veszeget és egy fali csap közelébe
szennyes edényt helyez el, indul mosogatni morogva,
több napi foltját eltüntetni a hétközi szennynek
a búlepte Zalán, Alpár ura, gondba merülten,
s közben máshol jár forgás eszének, konyhai,
hőbőlygésben erős árnyát magaismeretének
durván szennyes lé: alpári beszéd özönével
önti nyakon – s titkon voksot neki ad, maga ellen:
sírja a nyugdíjas tempót, kocsit és pihekönnyű
munkát vissza, és vele biztos, állami léghört,
munkaidő lassú teltét kávészünetek közt,
megtakarításnak államtakaréki betétjét,
hét végén pihenőtelket, nyaralót Tisza mellett.
Fel sem éri talán, hogy ellene mily had készül
újabb és nagy idők forrongó kútfeje mentén,
sejt, de nem ért, nyilait rosszindulatának árnyak
foltja felé lövi el: hőzöng, nem látja a célt még,
rest utcára vonulván rablót tiltakozással
megfenyegetni; s ha jó: üdvözleni újat, a szépet;
eszmét, mely új kor aranyos szövedékét bontja
tündérfátyolként teregetvén pannoni tájra.
„Agg, nem látod a célt, híg konyhai ködben bongasz,
rádiód megszorítás, válság és pénzügyi krach rossz
hírért gyúrja agyad elzsibbadt rostja közé, de
az nem rakja a kép szétszórt mozaikjait össze...!
El vagy veszve, amíg nem látod az újat, az embert,
őt, aki bátor, bölcs szóval feltárja a nyelvben
eltemetett rendet, szól: ez van, ez pedig nincsen,
emberi léptékű igazát feltárja a földnek.”
„Mit, no!” – így felel. – „Ezt nem lehetett, mert...” Rámol,
konyhai polcai közt, *villogva, csörögve vasában.*

Jó lett volna, ha.

Nem így.

Máshogy, és talán máshol.

„Villogva, csörögve...”

Legalább lássanak.

De sajnós a sajtuszagú esték

mellett nincs emberi akternatíva. Hősi

múlttal szemezni nem adatott meg ---

és be is látom, hogy nem adatott meg.

Pedig forr most is mustból

az idő vén bora, és lesz, aki feltüledvén,

zengő poharát felcsendíti, és az örömek

magafeledő hangján szólítgat csecsemőrózsaszínű jövőt:

de hogy az olyan lesz-e, ahogyan ma látom,

vagy látni remélem – olyan édes, pufók arcú, a csoda tudja ---

hull ki a mérték mindenből, amihez még mérni lehessen.

Nyugodj meg. Ha nem te, de utánad

„bátrabbak jönnek” – ezt tarts észben, tarsd meg téli reménynek,

majd jönnek ők, akik

párduccacagányukat perlik hősi múltunktól vissza.

---

benned bánatot eszem

ételem helyett

kérlek

ints meg

testem és vérem

bor és kenyér színében

hadd találkozzam

veled

régen

feledett

régi

isten

*A szövegben dőlt betűvel szedve Vörösmarty Árpád Zalán ellen című töredékének részletei szerepelnek.

KUSZÁL

*JEGYZETLAPOK AZ EPOSZKÖLTŐ SZÖKÓNAPJAI
CÍMŰ CIKLUSBÓL*

Elfolyik a nyár
gyümölcssel teli patak
meggy és savanykás alma kerekhasú dinnye ---
„Asszonyok! ne szüljete! a harc ideje jön
nem a tükörarcú remény
anyatejszagú ideje!”

Elfolyik a nyár a tele tömlő kibuggyan
a magzat
mégis felsír
idegen ég alatt
felsír akit igricek jövendöltek

Pázsitfű sás sztyeppefű dárdás sorfala között
állunk

fedetlen

fővel:

„Vivat az újszülöttnek!”

A kezekben meggyűrt fővegek.

Talán ez az, amire vártunk

Talán csupán erre és éppen erre ---

a jel mindig

több is és

kevesebb is

a jelentésnél.

***

Rövid sarló hegyén pillan az idő
de röppen harcban röppen el –

feszült figyelem

szálas vessző a húron

pendülő ideg:

a nyíl útját szárnyaló toll kíséri.

***

Lovak szaga izzadt sörények bőrszerszám férfiak szaga ---
Napfény csillan egy aranyos gombon ---

„Ameddig ellátsz, addig tart a távlat...”
Figyeld a ménjét harcba ugrató ember gombszemét.

***

Minden tett torzó és az is marad
emberéhez hasonló

***

Túl sok hajunk maradt, így negyvenévesen.

Túl sok

hogy már őszülni kezdjen.

Kívül is, karámok és jurták között

a fákról levél hull – milyen levél? üzen

egy ismeretlen,

idegen úr, nevét

hiába hallgatom ki ebből a susmogásból.

A szívben szablyaként suhog az ősz.

A MAGÁNYBAN ELAGGOTT VÖRÖSMARTY A XXI. SZÁZADOT VIZIONÁLJA

Oh, szűkkebelű hely, zugügyek Mekkája, hazám, Magyarhon!

Hová sülyyedett hajdani kegyszíned,

hol az ékkő, hol a dicsfény koronádról?

Hova illant tavaszi kertidből a lepke honderű?

Omlandasz, hajdani nagy tetteket nyélbeütő eszméid romvárként düledeznek,

s a mindent döntő emberi bátorság tűzfolyama elapadott ereidből.

Ne kisérts, Ármány! Ily jövődöt szemlélni nem reménylek.

Nemzetnek ily szégyellnivalót,

orcát, sorsot rútabbat nem festhet vénebb képünkre semmi Jövő.

Mint ki néz, de látni rest már,

ki a szülőföld porában botladoz s négykézláb port tapogat csak,

a szemlélet tágabb téreiről visszadöbrent már a rettenet.

Mondd, hova tartandsz, nemzet költője, Mihály? Meg hova térsz?

Tört versben megcsalatott eszméid nyomdokain botlasz? Avagy érdemidre való

mutatással állásért folyamodni? Bajtársid után, kik éltük szűk folyományát

merénnyel, idegenben gyarapítják, nyerészkedve a hasznon?

Vagy az után, ki nyugalomra pihenni oly házba feküdt, hol sem ajtón, ablakon sem jár a léglehellet?
Ne siess, nézz széjjel és pihenj meg. Ládd, az út is megtorpan oly hamar, ha széjjel siet szerte e hazába. Ládd elontott porták csontváztemetőit, s hőkölj; ládd régi gazdavidág roncsolt saurusit lerogyini a porba, istállók szálkás testét heverni gazban, drótfonatok közt, s hallgasd, idegen szóröppentyűk sortüzei csattannak a szélnek és csollán közt, elvadult bodza tövén a harag sötét bogyói éreke.
Hova oly sietős minekünk? Hova visz kőfolyamod? Föl Pestnek, az ország csarnokháza felé? Ejtsd el, apadó elme, gondolatid. Nézd, szél s por, s rúd nélküli szekerek szaladnak, elnyeli mind a távol idő. Nem látni büszke mént, se széles tomporu kancát, út mentén nyárfa röpnugtot vadmadaraknak nem ad, nem látni port kavaró lábbal sietőt, kis terhét batyuban hátán viselő gyalogállót. Itt a ház, amelyben éltem. Itt e gesztenyefa, de mi' vén lett!
Emlékem pingált mondatot őrizi az országút derekán:
Itt született, eszmélt, ki honunknak a Szózatot adta.
Egy másik amott, különösképp szökken elő, *hatos* az, újsütetű:
Afás számla igényét, kérjük, előre jelezze.
Mögötte furcsamód, falábon billeg a deszkatestű szó: *Élőhal kapható.*
Ide értem. Drótfonatok, bódék, ház mögötti sufnik szolgálnak az útra, túlhan, amott: telep, kőtűzhelyek sora, pékgyerekek játszódtak tán kirakósdit, kő-öntvények szóródtak széjjel óriás csontdarabokként.
Föltöltött tó alatt, enyhellyel a partján nyugalommal keresőknek, kis esőállók, csalival horgász emberek halukat ha kifogják, nap, eső víz ne érje közben a testük.
Ez a sor, hol a jókedvű béres estve behajtott, ez a határunk.
Az árokba, hol hajdan itattunk, belenő gaz, dudva, acat, és nincs nyoma enyhítő vízüdületnek a meder alján, nem metszi a sarjú gyöngye szárát semmi kasza, jószágának, etetni nem hordja a föld zöld szálait
a dolgozó ember, nem vár esőt sem, éltető függönyét az égnek.
Reformok! Jobb korunk gőzmasinája! Emlények csiganyála bemocskolt, hol a tetterő, hol a szén, izzítani gépet,
a tengely acélját csattogva tolni előre a pályán?
Látlak félrevetetten, mellékpálya mögött megakadni,
bodza, csalán közt, lelkem – illesztékidbe a rozsdá belémart, állasz, mielőbbi robogtod álmodozás, lepke remény csak.
Vaspályák szabnak szerte, Magyarhon. Még sincs robogás. Távat.

Nincs röpte reménynek. Arasznyi tengedezés csak, ide át, oda át tébláb,
tyúkudvari hőstett, tollfosztott szárnyrepegés, kavarása a pornak.
Hol a zöld, a babér, ifjú homlokra helyezni? Hol a hattyui kar?
Szólni se bátrak, hallgatnak az időök új bajnoki – nem diadalt,
józan, számító homlokot illet közdics és magabízó, sikeres magatartást.
Jönnek, jöjjenek is serényen, hangyazugokból előtörekvő új-sietők,
lót-futi népek, kik maga-megbecsülését nem sérti az új rend,
sorakozzon fel csak bölcselmik mellett vitézi rendjek, csapatokba bezártan,
egy-két csörte, ál-tusa ha akad,
lesz elég festett kép minékünk is, tápot adni a hírnek:
van elevenség, van lánglelkület itthon, belhoni pályán.
Agg, látod, hogy minden idegen – nem te századod, hát bánod-é?
Az út, a vaspálya, a szűkösecske tér, ha tenházádban széjjelebb tekintesz,
idegen út, idegen gép, idegen tér. Mind idegen lett,
ami hathatósan fordul... És egyre mesteribb, vénebb és romlékonyabb.
Az aggnak, ha már meggyérül váza,
kicsiny sújtás elég, s gyengécske csontja összeroppan.

RÓNAI-BALÁZS ZOLTÁN

A BÖGRE KÉKJE

Nincs macskánk,
ruháink tarkasága
gömbölyödik, ledobálva,
hogy legyen a fotelnek értelme lenni
(ne érezze súlyunk híján, hogy árva).
Ablakunkban se Hold, se csillag
nem látszik, paprikáskrumpli-illat
fénylik ötször hatvan watton
És előlfelejtett bögrénk kékje
görbül az esti létezésbe:
negyven négyzetméter
mona lisa-arc

ÁCSORGÁST HAZUDÓ IDŐ

Mikor a gondolat bátorságvermeiben,
ezeréves nyarak aranyából, a felbőszült
éjjel pálinkaszóra kést emel és
a világ asztalába vágja,
kitartás az, a valóság fájának gyökere:
szorgos napok déli kongatásainak őrzi magát.
Dühében fenyők törnek az ég felé,
széles, sátras óriások,
szeptembertől májusig tart a tél
és mind szűkebbre torlódnak a hegyek körülötte.
De még a délelőtti köd fel sem oszlott,
messze a távolsági buszok mormogásától,
a lejtő rétvén megsuhognak a kaszák.

S mikor apró kazlacsákban a széna,
méhek döngnek az ácsorgást hazudó időben
és babáit ringatja párává az égre
a sírkő-tejfogú kis temető.

TÁJVERS, AD HOC

Apró kazlacsákban a széna.
A sírkő-tejfogú kis temető
eljátszik az ég-és-földköziségben:
babáit lassan vetkőzteti,
párává, az égre.
A feltúrt ingujjú Isten aztán
habos gomolyokba húzza, úsznak
a múltak Gyergyószárhegy felett:
a völgyben hidegzöld árnyékfolt matat.
Nyitott táj, bezárt szöveg.

EHELYT-AHAJT

I.
A lélek ujján fénymaszat,
a málnabokrokon matat:
csak tájba tévedt emberek.
Keresni jöttek, elveszett,
nem is tudom, mit, ott vagyok,
s mint léttisztító oldatok,
szemembe hull a zöld, a nap.
(Feketül közben a tavalyi krumpli,
a benzin büdös és nem áll meg az élet.
Dohányzom, irkállok, jövök-megyek,
mondhatjuk tehát, hogy élek,
és amit elhagytam ahajt,
ehelyt egy időre megkapom.
Sapkát kell hordani hóguta ellen,
gumicsizmát, ha sár vagyon.)

II.

...és rögzíteni laptopra fényképeken
„hangulatot”, „tünde fényt”,
hogy „Nézzétek, az erdei úton
B. D. költő áll, medveként!”,
a szállást, a házszámot,
a szomszédot, az utcanévet,
a Gyergyó felé váltott
négy lejes buszjegyet,
mindent, majd bőröndbe pakolni
gondosan, baja ne essék,
a szárított vargányát, juhsajot,
az összes értékes „beszerzést”,
a kis követ, ami másképpen Erdély
földje, s hogy ugyanígy magyarok
legyünk otthon is, elcsomagolni
magunk is valahogy.

MELEGFRONT

Mentem találni aranyat
a sárban, hátha még maradt,
hanyatt, a barna gödreimben
láttam az eget – na szó:
a vágy, ami majd elemészett,
mára belőlem kienyészett,
csak lep, mint rézbálványt a rozsdá,
az „itt volt” zöld színű mocska,
készen
vagyok egészen.
Melegfrontkor mindig ez van,
fekszem: kis, keskeny, lapos
európai lakos,
idegen a Kárpátok között.

GUMISIRÁLY

A szavak, mint egy tömeg arcai,
kicszerélhetőek:
a központozás kaméleonhúsba vág.
Nem érted, mit kiált a vátesz,
nem vagy az, ő sem.
Gumisirály a fürdőkádban.

ECSET-HELYZETDAL, VERÁNAK

Megfogytál és mostmár
egymás relációiban
létezünk.
Hogy szentség,
vagy csak szimbiózis ez,
az mindegy:
az elégséges élet.
Sérülékeny repülés
a profán fölött.

DAL A KAPORFA ALÓL

Mikor ér véget Órnagy Órnagy Órnagy,
a nagy napszemüveg?
Nem tudom, mit tehetnék
ezügyben, tényleg nem tudom.
Valami elbújt hangra kéne rátalálni,
itt a gazban, ahol négykézláb,
valami szépre, ami igazol –
olyanra, mint a tücsköknek van,
és nem bánnam,
hogy tölgy a vadkapor.

HOLDFÉNY ANZIX

Panelek vacsoraszaga ülepszik,
a katángok kékje csenddé csukódott,
a homokozóban kéznymokká lettek a gyerekek
és a mocorgó hajléktalanok
szíve fájni kezd.

A NAGYAPÁM

(Született Mezőbikácson,
szabólegény lett Váradon,
(a zsidóval vásározni jártak,

mert eladni tudott, de varrni nem nagyon,
(Hitlertől megkaptuk Erdélyt,
beállt Horthy-önkéntesnek,)

(letudni a katonaságot
„Ki gondolta, fiam, hogy ez lesz?”,
(Orosházára helyezték,

kiképezni a hazának,
(találkozott egy kimenőn
a Karády-frizurás nagyanyámmal,)

(egybekeltek, kivitték a frontra,
szerették egymást ritkás levelekkel,
(az oroszok átlótték a combját,

valahol a Bihari hegyekben,
(felgyógyult és Szálasi mancsa
hajtotta volna a Faterlandba,)

(hogy meghaljon ott, mint végső védelem, –
lelépett, két hétig bujkált egy árteren,
(derékig vízben és kertek alján,

barátjával így szöktek, aztán)
(civil ruhát és kenyeret
adtak „rendes emberek”,)

(hazaért, ám hozott magával
egy tüdőgyulladást is,)
(tán öt hétig feküdt a lázban,

újra kellett tanítani járn,)
(addigra megszületett anyám,
még háborús gyerek,)

(„felszabadultunk” (vagy megszálltak? –
örültek, hogy vége, nem tűnődtek ezen),)
(nádat fanni járt,

hogya a családja legyen mit egyen,)
(merő seb lett tőle a keze,
de szerzett egy Singer varrógépet,)

(műhelyt bérelt és pokrócból
kabátokat varrt, s már jobban éltek,)
(bővítésen tűnődött, de hirtelen

kifényesedtek a szelek,)
(hűvösen, gyorsan,
elfújtak műhelyt és terveket,)

(állt ott, ahol a part szakad,
de nem sokáig ámult, hogy a Nagy)
(Történelem megint kibabrált vele,

mint „szegényparasztok gyereke”)
(állást kapott a Járműboltban,
motort árult és alkatrészeket,)

(jó kereskedő volt
és „jó” volt a családja,)
(boltvezető lett,

beléptették a pártba,)
(s ő nem árulta el senkinek,
hogyan nem érdeklik a rendszerek,)

(nem volt ellenálló,
de a segédjét hiába)
(mondták osztályidegennek,

ha értett a motorokhoz,)
(„Azok nehéz idők voltak, fiam...,
féltünk és mindenki szegény volt...”)

(akkortájt született keresztapám,
várták, hogy majd jobb lesz,)
(de mások már nem várták,

kivágták a zászlóból a címet)
(és a lyukon át, dühével együtt,
kitört az ország,)

(rettegtek akkor, azt mondta,
főleg éjjel,)
(mert a harag: harag,

és mi van, ha nem tesz kivételt?,)
(mégis nappal jöttek,
becsöngettek a kertkapun érte,)

(ott állt géppisztollyal egy tanulója,
mögötte platónyi forradalmár,)
(„Jó napot, Józsi bácsi!” – mondta

és elkérte a benzinraktár kulcsát,)
(mert Komlós felől az orosz tankok
jöttek, s a molotov-koktéllhoz)

(benzin kellett,
a nagyapám bement és kihozta,)
(másnapra ott

vége volt a forradalomnak,) (így nem lett hős egyik oldalon sem, de hát nem is született annak,)

(dolgozott tovább, a szelek lágyultak, fakultak,) (építette a szocializmust,

az ÁFÉSZ-klubban röhögtek titokban:) („Amit rakunk estig...”, de azért csak rakták)

(és május elsején vonultak, beiskolázták, a gyerekek nőttek,) (miattuk mégse váltak el nagyanyámmal,

meccsre járt, pocakot eresztett,) (elismerték és jól élt a családjá, igazgatóhelyettes lett a Csillag Áruházban,)

(„nagy emberek” veregették vállon, és persze protekciózott,) (szerzett anyámnak lakáskiutalást,

akkoriban ez nagy dolog volt,) (már én is éltem, mikor kinevezték igazgatónak,)

(és ötvenesként végre révbe ért, nem volt sokáig ott,) (egy központi határozattal

leváltódtak a régi káderok,) (nem gyűjtött vagyont és a tétlenséget se bírta,)

(elment leltár főellenőrnek, hála a „kapcsolatoknak”) (végül csak nyugdíjba küldték,

inni kezdett,)
(nézte, hogy növök,
és a gyerekei öregednek,)

(a levegőben, langyos pelyhekben
reformok szállдостak,)
(s a valahai part

átalakulgatva, lassan retirált,)
(mert recsegett a nagy szovjet-világ –
ő legyintett és Bécsbe járt)

(műszaki cikkért, meg „törökbe”, bőrért
egy barátjával, akinek)
(volt egy használt folkszvágenje,

s azért, mert ezt lehetett,)
(e kis „boltoknak” örült
és csinálta, míg ment a seft,)

(s mikor ország-felfordulva
rendszerváltás potyogtatta szét,)
(mi volt még maradék diktatúra –

nem érdekelt: „Mit kezdjek újra?)
(Ha húsz éve lett volna, talán
vállalkozunk, fiam, de már)

(későn jött nekem...”–
ezt mondta és tovább borozgatott,)
(tehette, jó nyugdíja volt

és munkát is vállalt egy asztalos-üzemben,)
(mert szívós volt, mint a generációja,
75 évesen odébb rakta)

(nyögés nélkül a cementes zsákokat
egy építkezésén,)
(s a szememben, mint egy oszlop,

tartotta a családot,
(hiába giccses, azt hittem, örök
az erő benne – de eltörött,)

(egy agyvérzés után, bár még biciklizett,
nem ment messze már,)
(s kis bácsikaként látták

a szomszédok, kocsmába menet,
(újra szél ütötte, túlélte valahogy,
totyogott, szenilis lett és parkinsonos,)

(aztán nem ismert már meg minket,
és végleg leépülve)
(elmúlt, mint a kor, amihez tartozott.)

'95-ÖS ANZIX

Elázott papírként szakadt a szív.
Térdig értek a valóságnak a házak,
és iszonytatóan magas volt az ég.
Forró grafitba radírral, durván
belehúzva állt, bénán
a veszteség.
Sohasem volt még olyan szép,
soha.
„mindegy”, mondta és gurult,
koszlott plüssállat, a szó elém.
Azt hittem, hirtelen
távoli lesz, idegen, de
ott állt egy méterre és bennem.
Úgy szakadt a szív,
mint az elázott papír,
kis szőrei lélegeztettek,
a fájás kopolyúi.
Minden részletre emlékszem,
az aszfalt fél négyzetméterét
fel tudnám mondani, ahol
nem guggolt mellém
semmiféle Isten.

VAN KALITOM

Van kalitom, bülbül madaram,
gömbüvegem, rabszolga halam,
lelkemen ékszer: hús, amiben
függök a létben kényszeresen.
Nem vagyok új, vagy a lényem ilyen,
zsíros a karfa a vén fotelen,
ritkul az ájer, szénszaga van,
téliszag a szén szaga, téli arany.
Földre szivárogo, a rácsaimat
ékíti éppen az alkonyi nap.
Két karalábé méla szemem,
senki se jönne mulatni velem.

ANZIX AZ ÉGBŐL

Láttál már ezt-azt
és messze még
az éhhalál, el se jön,
valamit kitalálsz
úgyis.

Repülő vagy,
menet közben
töltenek tervek, tapasztalás,
konyhák, kocsmák, munkahelyek
változékony légáramain
úszol, fenségesen, távolin
annak aki lent figyel vágódva,
ragyogó szárnyaid.
Csakhogy fönt kopott ersztékeiddel
nyöszörögsz eltitkolhatatlan, és félsz,
és rángatnak a turbulenciák,
és elkopik lassan minden hasonlatod.

FOLYÓPARTI ANZIX

Állok elbaszásaim lobogó szelében.
Mintha egy folyó partja lenne.
Kísértethangok és táj,
gyár, csillogó termék.
Beomlott magán-mitológiák
kristály téglái repülnek,
a felgyorsult idő viharát
állom és egyidejűnek
érezem mindenem.
Minden: volt és mind jelen,
és nincs jövő, mint egykoron,
a folyó van és túl: korom.
Hát itt vagyok, de ott leszek,
mint általában emberek
szoktak lenni itt, meg ott,
előbb itt, aztán meg ott,
az önszelemben és dülöng
e szélről bennem valami,
ami fontos most is, nagyon,
csak nem tudom kimondani.

HUMÁN ANZIX

Minden humán letisztul
homogénná, embertelenné.
Jöjj el, modern misztikum,
emelj fel még semmilyenebbé.

Lennék, ami nem lehettem,
gazdag Krisztus luxuskeresztén.
A múltam már újraszántva,
akadna számtalan barátja.

Atyám, én komolyan beszéltem,
úgy ellógnék egy Mercedes-jelen.
Szeretnék egynapos toposszá válni,
aztán jöhet a Végtelen.

SÓS DÓRA

TEHÁT A VÉGTELENSÉG

tehát a végtelenség
motyorászta a fal felé fordulva
a lépcsőn lefelé
egy megbolydult csöves
csak én meg ők
akik énbennem
csak ezek mind
akik táncolnak félkörben
akik csak ünnepkor térdelnek
a durranásra ítélt vágytelte léggömbök

tehát a végtelenség
az ami keringeti körülöttem a szobában
a megfagyott köpeteket
mint az üstökösöket
mint medúzák
ahogy lassan dobbannak arrébb
a sűrű légsodrásban
a dohszagú félálomhomályban

tehát a végtelenség
egyszercsak ellepett
és én láttam a logikát
a ritkuló hajnak glóriát adott
annak a túltömött koponyának glóriát
a telifalas ablaküvegen behányó
délutáni nap
ugyanaz a délutáni nap még később is megjelent
a szabolcs utcában a heroinos tömb fölött

felszúrta magát az ágakra és ott pöffeszkedett
elidőzött még kicsit halvány narancsságán
és csak úgy magában derengett

tehát a végtelenség
ugyanaz a légmentes massa amibe ébredek
ugyanaz a vértolulós erőszaktétel a bőrömön
ugyanaz a rémült hangjáték
Karinthy duzzadó koponyája körül

tehát a végtelenség
mégis átutazható
ha millió tűszúrásokkal üzenget bennem a láz
„ma se lesz könnyebb“
„ma se lesz könnyebb“

GÉPMADÁR UTCA

... unottan csaholnak a kutyák a gépmadár utcában
bolyongó macskák
sötétben felizzó cvikkereire
nyúlánk testű lopakodásukkal felveszik a külsőbb kerületeket
a postaládák süket fekete csöndjét riadtan rezzentve föl
a kéményseprő második értesítését vörös betűivel
... korán volna leírni az estét bár a villamos már csak
álmában cibálja a villanyvezetéket
hipnotizáltan alszanak a fűcsomók
a zöld és piros periódusaiban
enyhe melegfronti hatásban széliránnyal szemben
zajlik az esti varangy(föl)vonulás
a kapualjból hallani egy hajléktalan jajveszékelését
és a pusztuló tüdő szörcsögő hangjait amiben szív és slájm megszakad
a kanyarban tompított fényszórók szeszélyes meteorhullásában alakok
fénylenek föl
egyik pontból
a másikba tartva hogy minden elért koordináta
új kezdet lehessen újabb eltépett célszalag

... a betonfolyón váladékozva versenyeznek a meztelen csigák
szivarka testüktől undorral fordul el néhány éjjeli írisz és álmosan köröző
kósza szembogár

fa & hang találkozásai: a kerítés xilofónján
vattába csomagolt géppuska-sorozat a kopp-koppanó fémkulcs feje
az utca lámpabúrái alatt égő körték mutogatják sugárzó tar koponyájukat
... egy éjjeli kutyasétáltató álmosan borzong össze
gyorsítja lépteit
és hagyja hogy árnyéka kövesse

SÉRÜLT NEGATÍVOK

a bokámon vörös szalag:
nőnek születtem férfi maggal,
és ezzel az idióta szalaggal vérzek.
az ujjaim rezgőhártyák,
csak másokon át érzek.
először apám tekert vele körül –
s fiút szültem férfi maggal,
a nyaka körül vörös szalag.
ismerem a vasat, a bársonyt, a fát,
domborút, homorút, és az apám szagát.

nőnek születtem, ringatni tanítottak.
fáj ez az átszakadt hártya, fáj ez a szalag.
kik azok a mások? mindenhol csak apa van.
a gyerek üvölt, a kulcs a kezemben.
Végigtapogattam a szekrényt, a polcot, a széket,
de a botom sehol. nőként sírok.
apa a fotelban ül. kezén szalag,
s a szalagban én. megránt, húzni kezdi.
az ablakon túl virágillat,
de bot nélkül csak négy fal, a szalag és apa.

***

Az árnyék felnő, az árnyék megöregszik.
Mérem arcomon a légáramlatokat,
A sötét, álomtalan éjek illatát,
A fekete hajnalokat.

A tárgyak új helyre kerülnek,
Az élek elhasználódnak.
Van, ami nem nő újra,
Vagy szemébe jut.

Elyeli a fogakat a vízköves lefolyó,
Istennel felnőttül beszélgetsz,
A fogtündér pénzzé lényegül,
II. Zénó kutya is kimúl.

Minden nappal hosszabb hallgatások.
A slusszkulcs ébreszt. A pirosnál
Ráncok és redők töltik be a tükröt.
A zöldeknél magadra ismersz.

Dudálnak, előznek, várnak – hiába;
Nem bírom a tempót. Fényképek,
Halottak, gyűrűk és cipők –
Sérült negatív vagyok.

DRÓTON TÚL

Szemben kutyák, lovak, kakasok –
a szándékomat kérdik.
Ki van a bunkerben? Nők
és gyerekek. A láncon bántódásom eshet,
de a kerítésen rések vannak.
Valaki itt ólálkodik, az állatok szűkülnek,
a félelem, a húg szaga,
a dróton túl tankok farkasdala,
fegyverropogás.

Öröktől fogva láncon.
A bunker fölött kijártam a gyepet.
Kakasok, kutyák, lovak
farkasszeme. Átcsaholják az éjszakát.
A nők csak teregetnek az ólra,
nem menstruálnak, nem kérdeznek.
A gyerekek görbék, bottal,
és drótból fonnak koronát.
Férfi csak halálhírrrel jön.

A Napot is bunkerba zárták,
kiegve mered maga elé.
Szaros pelenkával sebet kötözünk,
megettük a kakast és a lovat,
már nem vagyok örült, csak ember.
Ahogy a tűz felcsókolja lábnyomainkat,
mind ugyanazt a dalt daloljuk.
A gyermekek és a nők feltépik a bunker ajtaját,
s én futnék velük, de nem ér tovább a lánc.

FEKETE ZEBRA

Átvét magán a zebra
stroboszkóp testek pixeles kockái
vetülnek árnyakat okádsz
átduzzant a basszus
fénycsíkokban maszturbál a kéz
a pohárfenék sosem tükröz
a női vécé foglalt – a férfiban mindenki háttal
és az atlétás lány gazellamozgással
új dimenziót nyit
duplák a kijelzők némák az árák
fertőzött európai kocsmaszárnyak
nem oldódnak a tested határai
gátlásokban rázkódsz a cigi mindig tövig ég
az összes szám testen kívüli élmény

mindig valaki másról
bárszékek bámuló arcai az idősödő ráncok
és az ingyen piák
vértolulások jelenetek biztonsági őrök
sohasem érted és sohasem érted
extatikus zene feszül a hólyag
az örök hideg és a taxióra
az impotens bulikból fejfájós hazautak
imbolygó szoba a rossz lehelet
korán ébredsz és az amnézia
késik
minden ott van az ujjaid közt a szádban
a nyálfoltban a reggeli fényben
papírmásé tested a zuhany alatt
a narancslé a sör a rubophen-kúra
sem elég
a sarki boltig tántorogsz
kemény a zsemle és látod ahogy a pultos
pontosan ad vissza és aztán megvet
elhasad a szatyor a zebrán
és csak fekete csíkok vannak
sosem volt fehér sosem volt zöld
a pirosokon át a feketéken
belül a sárga villogó a fáradt végállomás
a karórád a csuklódba vág
és mégsem érzed
a kapucsengő beszart
a lépcsőre ülsz vársz
nem ismeresz senkit
és belül senki se vár

A ZSÍR JELENTÉSEI

a véceülőke a mostoha tükre.
oázis vagyok. oázis. bálna.
a csempén átver az alázat gyökere.
a térd, a törzs a csúfságnak áldoz.

rút és beteg, sosem volt az enyém.
toleráltam az éhségeit,
amíg az izmok segíthettek.
azóta kanyargó, pépes és ravasz.

megbújok az idő hajlataiban.
az idő is kövér, nincs szaga.
ne bízz abban, aminek nincs szaga,
ne bízz a zsírban.

vér, vizelet, kelkáposzta.
a nővér és a sterilizáló szerek.
a felfekvés tapasztalatai.
bálnák úsznak át bennem.

heti méretkezés –
láncostul. meztelenül.
követ eszem, hogy kitöltsem
az ördög rubrikáit.

az emberek is hajlatok.
hazugságok, sovány ígéretetek.
a halálért imádkozom,
és kevesebb joghurtért.

ma is egy alma.
a hétfők, a keddek, a szerdák almái.
almák az orvosok, a nővérek is almák.
írják a zsír jelentéseit.

a bőr néma és fehér.
a mostoha törpe.
a mostoha vattát eszik,
hogy a hiányt kitömje.

TEST ÉS TESTEK

A korlátnak dől. Nő a nyomás.
A kifújt levegő a beszívottra tapad.
A füst a részletekbe szivárog –
Megtelepszik, mulat, és hátrahagyva a szagát:
Meváltoztat.
Zajok töltik be a teret.
Érintésre sima, torzul a durva lökésre.
A test nem a te döntésed.
Arca előre néz, semmi nem hátrál.
Többé nincs függőleges,
A megszokott behorpad,
Emlékezik és sérül.
A helyrehozhatatlan. Szirénára fűzik
Az éjszakát, mellkasokra kúszik a libabőr,
És tovább. Ruhátlan, élettelen:
Egy rakás. Kileng a mentőautó.
Szerves anyag, szervetlen az igazság.
Nincs mivel felitatni a test olaját.

MATER DOLOROSA

a szűzi test fül,
könny és mell.
kék zsákruhámba rejtem
szégyenem – aminek
létfoga sincs.
éteri a nevem,
a tejem, a könnyem.
talán ízem sincs,
csak víz vagyok.
halálom sincs, úgy
ragadtak el. tranzitálok.
nincs dühöm, nincs

akaratom. szőröm sincs,
Isten tüzénél fázom.
fel sem támadhatok.
alázatos vagyok, odaadó,
gyengéd. én, az asszony,
a lovag asszonya, Isten
asszonya, Krisztus
anyja, lánya és felesége,
– a hármás metafora.
hyper-absztrakt vagyok.
királynő lettem 1954-ben,
a térdemen vagyok,
a térd vagyok. hang,
kagyló. fáradt, elhasznált
nimfa. Eia mater,
fons amoris!

VARRÓDOBOZ

I.
a hely szűk

bevarr. nem mozdul. a hely szűk, a szív béna.
ráncos az arca. ráncos a ruhája.
betakar, és csak a nyilvánvalóról kérdez.
amíg van. lassan ahhoz is öreg.
hat a sötét és az altató. az est megéri:
„Én istenem, jó istenem, lecsukódik már a szemem.”
a paplan büdös. a pisire ébredek.
bánt a beszéd: „mama, már megint”.
a szag és a lámpafény felkel,
és a csap alá tart.

II.

nem mozdul

sárga dzsekiben, a Duna parton.
kemény vagyok, szopom az ujjam.
így baktatok. ballonanyagból.
nem tudom, mi fűt. kinőtt a dzseki,
a szél se fúj már. kagylót szedünk
a Duna parton, lassan öt éve,
lassan hat éve, hét, kilenc.
a dzseki már nincs, se ballonok.
az ujjam se szopom, kemény se vagyok.
a ladik leginkább lyukas.
Berci bácsit megunta a koboja,
a jobb oldala pihen, lóg, buta.
horkol, az megy neki. akkor már
inkább a Duna. faterral szökünk,
lassan már húsz éve. le a mólóra.
a szél, ki tudja? kagylót szedünk.
tüzet hallunk, fűtik az eget –
a kosárból intenek. mi, kis kagylók,
visszafénylünk. a kor ránk ad
egy sárga dzsekit. ha fakulunk is,
de kemények vagyunk.

III.

piramis

felteker. vékonyka gurgula,
középen kis pocak.
bevarr. szűk a hely. ő nem mozdul,
én nem tudok.
helló, én vagyok a múmia! helló!
a gombszeme matt. túl sokat látott.
az anyag besűrűsödik, megszárad,
a szeme mögött hallgatunk.
hát ilyen egy piramis!
darabos. bűdös. kényelmetlen.
mindenekelőtt makacs.
a szarkofágban matatunk.

egy rovás, még egy és még egy rovás az öröklét.
a műtét jól sikerült. először öltöget,
fogóval az orron át, az agyig.
a koponyámban turkál. szeretem.
aztán felteker. gurgula,
középen kis pocak.
öltöget, ró, balzsamoz.
bedunasztol a boldogtalanságnak.
jó kis terméketlen öröklét!
besűrűsödünk. a szarkofág öle otthonos.
hiányzik pár gondolat.
de a bebábozódás természetes.
így konzerváljuk a kapcsolatot.
bökdösöm az agyszagban,
és ő visszabökdös. kis amputált múmia,
az én szerelmem. vékony kis gurgula,
a piramis matt gombszeme.

IV.

gombosok

a dobozban maradék anyag.
a tűk elvesztek. a tűk mindig elvesznek.
majd nem várt padlóközökből kerülnek elő,
de rendszerint késnek.
a doboz is az övé.
benne az összes tű. tűszúrás. lyuk.
a gémkapcsok, a gombosok.
színes, kerek fejek –
kopaszok. csillognak hülyén.
a kéz idegen, nem ért hozzájuk.
az ujjaim és a gombosok
emlékeznek a gazda kezére,
de nincs párbeszéd.
a levegőt öltögetjük.
az elhallgatott név szúr.
hát így. varrogatunk.
én, a maradék, a lyukak, a gombosok.
a hely szűk. nem mozdulunk,
csak csillogunk hülyén.

A FORRÁS ISMERETLEN

A szűk elkezdődött –
és nyúlni kezdett.

A sötét centrifugált. Bélelt,
szőrös barlangok belül.

Vízhiány. A környezet történései:

nye

l

é

s

ek

székeket tolnak

korgó hasak

közeledő sziréna távolodó

folyton

ki

mo

z

du

lá

s.

Visszahegedek a csöndbe.

A csönd vagyok.

//RráÁzZni kezd/

//rá zz/z/

/r áz/ ni

r á/ázáárrZáráz/

a forrás: ismeretlen.

a tenyér, ami tart, a tenyér, ami nincs.

a zuhanó pont elrémül,

mikor magára ismer.

a zuhanás a kezdet,

és eleve zuhanok.

SIMÁNDI ÁGNES

A MENNYBESZÁLLÁS GYAKORLATA

BIBLIAI

1
nézd ez nem
az a nap mikor
kiárulhatnánk
a listát
ártatlan
mondatokat
kiemelve az élet
szövetéből
igazolásul az éppen
feltáruló tükrök
kegyelmét
mert az egyiket
felveszik míg
a másik ugyanúgy
hazamegy
vacsorát főzni
és reggelig jól
alszik –
a színét látod
de a fonákja
továbbra is
rejtve marad

2

a tömeg tánca
nyomorult győzelem:
magasba kap
s kegyetlen ejt
ha kell s számlál
ott hol nem
vetett – a tömeg
tánca nyomorult
győzelem

A MENNYBESZÁLLÁS GYAKORLATA

ez a vers másoknak szól:
a homokhegyet egyedül
másztam meg
fagylaltot is magadnak
vettél s a tér körötted
a gyermekkori maradt –
az új tanítókat mind
elkerültem kolostorba sem
jártam titkon el
a mennybeszállás
gyakorlata járatlan út:
a lélek magánya
erdőbe úzó ritkás csapás

ALKU

a kertet megvettem volna
nem árulták el
a titkát
a gyümölcsök ottmaradtak
darazsak dézsmájaként
azóta keresem
a csapást
ami magamhoz
elvezet

SZÖKÉS

elszöksz a búcsúzás
elől
a távolság mondod
csak annak létezik
aki feladja
januárban az ember
a jégvirágot
is becézgeti

AZ ERDŐ ANATÓMIÁJA

IKREMNEK...

vegyük elsőként mi is a fákat
és a bokrokat majd később
a csapásokat de most
a tisztást a reggeli fényben
ahonnan indultál
szinte kert volt bár az alsó
rétegek felől közelítve
mindig is tudtad hogy
ez erdő és át kell jutni rajta
lehetőleg még a napnyugta
előtti lázban hogy érezni
tudd a szürkület tücskeit
s az elnyugvó állatok
álomba szenderülését figyeld

*

mindig is tudtad hogy
ez *erdő* és átjutni rajta
maga a megismerés
a csapások hol körbe
hol holt utakra visznek
pusztán egyetlen egy
vezet el a tóhoz ha ugyan
van erdőnek tava
s nem csak a sakálok
ordítják az éjbe a szénné
égett fák temetőiben
az elmúlás hordalékát

*

ha erdőnek van tava
tündérekkel élhetsz de utad
a tótól tovább kell vezessen
nyarakba és hószálikás
telekbe mert az erdő gyakran
rémítő rengeteggé válhat
ahogy az idő halad s
haladsz te is vele
ritkásokon és csapdákon át
is mert ez tudod minden
törvény alapja: hogy megismerd
a magaslatot és bukásaid
után a talpra állás
biztonságát is

*

erdőben élünk mindannyian
városban is falak közé
szorítva ott lüktet az erdő
minden moccanása
álmodban hallod ahogy
új rügy bontja magát az ágra
s ha egyetlen levél is hull
tudd hogy benned is
elsiratja magát e történet
mikrokozmosza mert az erdő
ott nő benned ével megtart
és soha ki nem taszít

*

a végén persze kijutsz belőle
tisztásra érsz vagy éppen
a csúcson egyikére
akkor már nem te vagy
ki ott lépdél a megtisztulásban
bár belőled való minden
igaz szava a szájnak
s minden kis fűszál levél
emléke megremeg:
erdőd mögötted aranyá
változott
hátra ne fordulj akkor

SZÁLINGER BALÁZS

A VÉG NAPJÁN, VILÁGOS MEZEJÉN

Lent, a síkon egy vesztes hadsereg
Nézett szembe a megvert győztesekkel.
A sík fölött hamar tűnékeny álmok
S a faszba kívánt erkölcsi fölény.
A vég napján, Világos mezején.

Látta rajtam, hogy letettem a fegyvert,
S észrevette, hogy már kóstolgotok
Egy másik harcmezőt, amely még
Játszóternek tűnt, de már: fölmerült.
Csip-csupp nővérke hip-hopp, odaült.

Azért mégis csak férfiak vagyunk,
Oroszlánok és fegyverforgatók,
Tehát nem szégyen, ha olykor kivérzünk,
Tompák leszünk, vének és piszkosak.
S egy legyőzöttnél nincs férfiasabb.

Pajzán volt, és pajzanságra riadtam,
Görbe volt, és felém görbült egészen,
Édes nyálú, szeles és illanékony,
Mint egy márciusi forradalom.
Augusztusban, mert én úgy akarom.

S ahol egy napon emlékművem áll majd
Világosnál, s zokogni odajárnak:
Nem is tudják, hogy egy nővérke szállt le
Halottaimhoz, s őket fölemelte
A beállt vég után, már aznap este,

S elmondta, hogy semmit sem ér egy ország.

SZÚGYI ZOLTÁN

MÚLTAM FÖLÖTT AZ IDŐ

múltam halomban hever
előttem

kazalnyi kupacban az évek
és hordalékai külön-külön
az évszakok
téveszthetetlen jegyeiben
fakultatlanul
összehordva a földek
a folyók a tengerek
az óceán
tavak és mocsarak
erdők és mezők
– ligetek

dombokban a homok
hegyekben a kövek

házak
kertek
várak
terek
utak tornyok oszlopok

s szerteszét karmok
különféle bőrök
tollak pikkelyek
betűk
számok

egészben-darabjaiban
mindenféle szerszámok
tárgyak könyvek
papírok
lábbelik fejfedők képek
cifra öltözékek
– épen-törten a korszok
edények érintetlenül
megőrizve-kiborogatva
rézkancsókban megbúvó
nemes italok ártalmas
szeszek vonzó-taszító
ételek –

és közöttük
– alattuk felettük –
és körös-körül
mindenütt színes állatok
emberek tarka sokasága
úszik jár-kei fut száll
fel-fel-fel s alá

és hol a nap süt
hol szél hol hó
hol köd hol jég hol eső
szállingózik permetez
– záporoz hull csepeg

múltam hever előttem
halomban

s én hitem oltalmában
figyelem
mint köröz fölötte
tétován az idő

CSAK ÚGY...

gondoltam megleplek
csak úgy
ahogy az elhatározás is jött
váratlanul kinézek hozzád

a villamosról leszállva
felcaplatok a magaslaton
és befordulva mindjárt
az első sarki kapunál
a sírok között botorkálok fel
a kút magasságáig

így indultam el
és a sarokig a terv szerint is
haladtam
aztán mégis más úton jöttem
a Hajnalka utcával szembeni
korábbi magánbejáratom
lezárva találtam
tovább kellett hát mennem
a Hóvirágon
s ahogy araszolok kelletlen
fölfele tétován
látom eladó
szinte az egész hegyoldal
a környék körpanorámás
kastélyaiból vajon kik
pislantgatnak át majd
sírod felé ezután?

szép hely ez amúgy:
Buda
alatta a Duna

hozzád
az Angyalok kertjénél fordulok
be jobbra

áll még a kereszted
– alig hihető –
huszonkét éve vagy itt már
nagyon egyedül lehetsz
megfordult fejemben
melléd heveredek
– én is nagyon egyedül vagyok –
és itt talán nem is keresne senki
ám túl kicsi még a tuja
s hiányos a zöld a borostyán
az élet és a temető éber őrei
hamar felfedeznének

elüldögélek hát csak lábaidnál
– mint egykoron betegágyaidnál –

aztán meg majd
egy kis időre
hazamegyek még

TANDORI DEZSŐ

ENYHÍTI A FÁJ(DAL)? GYORSÍTJA A GYÓGY?

(BÚCSÚ EGY RÉGI STÍLUSTÓL)

Vagy kérdőjelek nélkül, nem is kérdés?

E vansz. De ki volt Evans (Evensz)? Micsoda alap-, micsoda alapfigurája volt kamasz (kamansz) korunknak „Evensz” (Evan s). S még csak nem is Agatha Christie „Ki volt Evans?”, s más nyaraló gyilok. De elég.

Az egy másik világ volt, ahogy minden világ egy másik, egy más világ. A világ egy, a világ a másvilág is, de mindegyik világ egy másik (egy másik világ). Mindezt több okból mondom.

Ha bármit is mondok.

Na most mindegy, a tegnapi Tour de France szakaszt a világbajnok Cadle Evans (Kedlevensz) nyerte, s más bajnokságok is voltak. (Pl. Szávaí a Rómain.)

Közbevetem: ezt nem írom senkinek, ezt írom, nem is írom, ez eddig ismert. Életemben épp elég láttam ilyet, épp elég láttam.

Következésépp (közbevetésépp) én nem várok senkitől semmi ilyet (vagy ezt már mondtam?), és ez az írás, ha megjelenik, nem itt-meg-ott jelenik meg, hol jelenhetne, de meg nem is másutt, tehát nyugodtan tehetné (modorosság), hogy nem jelenik meg sehol, meg sehol nem is kellene, mert nem lenne.

Mert ezen a fényes (borús) reggelen erre a borús (erre a fényes, erre a kényes, erre az igényes) gondolatra ébredtem, hogy nem az, hogy senkinek se mondhatom el (vagy ezt már mondtam? ism.),

tehát elmondom mindenkinek (Karinthy nyomán),
senkinek sem mondhatom el Karinthy nyomán),
de - - -

de ebbe máris megint belefulladásom.

Nem jó üzlet nekem, ha fényes (borús) gondolatokra
ébrednek ború (stb.) reggel, nem jó, ha elhiszem,
hogy bárkinek is akarnék mondani valamit, mikor
(s nem csupán oly-ily reggeleken) nem akarok
még csak úgy se mondani semmit senkinek,
hogy legföljebb mindenkinek mondom el.

Senkinek nem akarok mondani semmit.

„Itt fáj”, nem akarom mondani vizsgáló orvosnak.

„Tessék”, nem akarom mutatni letört hidam fogorvosi
székben. Nem akarok visszaemlékezni a legutóbbi
éztelenítésre, mikor túl nagy adagot kértem,
aztán majdnem megfulladtam, pár órán át
éltem mint III. Richárd anyja kínban és halálfélelemben.
Csak ennek színpadán nem statiszta voltam, hanem
fősz. (Főszereplő.)

Fájdalmamat, hogy mondás látszatába keveredem,
nem enyhíti ennek semmi gyógyszerreklámja.

Ha fulladásos halál félelmében, vagy hogy egyáltalán
tudjak levegőt venni, derékszögű testtartást
veszek fel, hirtelen oly derékfájás kap el
kétfelől, körvest (sic!), hogy nem tudok
kiszabadulni a derék testtartásból, s végképp
nincs kedvem.

így viccelődni.

Nem az, hogy nincs kedvem senkinek (bárkinek, min-
denkinek) ilyeneket mondani, semmit nem akarnék
mondani többé senkinek, de ez lehetetlen,
valakivel mindig kell szót váltani, vagy nem
maradhatok néma, és akkor miért is ne írjak, ha
a csend nem ér egy kalap szart se,
miért ne kalapozzak akkor körvest.

Körvest, de nem rögvest.

És rögökről szó sem lesz, hamvasztást kérek,
abba is rossz belegondolnom.

Sovány leszek, remélem, nem fog az a sok zsír

sercegni rajtam. Sercegi pompával búcsúzik
tőlem a világ.

De ha költészettel valameddig (bármeddig is) el lehet
érni, hát én itt a versen belül.

Ezt az ember – aki csinálja – megérzi. Általában
(meg)érzi az ember, ha csinálja. Ha csinálja, kicsinálja.
Ha szkafanderben becsinál, még azt is talán. Kicsin áll.
Érzem, innen nem kell szerkeszteni ezt a művet,
Begyömösölhetem keretei közé (köz-zé tehetem, táj:
töhötöm), hogy pl.

minden érintkezés érintkezés, a nem
érintkezés is érintkezés (nemi érintkezéssel
itt senki ne jöjjön!), tehát a nem érintkezés is
érintkezés. (Jól átgondoltam a közleményt.)

Vagy: „Most akkor jó, hogy jó volt?”

Nem mindegy már? Ha így?

Nem szeretem az ujjatlan trikót.

Ujjast húztam. (Ajánlom költő kollégámnak, ő bírja
az ilyet.) Félreolvastam valamit egy napilapban
(napilapokat nem olvasok, csak mikor a konyha-
asztalra kerülnek salátát szárítani rajtuk pl.):

„A bajba jutottak pályázhatnak...”

Igen ám, olvasom itt feljegyzéseim közt, de már Keats
– ő volt a múltkor, hát nem bejött szakmailag is – azt
mondta, ő már a posztumusz életét éli (26 éves volt),
jó, ezt Szép Ernő is mondta, és én azt mondom, szegény
Szép Ernővel (most már, 2009, a kilencedik bp.-i lappal
szűnik meg a kapcsolatom, elmondhatom): „Szép Ernő voltunk.”
(Ld. Szép Ernő voltam, a drága mester mondása állítólag.)

S miért ne szűnnének a kapcsolatok, szűnőgetnének. Másolok
ide még: „Nem azért nem bírok gondolni a világon semmire és
senkire, mert hogy, hanem mert biztos valami más fog-
lalkoztat.” Fogam lalkoztat, foglalkozás nélkülít így
épp, de szorgosan jegyzetek. Még ilyeneket írtam:

„Nekem magamnak én magam felelek meg a legjobban. Nem kell
vele külön érintkezni.” – Már nagyon kevés időm van rá,
hogy ne történjen semmi.” (Nekem, velem. Kevés időm van
– értsd – a semmihez, nem is, konkrétan: a semmi-
történéshez. Más ám a semmi, mint a semmi-történés!)

„Végezetül: semmit sem teszek.
Ráérek így szinte bármit tenni.
De ha már teszek bármit (is),
nem érzek rá semmire.”
S főleg, ha „is” teszem. Részeként nagy
változatosságnak. Sokakra gondolok, de senkin se gondolkozom el.
De hogy miattuk hagyjak fel STOP akik nem szeretnek ezt
NONSTOP vágjam késsel vagy fa eszközzel STOP
kaparjam le mint a NONSTOP sörhabot?
Mert hát mit ne folytassam STOP mikor egy annyit se
fáj STOP az egész!

ÚJ CIKLUS KEZDETE

REPRÓ ÉS PLUSZ

(Magam-mása és magam-eléretlenje)

Mindig is volt bennem valami
verébszerű.
A rámszállás.
A kedvelten szűk fészek.
Bár sosem követtem rajongva a szakácsnét,
akire járt, rájárt
a lúd.
De néha rám járt a rúd.

*

Ha iszom, soká nem árt meg.
Ha nem iszom,
rögtön árt.

*

Schwittersnek.

Minden csak elront mindent?
Semmi meg sincs?
Sincs meg semmi?
Mindennek ára van?
És raktára?

Ráakódik?
Kire?
Raktárára?
Ki a raktár ára?

*

Kertészkedés, mint gyomelrontás.

Nagymosás, mint agymosás.
Agymosás, mint kismosás.
Agymosás, mint agymosás.
Agymosás.
A nagysád átka.
Karlengető.
Kar, lenge tő.
Karlengető.
Kar, lenge, tő.

*

Lábatlan koldus a fal mellől nézi, hogyan
visznek el bilincsben rabot, kézen-lábon így.

„Mindkettő megvan neki...”

*

Bőröm alatt egy külön világ van.
Látom, ha lenyúzom.
Nem eszmék, nem konstruktivizmus.
Faktúra.
Az élet pedig alma.
Nem alma, nagyon is érdekes.
Csak férges alma.
Olyan, hogy a férgek viszont
csak utána jönnek.
Vagy hamvába hol.
Cseberből hamvederbe.

*

Valakire

Megszokhatta saját hülyeségeit.
A másik okos mondásait is ilyennek tartja.
Megszokta, hogy rosszul hall.
Halkan beszél,
nem is hinné, hogy nem hallják.

Bárkire

Ne ítéljenek meg.
Ne nyúljáklanak.
Így nem megyek orvoshoz.
Még fogorvoshoz is haját kéne mosni.
Miért, kérdi valaki,
És jó, na jó,
De jön egy fok... egy határ...

*

Hihetetlen Goethe-végmondás

Nem „több levegőt” – „több fényt”.
Nem.
„Kevesebb több lesz.”

*

Több-kevesebb lett volna. (TD. Mikor?)

*

Hasamra ütött: pocakod van.
De nem ezt mondta.
A hasamra ütött, és mondott egy jót.

*

A holló (Poe)

1. Kopog, vagy szél van?
2. Nem is kopog, csak nagy szél rázza az ablakot?
3. Csend van, csak időm nagyon eljárt?

*

Időm eljár az érdekeemben.
Időm kezdettől eljárást indított
ellenem,
mellettem.

*

Időm nem mellettem járt el.
Nem a vágánya járt be.
Időm ld. fentebb.

*

Holtom után („leszek-e még”, V. S. mester)
Süss fel, nap!

REPRÓ ÉS PLUSZ (2)

„Blogban”

Szerelmes suttogás

A: Boldog vagyok.

Blogod vagyok.

B: Bolmog vagy?

Blogom vagy.

A kapcsolatban

A kapcsolatban az a fárasztó,

hogy a fele mindig ismeretlen.

Megj. A „fárasztó” szó Oscar Wilde
tiszteletére áthallás.

Küzdelem (Kafka-féle)

Az ivás. Próbálok küzdenki ellene.

És pont itt veszem el a meccset.

(Hol mondom ezt? Ahol azt mondják: de rég
járt nálunk.)

Hérakleitosz, a vizek örökváltozása

„Nem léphetünk kétszer ugyanabba”

Minden = ,

de nem így,

hanem így: ≈

Fej vagy írás

Engem nem fejre ejtettek.

Engem írásra ejtettek.

„Külsőt nem tartok”

Külsőt nem tartok.

Megj. ahogy pl. lovat, inast,
kertészt

De külső sem tart engem,

úgy látom. Hm.

A szavak

A szavak: való igaz, szavak.

De a való igaz szavak is csak szavak.

Egyik legjobb barátom

- Kösz, hogy nem hagysz elveszni, ragaszkodsz munkámhoz.
- Ne már...
- De, de. Egyik legjobb barátom lettél.
- Szép kis barátaid lehetnek.

Venus

Ha már Venus a szerelem istennője, maximum, mi lehet Vena?!

A világ

A világ épp a regisztrál tömkelegével áttekinthetetlen.

És az áttekinthetetlen lelkek sokaságának

csak egyetlen, áttekinthetetlen

példányával tekinthető még mindig inkább át.

Jó, szer

Jószereán gondolni se lehet senkire.

Szertelenül meg?

Hm. És ha szertelen ül meg?

(Nemcsak gyomromra gondolok...)

Életem

Életem egy kész regény.

Fél életem egy fél regény.

Egy félkész regény.

A késdobáló élete egy késregény.

(Kosztolányi emlékére.)

A képzelete képtelenje

egy képregény.

(Kétes.)

A kétség élete?

Írás a papíron?

Egykor, hajnali vonaton,

írtam, amit gondoltam,

kis jegyzetömbökbe.
De a lapokon,
szemem így mutatta,
mindig mintha
ott lett volna
valami írás.
Miről? Mi?
Ezt már nem mutatta szemem.
Ma már nem járok vonattal se sehova.
Bárhova megyek a régi emlékek szerén
kétségbeesem.
Csak az eleve kétségbeejtő rutin
utak szerén bírok menni. Nem bírok.

Ál-törmelék piac
Szeretni nem szeretek
Okvetlenül
Piacokon járni
Az étel
Az ital
Piacain
És egyre többen
Kérik ezt írd fel
Azt írd fel
Ami ilyen nem is
Annyira törmeléket
Megannyi kerek egészet
Meséltem és neveltünk

„Most képzeljük el...”
Megyek így egy ilyen piacon,
Kérem a szokásos 1 deci vöröset, szárazat,
sokszor már eleve adják,
vagy kérdik: „Egyet? Kettőt?”
Jobb vicceket mondok azonban,
mint hogy ez egy-két óra megvolt,
jobbkat, mint hogy „ha iszom, soká
nem árt meg, de ha nem iszom,
rögtön megárt”, ezeket hagyjuk.

Hogy Goethe azt mondta volna
halálos ágyán, a művére büszke Goethe:
„Kevesebb több lesz..!” nem illik
minden alkalomra. Túl bonyolult az is,
hogy „a halál előtt még szeretnék
egy kis életszakaszt, mikor a csak fontos,
csak a fontos dolgok lennének,
nem lennének olyan úzótt – megannyi
kötelesség! beosztott munka, bár ma már
kevés” (ah, feleségem nem véletlen
a feleségem, azt mondja: „Minek mindig
dolgozni”, szörnyű, lepusztult járásom
nem hiszi, 4-5 kilót le kéne adnod, annyi,
mondja, mondom én: 10-et, 12-t, ő erre:
jó, de a 4-5-tel kezdenéd, nem, én tudom,
szemembe van írva a halál, kiébe nem,
kéne ez a kis korszak, akkor még, most még:
csak egészségem van, madárcák, feleségem,
medvéink, kutyám, csak pár kedves ember és
mondása, jó, ez a kör bővül... és akkor
megint ott tartunk a levelezésnél, köteles-
ségeknél... valahogy élni fogok, és – borzasztó,
bár nem mindegy, hogyan – meg fogok halni,
és kit-mit itt fogok hagyni, minden
szét fog szóródni, a városos, madaras,
medvés mindenféle levelezőlapok a polcokról,
hogy a könyveket kivenni már külön művelet,
de hagyjuk. Az idő mérhetetlen,
a nincs, hogy ki van mérve.
Csak kevesebbet bízzak angyalokra,
jaj, szegényeimre.

Ld. a füzet a hallban

Ide éjszaka írkálok.

„Ilyenek járnak a fejében, Tandori úr”,

v. „Tédé”, vagy... mondják a piacokon.

Nem, mondom én, úgy képzeljék, drágáim,

hogy ahogy én itt járkálok evő-ivó helyek

közt, a nép ily helyei, a fejemben is van

ezeknek a mondásoknak, ne mondjam,
gondolatoknak-hogy-mondjam, egy piaca,
ezek a mondások ide-oda kószálnak...
„A fejében? Haha! A piacukon?” Ott, ott.
És máris meg vagyok értve. Ahogy a világban
meg, ah, ott is jól van, végre oda-öregedtem,
hogy élni lehet vele: elejitül nem voltam
irod. tört, kritik., egyéb ily
értve. Hála istennek, ezt elértem.

A lófogadásról

Mily kevésbé értették. Az átélést, mely földöntúli
áramokból bukkan fel stb. Megyek pl., ma már,
hogy semmi ló, semmi kirándulás, semmi vonatozás,
semmi repülés, semmi semmi, mint már írtam,
füvet nyírnak a Szabadság téren, vad szag jön.
„Vad szagod van, kis vacak”, képzelek el egy
jelenetet egy hajdani könyvemből, a szereplők
napoznak. „Vacak”, élőre ezt a szót sosem hasz-
náltam. Azt se, „húsom” stb., na ne. Ellenben
egy szépséges kutyát látok, olyan, mint a mi
első drágánk, a Szuszi, egy hölgy körül kering,
álldogál, bozontoska kutya, de karcsú, magas
termetű (a kutya, persze), kérdezem a hölgyet:
stb., kérdezem, talált eb. Búcsúzóul bemutatkozom,
ismer arcról, oké, és a kutya (neve): „Jaj, hát
Vacak”, a mentetetőzés jön.

Egy ilyen

(Goethe szavával a cím)

Az álom titka eleve az elalvás.
Aztán a többi már csak úgy jön.
(Repró és plusz.)

A kis gyűjtemény

(Amiről szó lett volna)

A többi repró, a többi plusz.
A többi: plusz, repró.
A többi plusz: pusztá repró.

Ezt mind így mondogatni kell, van értelme,
olyan, mintha volna, de nem tudjuk, lehet.
Például: kifacsarulások:

„Rossz a lekem mindennek. Rossz és plusz.
És plusz és repró.” Nem is: „Róza, lelkem,
mind ennek... Róza, lelkem: mindennek.”

Mindennek, mindenkik kedvence volt.

Regényem szereplője révén vad
féltekenység fog el. Nem is, inkább moderátó
– nem plusz, csak önrepró – gyönyörűség.
Rózsa, mondá Rilke gyönyörűség... stb.

Egy vizes esernyő

Táskarekeszben bennefelejtve.
Rádöbbsz éjjel, nincs nyugalom.
Kikattintod a száraz előszobában.
Az előszoba máris vizes lesz.

Mi a szó szoros értelme?

Amilyen a bőr alatti réteg. De ezt már írtuk.
„Hát szóval ilyenek az emberek, az ilyen
emberek, mint én is, megtudom, milyen is
vagyok. Milyen?”

Szójátékokkal legközelebb folytatjuk

Jót ne várjunk. Szó, szava, szója.
Szójáték ok. Szójajátékok (képzeltető).
Tétovációit ovációval fogadták.
Hasukra ütöttek. Hasára ütögettek.
Ovációval. Én meg, mint a meszes.
Érrel meszesedem.
Az ér itt a költői véna.
Fájdalommal jár. Végül csak ül.
Hever. Mit érthettem ezen?
„Még jó, hogy fel tudsz ülni,
le tudsz feküdni,
le tudsz ülni,
fel és le tudsz kelni.

A RÖVID IDŐ TÖRTÉNETE

„**JOB**B, HA **VERSKEREKET** **NEM FENEKÍTÜNK A DOLGOKNAK**”

*E dolgok nem oly mélyek.
Egy kicsi veréb lényé mély.
A rejtélyek mélyek.
Ezek itt csak
virtuóz költők emlékének
hódoló zsenyének.*

DIREKT NYELVTANFOLYAM, GYORSTALPALÓ

Cow boy.
Cow girl.
Kaugummi.
(Angol, német, de van francia stb. is, változat)

GYORSTALPALÓ ÉTTEREM

(Zsenge) lúdtalp
Pulp (fiction)
Cipőtalp
Cipőtalp

EGY TÉMÁRA

Mit tesz? Hosztessz.
Hosztessz mit tesz?
Tesz, vesz, nem vész.
Esz, nem ész. Mit esz,
Hosztessz hosszt esz,
szélt esz.
Összetesz, széttesz.
(Olcsó? Hosztessz
nem olcsó.)

HOSZTESSZ SZÓJA

Szója, Száva.
Szója, szava.
Szava borsa
Hosztessz szava, borsa.
Sót, borsot? Vacsiznak.
Hosztesszen vacsizma,
vapapucs. Szava sara,
Sara-Bora, Bora-Bora.
Ne folytassuk.

HOSZTESSZ-TÉMA, MÉG

Rég volt, nyelvtörő: „Mit sütsz kis szűcs?
Sült húst sütsz kis csűcs?” Barom idők.
De ma: „Hosztessz, mit esz? Sült húst
esz hosztessz? Húst süt hosztessz?
Sült hús mit tesz?” Stb.
Vacsoráznak. Hosztessz-csizmát
símogatnak. „Velem vacsizz ma!”

A SZÉL

A szél: minek a széle?
De szél-e? Vagy közép?
Túlsó szél?
A túlsó szél! gondolt Hamlet.
S a szél elül.
A szél hátul (olcsó).
A szél elül, de miül?
Miül ül el szél, ha elül?
És ha hátul?
Miül ül el szél, ha hátul?
Nem virágul.
Virágok nyílnak a szélben.
A szél virul, virágul.

PUSZTA-TÉMA

A puszta télen.
Káposzta télen:
vermelt káposzta.
S a puszta?
Itt pusztulok
a pusztában.
Nem az, hogy lepusztulok,
elpusztulok,
csak puszta leszek.
Puszi, puszi,
Pusztii.

SZELLEMI MUNKÁS

Blokkol.
Blogol.
Szellemi munkás:
nyári mikulás.
Hómunkás:
milyen mikulás?
Mókusoknál
mókus-mikulás.
Mikulás? Kulás.
Kulás, mikulás!
(Lódulj, munkára kb .)
Persze, télen. A Persze Télen.

KÉRDÉSEK KÉRDÉSEI

Érintkezés a mikulás?
Micsodás?
Érintkezés a pusztá?
Addig pusztulva:
feltétlen.
Kötve hiszem,
hogy az érintkezés
elhagyása
bármit is megoldana.

REPRÓ ÉS REKONTRA

És szétkallódnak ők, ha meghalok.
Ez az életem, hát képzelhetetlen.
Nem leszek. Pedig nem.
Igen.

VADULJUNK, AKKOR

Anyagcserezavar. Anyagcsavarzavar.
Anyacsere anyagcsere. Anyát cseréljen,
ki anyagcserét cserél. Anyagcsereátültetés.
Anyagcserép. Anyagcsereceserép.
Megöntözted anyagcserédet? Vörös borral öntözöm,
anyagcserepekre ne... hulljön. Ö-vel, rím:
és törjön. Anyagcsereptörés. Mire akartam
kilyukadni? Egyszerűen kilyukadtam.
Kilyukadt ez.

RÉGI MONDÁS: MINDENKI ÁRT AZ EGÉSZSÉGNEK!

NAPI ÉLET

„A rendszerváltást én a gyógyszerárakkal fogadtam el”
(Ilyeneket hallok a piacokon. Magamban beszélek ott.)

SZÉTKALLÓDIK, SZÉTHULL

Széthül.
Összehül inkább?
A lebbencsleves, töltött káposzta, stb.
úgy az igazi, ha összeérik.
Előbb ős zehül, persze.
Ugye, az összehülés szó
nem akkora badarság mégse.

JÁROK-KELEK

Ilyenek járnak a fejemben, mondom a piacokon,
míg én itt járok-kelek. Járnak a fejemben
ezek a dolgok, s míg én kallódok
(fejem egy dóm, egy kallódó dóm; kellő dóm?
kétes), ők nem kallódnak, ők szinte törvényszerűen,
köztörvényszerűen összeállnak... lásd: „Széthulltam arra
az egy darabra, ami mindig is voltam.” És már egyetemi koromban
is főleg írással lógtam, összezülltem, szét.

A LÉT TŰR, ELME

J.A. műveivel egy gyár palánkjai mellett
haladva ismerkedtem.

Haladva ismerkedünk.

Vagy helyben. Járva.

Mint Hamletnél a hajnal, „járdal”,

mily szép. Jár-dal, haladó ének.

Persze, a közönség kedvéért átírják.

Átírtam magamban én is J.A.-t,
Arany J. mondja, mindig (sokszor)
átírjuk, amit szeretünk, O Vilde meg
azt mondja, mind megöljük, akit szeretünk,
ezt saját önszeretetére érthette
igazán, a szegényke.

Kitetszik, mint a lét türelme,

így alakítottam, hogy mit formálhassak

belőle? Ki tetszik, ugyan ki, mint

a lét türelme? A türelem túrkőzik,

nekitúrkőzik, gyűrűkőzik, ül domboldalon,

kis szirten, elgyűri-tűri nadrágja szárát,

ingujjával nekitüremkedik, egyébbel aztán,

tizenévesen nekem

J.A. megbőgető élmény volt,

Arany J. is mindenféle.

De térjünk a tárgyra.

Tárjunk a térdre,

a térdek közé,

vagy a térdek tárnak.

A tárnák. S a vázázó oszlopok.

Ha beomlanak... ez évtizedekig

megrendítő volt, kép a halálra,

és hogy ne, ne, mindig újra

nyitnák a bányászok az aknát,

amíg szívük dobog. És medvék,

madarak jöttek be nekem erre.

Ez is így jött, ez így is jött.

Úgyis jött volna, persze.

Jöttlen, még úgy is.

NAPJAIM MŰLÁSA

Ennél nagyobb közhelyet. Ilyet én így érzékelek:
minden kitelt, telt, teljes-féle nap:
a teljes tragédiához vezet.
Az utolsó naphoz. Ez a csodakedd-rémszerda
effektus. Nem tudnak mit kezdeni vele.
„Ki egzisztencialista ma?” mondta rám egykori hívem.

„A RÖVID IDŐ TÖRTÉNETE”

Most egy őrijítően jó. Megyek, villamoson,
ez is bizonyos piac, látom,
egy fiatal ember egy könyvet olvas,
tanul b előle, emlékezetbe vés, látom,
dolgokat. Mindegy. Mi a könyv címe, nézem.
AZ IDŐ RÖVID TÖRTÉNETE. Szép, divatos, maias.
De beugrik: mi lenne, ha:
A RÖVID IDŐ TÖRTÉNETE
lenne a könyv? Az idő története, összefoglalás,
lehet 127 oldal, 452 stb. De a rövid idő
története végtelen. Hiszen csak a tárgy
a rövid idő, a feldolgozásról nem mondtunk
ilyet. Összefoglalva: az idő rövid története véges,
a rövid idő története azonban végtelen.

ÁLAKOS VÉGTELEN

Ülő végtelen? Háromrészes végtelen?
Horgász hallal? Az intelem?

INNEN ÉS TÚL

A Nap... együtt sírunk, együtt örülünk.
Ha napfényben esik, az ördög veri nejét, ez
nem korszerű mondás. Mégis: a Nap
túlsír, is, vadul ragyog.
A nap túl-ír, jav., túl-sír, sírontúli
ragyogás. Síron innen ragyog, síron túl ragyog.
de ezt már írtuk, súl ne tírjuk, súl ne. Egy stíl.
Síron innen, síron túl.
Innensírni, túlsírni.
Ha nem sírsz eléggé,
innensírsz.
Különben túlsírsz valamit.
Van itt középút?
Ne sírj!

SZEDERFA

Szederfa, sedre fa!
Sudár fa, sodró fa.

MEGMÉRKŐZÉS

Nem tudok veszteg maradni.
Nyerteg akarunk lenni.
Nyertegben érezte magát.
Nem akarta veszteg érezni magát.

MÁR VOLT RÓLA SZÓ, DE NEM ELÉG

Minden nap egy-egy boldog állomás,
a boldogtalan vég felé
boldogtalan út.
Csak a már boldogtalan útnak
van boldog vége.

KÖNNYŰ A NULLÁNAK!

Könnnyű a -nak!
Nekem mindig két kört kell
teljesítenem:

(A végtelen panasza)

MIMIKRI

Különben Mimi: kirí.

MIRE FELÍRNÁM

Mire felírnám, elfelejtem. Egyszer
azt kellene elfelejtenem, hogy
fel akarok valamit írni.
Még egyszerűbb, ha nem is lenne mit.
Majd lesz.

TÓTH ERZSÉBET

EGY LOPOTT NAP

elmenni
elmenni
én már nem tudok innen
jó kis kuckót teremtettem magamnak
nincs kedvem menni
ő
meg
aki szeretne idejönni
neki nincs bátorsága
van felesége
aranygyűrűje
nincs oroszlánszíve
rendes, emberi szíve van
tisztessége
három gyereke
társadalmi igyekvése
nem sokra megy vele
„???”
írja nekem az sms-ben
meg:
„?”
ennyire futja
öszönlény maradványaiból
rabszolga szegény
egy kávét se mer
meginni velem
szeretem
***

Lopott órák, lopott tüzek
ezeregy éjszaka meséi
rózsarongy függönyök mögött
asztalon, ágyban, szőnyegen
mindig az volt a legizgalmasabb.
Boldog, pihegő árva testek, drága arcok
egymást lopták maguknak.
Könnyes vagy száraz búcsúk
„Maradj itt éjszakára!”
„Hogy lehet elengedni Téged?”
Hidd el szívem, lehet.
És a perzsaszőnyegen
a lovasok azóta is
visszafelé nyilaznak.

***

Visszafelé nyilazok
este kigondoltam
a holnapot ellopom magamnak
kerül amibe kerül
valahogy meg kell oldani
ne vegyék észre, akik a napokra felügyelnek.
A hivatalosok a magánok magánhivatalok közma-
gánszemélyek cyberhuligánok megabytezsiványok
virtuális banyák közhullagyalázók konzumpiócák
energiavámpírok strigulastricik mozgalmi macák
bánatjampecok mindenkori ördögök vérszívók szú-
nyogemberek kint maradnak.
Enyém lesz ez a nap.

***

enyém lesz ez a nap
sétálgatok a Hold udvarában
gyöngyezüst szital, mintha a hajad
béke, nyugalom, gyógyulás, álom
petárdavihar, szirénadallam halkul...

***

illatos, szúrós nyári rét
méhecskedongás, tücsökszimfonikusok
világzaj, földmorgás,
perzselő nap-gubacsok
alex hurrikán
földreCAPOTT őzike, kismalac

***

monoton zúgás,
vu-vu-za-la, vu-vu-za-la
bölcsoóringató dala
sípól belőlem valami
semmi baj, ez csak a tudóm
lélegzet-visszafojtás
hallom a szívem
jelentkezik, mondani akar valamit
dob dob

***

dob dob
beszélgessünk egy kicsit
nem ebben egyeztünk meg
hajszolsz mint egy ígáslovat
gondold meg
mit gürizek amíg te pöfékelsz
és a tudód is
képzeld el hány milliméter
kátrány rakódott arra a gyöngö tudőre
méghogy gyöngö!
mi vagy te? a tudóm szóvivője?
mit tudsz te a tudőről édes szívem?
nem vagyok az édes szíved
nagyon is keserű vagyok
nehogy már epének képzeld magad
az epe a keserű édes szívem
aztán a nyamvadt szerelmeid
hova rakjam őket
az úristennek nincs annyi pitvarkamrája
nekem is csak kettőt adott
rendet kéne már rakni
kidobni ezt a sok léhűtőt

szívzabálót
hova rakjam a gyávaságot?
kérek szépen, drága úrnóm, adj egy kis pihenőt
egyetlen percig hadd pihenjek
ígérem, meghálálom
meg halálom
meg
hal
***
álom
***
á
***
lom

NAGYMAMA PIRÍTÓSA

Az égett pirítós illatát
citrompótlós teával.
Ahogy átlebeg a téli konyhán.
Azt kérném, ha lehetne.
De nagymama is kellene hozzá,
nagymama-morgás:
dehogyan égett az oda,
és kaparja rettenetesen,
és hullik szöszke hajunkra a feketeség,
mert ott gyülekeztünk a lábánál,
mint a kiscsibék.
Azóta is jobban szeretem a pirítóst,
ha füst- és koromízű,
ennyi maradt a nagymama fényből.
Tízórára zsíros kenyér almával,
a kenyér épp csak megvakítva,
délre lebbencsleves és paprikás krumpli,
uzsonnára dinnye kenyérral,
ősszel dió és kenyér,

este aludttem a déli paprikás krumplival,
és volt még néha vacsora után
egy pohár frissen fejt habos-langyos tej,
hogy könnyebb legyen az álmunk.
Alvás! Adta ki nagyanyánk a parancsot,
de kikönyörögtük,
hogy legalább délután a földön aludhassunk.
A délutáni alvást
anyánktól kapta parancsba nagymama,
meg ne tudja, hogy délután nem aludtunk.
Kell a gyerekeknek az alvás.
Mevártuk, hogy nagymama eltűnik valahová
a kert végébe, és nyomás! Föl a padlásra.
Elhelyezkedtünk kényelmesen,
harapdáltuk ki a mákgubókat,
szórtuk torkunkba áhítatosan a csodás
hamvaskék mákszemecskéket.
Ezt gyakran a mákföldön is megtettük
a félig érett mák sokkal finomabb volt.
Ópiumról akkor még nem hallottunk.
Mákteáról sem, amivel néhány parasztasszony
itatta nyugós csemetéit.
A mi nagymamánk nem volt olyan.
Hajnalban kelt, hogy pár kiló krumplit
becipeljen a piacra,
és az áráért nekünk málnát vegyen.
A mi kertünkben sem termett minden.
De ami ott és akkor termett,
azóta mindenholnan hiányzik.
Valami mindig található
az óriás fehér tányérok közepén
ügyesen elrendezve,
és mi piszkáljuk rendületlenül,
közben arra gondolunk,
hogy kellene valami
ős nagymama-sűrítmény,
ami hosszú távon
megízesíti az életet.

SZALAD, SZALAD A NYÁR

Ez az ágy már megmarad
a Hold fényezi majd akkor is
üvegfalon át küldi sugarát hozzám
szalad, szalad a nyár
elhullnak lenge pipacsok, pillangómályvák
nagyfejű dáliák, temetővirágok
borzas krizantémok veszik át az uralkodást.
Ül majd valaki az ágyam mellett
és ha sietnie kell valahova
nem érek rá haragudni már akkor
párna nem kell, a párnát kigyűröm magam alól
reggelre mindig a padlóra kerül
padlóra kerültél kedves mackóm
padlóra kerültem én is. Gyere mellém
szerelmünk elment, de előtte takarított
kiöntötte a háromnapos, dermedt meggyelevest
meg ne tudják, hogy rá se néztem,
résnyire nyitotta az üvegajtót, érzem
a szellőt, mert lustálkodnak a szélangyalok
hanyagolják a fullasztó betoncellákat.
Ő majd fúj az arcomra, ha megjön
és ha kérem, vagy úgy akarja
átfújja testem legtitkosabb zugait is
biztosan lesz tartaléklevegője.
Az is lehet, hogy teljesen összeverejtékez
majd szárítgat gyöngéden, lassan
a legpuhább törölközővel
vagy valami ronggyal, ami a kezébe akad.
Akkor már rongyabb leszek a rongynál
szalad, szalad a nyár, az óra hangosan lapátolja
a percekét hátrafelé, ő meg fésülgeti a hajam
ami akkor már rövid lesz, úgy képzelem.

ALIZ MÁR NEM LAKIK ITT

álomszerű
hatalmas havazásokban éltem
a nyarakat mintha máshol töltöttem volna
tavaszra, őszre sem emlékszem
sűrű, hóbertön falak ereszkedtek
világvégi eszelős telek
elvarázsolt kastély a tajgán
a havakat soha nem hordta el senki
autójukat kaparászó hóemberek
botorkáltam a hófalak között
csizmában, túllcipőben
caplattam, szálltam
mágneses vihar hatása alatt lehettem
egyszer majdnem a busz alá kerültem
lassított filmen csúszkáltak a buszok
milyen világ volt az
néha elgondolkodom
még nem volt telefonom
valakik mindig oda keveredtek
ültünk a juci presszóban
ott mindig olyan sötét volt
mint egy bűnbarlangban
ha csak belépett valaki
elég volt hozzá, hogy berúgjon
unicum, sör, füsttömbök szakadtak ránk
azt hittem, innen már nem tudunk felállni
egy ponton aztán szervác megszólalt
menjünk el a böskéhez
nézzük meg otthon van-e
ha nincs otthon
majd beenged a macska
egyedül vagy együtt jöttetek
nem kérdeztétek, lehet-e
ültetek földön, ágyon, asztalon
okudzsava szólt és jimi hendrix
coltrain, miles davis, zerkula
és énekeltem, és énekeltek
gyűltek a borosüvegek a csikkek

alkoholba és füstbe takaróztunk
a tél elől a világ elől
szamovár is volt
mint egy csehov színdarabban
de nem vágytunk sehova
tudtuk, már ott vagyunk
innen már nincs hova vágyzni
ezekben a szeánszokban tűnt el
füstbe ment ifjúságunk
előbb-utóbb eltűnt mindenki
alig él már valaki
nem bírták kivárni a felnőtt létet
vagy nem is akarták
nem tűnt érdekesnek
nincs már senki
aki becsöngethetne
meg mostanában már nem is szokás
csak úgy beállítani
a lakás nincs meg már
a ház átadta magát az enyészetnek
bagolyvár van a helyén
gaz nőtte be ablakaimat
ahol annyit álltam, annyit álmodoztam
néztem a repülőket
vártam a szerelmemet
most egy rigó énekel a fenyőfán
így emlékezik a régi időkre
mert a fenyőfa még megvan
a valahai ablak előtt
ha arra megyek
látom néha az árnyakat
a kapunál álldogálni tanácstalanul
hova mehetett
itthon kell lennie
hatalmas, félszemű macska
vonszolja elő magát, ő most a házmester
gyanakodva nézi a társaságot
egykedvűen jelenti
sajnálom uraim
aliz már nem lakik

SPINOZA REGGELIJE

Genny, epe, nyák, gyomorsav.
Reggelre feljön minden.
Kihányni vagy lenyomni. Ez itt a kérdés.
A hólyagról nem beszélve.
Belső permet, szájszag. A gyomor életrajza.
A hányás bizonyos szempontból megoldás,
viszont felettébb kínos.
És nem oldja meg a szájszagot.
A sonka elfogyott, gyümölcsöt enni fárasztó.
Ezekkel a fogakkal?
Mióta a felesége meghalt, azt eszik, amit akar.
A haját is visszánöveszthette.
A te hajad, ha egyáltalán hajnak nevezhető,
akárhogy is mosod, ápolatlannak tűnik,
vélekedett az ő drága asszonya.
Mennyit hurcolta, istenem,
tisztító kúrák, wellness hotelek.
De jó, hogy nem kell menni sehova!
Rohadt internet.
Kávét, szivar.
A régi időkben ez maradt,
a meghitt bűz, a füst,
ólomzuhany a csontjaiban.
Nem vonszolja már magát
hajnalok hajnalán ismeretlen, bűdös buszokon
távoli internetcafékba.
Az óvatosságot megcsípte a dér,
leszáradt, mint a férges csipkebogyó.
Ezeknek?
Pár éve még a séta volt a reggeli, érdekelték a hírek.
Hogy vagytok, személtládák,
rég, jó aranyfasisztáim?
Meddig fogtok még keresni?
Mikor lesz már belőlem közismert besúgó?
Ünnepelt ügynök-celeb?
Ma sincs rajta a listán.
Felolvadt a mágnesszalagon,

olvashatatlan, eltűnt örökre.
Rákenődött a harminc-negyven éve járt utcák falaira
ahol az éjszakákban
új és új patkánynemzedékek kölykei osonnak.
Tudja jól, most őt figyelik,
ahogy akkor is figyelték.
Mit ér egy besúgó, aki azt csinál, amit akar?
Egy besúgó, aki nem retteg?
Már csak a léha, ködös félelem maradt.
Végül a haját is levágta, rettenetes volt
azzal a pár szál ősz gubanccal bajlódni.
Helyette szakállt növesztett.
Spinozának volt szakállja?
Akkoriban, mikor ezt a nevet adták neki,
nem érdekelte, meg akkor még a felesége is élt,
szakállról szó sem lehetett.
Nem volt harminckét neve, három-négy lehetett,
de csak a Spinozára emlékszik.
Még ők is felfogták a hitvány kis agyukkal,
hogy neki van sütnivalója.
Spinózától féltek.
Vele nem packázhattak.
Most meg a bujkálás meghitt, lucskos kínja.
Az idő megrágott, kiköpött perceinek vánszorgása.
Várni az estét, a végigkínlódott éjszakákat,
a soha el nem érkező reggeleket.
Meddig cicóztok még, aranyfasisztáim?
Miben bíztok?
Hogy a mágnes eléghet?
Az új, megsemmisítő módszerre vártok?
Benne vagyok a gépetekben, a saját gépemben,
a központi gépben, nem félek tőletek,
nem teszek kitérőket, fölösleges.
Ha akartok, megtaláltok.
De nektek fontosabb a húsleves az asztalotokon.
Az aranyló foltok a gőzölgő párában.
Elfeledtétek a döghúst,
a jeges földből kikapart kenyeret.
Az idő majd fölzabál minket,

de kihajtuk az unokákban, nézzétek.
Már itt vannak, biztosabb túlélők
mint mi voltunk, immunisak a kínfajtákra
porhanyós gerincükkel, kígyószemükkel,
fogalmatok sincs, mire készülődnek.
Múhholdak zagyva istene vigyázza lépteiket
kutatnak majd megszállottan,
valami kutatásféle marad
az ősi génekben,
de már csak a föld alatt kereshetnek.
Már csak ott érdemes,
a halott nem felejt,
a csont megőriz minden sebet.
Az élők garantáltan némák lesznek.

A NAP VÉGÉN

nem tart ki estig a kedv
nem tart ki estig az ének
nem tart ki estig a fény
nem tart ki estig a lélek
nem tart az ölelés estig
édesanyám nem fordul a rokka
nem tart ki estig a lábam
szakadós ma a szál
nem tart ki estig a szem csillogása
visszazuhan a kéz moccanása
nem tart a bátorság estig
nem tart ki mágnesed vonzása
nem tart el estig a bánat
a fekete lepkék röpte
nem tart ki estig az út
elhagy az angyalok figyelme
elgyöngül estig az áldás
elszáll a pipacs szirma
nem tart ki estig a remény

a láng a szellő a gyógyszer a hitel
kiürül estig a piac
elfogy az ígéret a bizalom kihűl
megfagy a rózsán a harmat
nem tart ki estig az élet

TÉLI ÁLOM

eressz rám álmot, jó Uram
sötét és mély legyen, mint a sír
ne tudjak kibújni belőle
mert amit látok fürtelem
csúf, bánatos napok múlnak
szurkos-fekete fellegek mögött
valami történik a világban
párnáim közül is látom
szegény, tehetetlen felhők állnak
nem bírják vonszolni a füstöt
a kormot, a benzingőzöt, a szennyet
bénultan nézem őket
halottaim szemével a szememben
kibomlott a zsák, a rózsza télikabátja
hó sincs rajta, hogy megvédje
hogy bírja így ki tavaszig
engem betakart pillantásával valaki
nehogy megfagyjak májusig
valami történik a világban
nincs nap, amire várjak
új ruhát vegyek magamnak
csillogó kontyba fonjam a hajam
vendég, akinek főztek
akire vártam, nem jött
hiába csönget, aki csönget
omlik alá a csókvár
mozog a föld alattunk
arrébb csúsznak a tanyák

omlanak hegyek, löszfalak, várak
omlik az iszap, a láva
szeméttel megrakva gurul a babakocsi
rég nem volt kisbaba benne
valami történik a világban
ország almája férges
falucskák süllyednek a földbe
úsznak a semmi felé
jázminos, narancsos, bársonyos
félíg meg félíg se forradalmak
valami történik a világban
egyetlen lélegzetéért milliókat kap valaki
nekünk nincs pénzünk buszra
felhők közt acélbogarak, testemen piócák
magamra öltöm nyöszörgésem
verseim ékszerdobozza pattog
megcsúszik a rózsatrón
költözöm kórózsámhoz
félrever betonszívem
omlik az életem vára
medvék, hiénák grasszálnak
valami történik a világban
tél-csillag maradék népe fázik
zúzvara száll szívére a hazának

KÖRJÁRAT

Délelőtt készülődés, délután randevú.
Villamos röpít át a körutakon, a Dunán, a városon,
homlokodon gyöngyök, közeledsz a leszálláshoz,
biztonsági öveidet bekapcsolod.
A megállónál már egész testedben remegsz,
mi lenne, ha kinéznél az ablakon,
és véletlenül meglátna, véletlenül meglátnád.
Kicsit később már kinézel,
évek múltán tudod csak majd felidézni az akkor

homályosan látottakat. Nem szállsz le,
teszel még néhány kört a város körül, fölött,
a negyediknél már sötétedik,
nincs kedved hazamenni.
Egy utolsó próbakör még kinek árthat?
Bérleted van,
erről a járatról téged senki le nem szállíthat,
bérleted van a repülésre, a városra,
bérleted van a szerelemre.

A RÉGI SZAPPANOK

milyen jó most
hogy megőriztem őket
a pengevékonyra mosakodott szappanokat
bújnak egymás mellé
mint különleges őskori maradványok
csontszínűek
babonás, halvány változataikkal
a rózsaszíntől a barnásig, áttetsző halvány lazacszínig
mintha arra várnának
hogy valaki egzotikus láncokká fűzze őket
nem tudják még, hogy most bevégzik sorukat
szappanok lesznek újra, habosak, puhák
tiszták leszünk tőlük
tisztábbak, mint a felajzottan bontogatott
szánalmas, agyonreklámozott szappanoktól
melyektől csodákat vártunk
de csak a bőrünket nyúzták
kínozták mesterséges színeikkel
adalékaikkal csak ártottak a bőrünknek
az arcunkra nem is kentünk belőlük
az arcra ott volt az arctej a tonik a radír
milyen jó
hogy ennek most vége
jó lesz ez a kedves kis szappangyűjtemény

mosakodni
amikor kenyérre kell a pénz, amíg még van
és nem kell a kukában kotorászni
most ők lesznek szappanok megint
nem az lesz, hogy ezt meg kell venni, mert muszáj valami új
és annyira szép az a nő a reklámon
mert annyira nyomták az új szappanokat
nyakra-főre vettük őket
különben is a régi már pici volt, nehézkes volt
hogy lehet mosakodni egy pindurka szappannal?
most gyönyörűséges lesz mosakodni velük
kincset találtunk a poros fadoboz mélyén
amit valami ősi ösztön nem hagyott kidobni
tudta, hogy eljön még egyszer az ő idejük
mert a pazarlás után mindig a szegénység jön
és nem kell arctonik, arcradí, arctej
csak elég lenne valami friss levegő
ami hamvas, gyöngéd barackossá varázsolná az arcunkat
persze , ami ingyen lenne
de olyan nincs
nincs, ami ingyen volna
ami fényessé tenné a bőrünket
csak a korom, a füst van
a kínokból horgolt ráncok az arcon
és ha nem kapcsolják ki megint
a fűtést, a meleg vizet
és meghagyják még a kádat is
a kádat talán nem tudja elvinni a végrehajtó
mert erősen be van építve a falba
csak akkor vihetik
ha már a házat is viszik
de addig
édesdeden fürödhetünk a régi szappanokkal

TÓTH KINGA

TOLLASBÁL

igazi

nem kértem hogy faragj ki
mert igazi kisiú vagyok
magadnak akartál fából csavarokkal
hogy halld ha hazajövök ha kopog a cipőm
ez megnyugtat téged pedig én vádollar
annyi mindenki van itt de csak én az igazi
igazi vagyok igazi
fekete cseresznye ez lett az enyém
azt mondtad ez a legkeményebb
tartósabb mint a szövet meg a csontok
és ha haszontalan melegíteni tud még
azt mondtad nem gondoltad
volna hogy fáj ha nyikorgok ha
lemerevedek kenni kell mert megkopok
ilyet az igaziak nem csinálnak csak én

tollasbál

1

azt mesélik a kicsiknek hogy
éjfélről háromig járnak a boszorkányok

2

az ágy végében ahol a beépített
szekrény és a ruhás zárt be szöveget
volt egy lyuk oda nem sütött be
a szemben lévő emeletesből a fény
a zoknielő volt legalul azt hittem
ott lakik mozogni nem láttam
de a game boy lámpájával oda
villantottam elalvás előtt minden
részletről meg kell győződni

a felhajthatós íróasztal alatt
 bunkeroztunk letakartuk lepedőkkel
 és könyvekkel fixáltuk a tetején
 ha a tesóm is benn volt csináltunk
 konyhafülkét a babáknak de
 autópálya is volt mindig
 este aztán lebontottuk ha
 leoltottuk a lámpát ne maradjanak
 fedett részek.

elemes koporsó

elemes koporsó
 szerelmeseknek sárga
 összeütött fedele nincs
 de közel a plafon
 nyikorog ha fordulsz
 ne ülj fel kínos
 bevered a fejed
 egy koporsóban nem árt viselkedni
 pláne ha páros elemes

gumiember

A gumiember csak vízzel érintkezve
 tud csúszni. Ha csúszik, tud különböző
 irányban. Felfelé is. Ha nincs lehajtva
 a WC teteje, bedugva a fürdőkád,
 becsukva a hűtőszekrény, letakarva
 a lefolyó, bármikor bejöhethet és attól
 félünk, nem elég a rácsos fedő sem.
 A gumiember májat eszik. A filmben
 bevonja nyállal az áldozatot. Elteszi
 jobb napokra, és felkészíti a májat.
 A máj nem fog visszanozni. A gumiember
 áldozata elpusztul. A gumiember csak
 egészséges májakra vadászik. Nekem
 meg a Piri néninek nem kell félni,
 a tesómat megvédem.

nem kérem

biztosan bántani foglak nem tudok
mást nem kérem az ételt nem kérem
a szart tudom hogy félt a disznó
amikor leölted nem kérem az ő halálát és
a te aggodalmadat nem leszek jobban
ha kimondom a hibáid eddig van az önzetlenség
eddig van étel nem haszonállati nem
funkciós nem jó fújd ki a levegőt a növényből
az oxigént te a tejedet add szükség van

egyenként

a lányokat szépen egyenként
felöltöztetik kivasalják a szoknyát jól
végig menni amelyiknek a címkéjén
rajta van hogy lehet felhúzni a nadrágot
közben megfogni a fenekét mozgatni
a szemöldököt megérinteni a padlót
magasra nyújt fordul puszt dob, goodbye
homokozólapáttal megy a kutatás
felőttkorra rögzítik a motorikus mozgásokat

kisolló

megöllek – ráfogtam
az ollót gömbölyített
vége volt ha akartam
volna bánthattam volna
azt hiszem nem akartam
bántani csak féltékeny voltam
mindent ő kap mindenki őt
szereti ő a legkisebb a mesében
is mindig azok nyernek aztán
fodrászosoztunk és kivágtam
a feje tetején a haját
kopaszra véletlenül

hinta

kiesett a hintából, amikor hintáztattam
nem vigyáztam felelőtlenül viselkedtem
példát sem mutattam a nagyobbak az a feladata
mert ő már megérti hogy mit lehet ezért most
bemegyek a szobámba gondolkodni és a
megfelelő pillanatban fogok kérni bocsánatot
másnap a kanapé mögé bújt egészen kicsire
hajtogatta magát a tenyereket hangosan ütötte
össze mielőtt sikított hogy verem a nagyobbak
nem ez a feladata mert ő már megérti
hogy mit lehet ezért most bemegyek a szobámba
gondolkodni és a megfelelő pillanatban fogok
kérni bocsánatot már tudom hogyan kell

tetanusz

hiába mondták hogy ne annál a diófánál
pisilt ahol a borona volt és beleállt
a fejébe a doktor azt mondta egyet
tehetünk koponyaröntgen meg műtét
végül csak kapott egy tetanuszt később
elesett a suliban kapott egy tetanuszt otthon
tévészés közben azt mondtam megrúgom
a térdét nem lehet mindent ennyire
könnyen megúszni

néni

nekimentem a kanapénak
néni ígérd meg hogy nem
hiszed el beleestem a kanapéba
néni azért lila a szemhéjam
nem verekedtem jó voltam
csak szeles és ész nélkül
rohangáltam ahogy nem
szabad nem hallják akkor
a tévét néni ugye nem
hiszed el mondok valamit

HÁTRAFELE UTAZÓKNAK

rückwärts

máshogy görnyednek az öregek
nem derékból hajolnak el vállban
púposak kézi szövésű szőnyegek
cipőfűző-kereskedés vegyes
vásárcsarnok a hátrafelé utazóknak

írni egy olyant

szeretnék írni egy olyant amiben
senkinek semmi baja az utolsó
noteszlapra szeretnék egy ilyet
nincs rejtett tartalom mélabú
főképp mert végül is a napok
főképp jók élvezetesek ideje
a sirámokat megfelelően helyre rakni
voltaképp barátkozás a hangulatom
javarészt interaktív vagyok a
gyerekek a pajtásaim játszok sokat
velük mert jó hatással vagyunk egymásra
a felnőtteknél is kedvesek az új ismerősök
és sok programom van az egészségem
kordában tartom ahogy a súlyom is
ha egyszerűen kellene kifejeznem magam
azt mondanám jól érzem magam
bármilyen furcsa is ez
és szeretem azt hogy mások is így
vannak magukkal

ötötvenöt

5:55-kor előjönnek a gyerekek
az ajtók mögül és a falak mellől
azok akik nem tudnak aludni
vagy akiknek a párna kényelmetlen
összegyűlnek az utcán
van, aki elfelejtette, hogy
mezítláb van, más vett ruhát
a pizsamára
öt perc van hatig, akkor
szólalnak meg a vekkerek mégis

előbb fent vannak ilyenkor
tudnak csak összegyűlni a
szülők is takarékosak ők sem
kelnek hat előtt *a jóalvó gyerekek sem*
a gyülekező gyerekek álma rossz
megizzadnak és nem akarják
a folytatást néhányan fáznak
alvás közben *a nyakfájósoknak*
a fordulás nem esik jól
az útról néznek összegyűlve az
ablakok felé figyelik mikor gyulladnak
a lámpák, *nem mindegyik* fog visszaérni
arra amire a szülők is felkelnek
ők bekopognak az ajtón és szó nélkül
mennek vissza a szobába
ez még csak figyelmeztetés

csak túlélni
először koldulni tanítja meg
meg hogy melyik konténer jó
a csemege például kis tálcákra
rakja a kifliket amik lejártak
a csöveseknek de ezt tudni
kell figyelni a megfelelő időpontra
az egyik étteremben adnak
zöldséget is múltkor a villamoson
ment végig a fedél nélkül
de nem volt nála igazolvány
még a levendulán is lehet vala-
mit szerezni ha 100 két csokor
de a pékárú az igazi
a régi skálánál a cápás részen
a karaoke bár mellett ötkor
lehet egészben kapni
és nem figyel a kamera
– pedig mindkét szélén is ott van
de abban a sávban nem –
ötkor teszik le a kiflisládát
van középen egy olyan hely
el lehet vinni egy párat legalábbis
és akkor vetkőzni sem kell
csak túlélni

TÓZSÉR ÁRPÁD

VÉRDÍJ

A „díj” jelentése régebben „vérdíj”, mára
a költő nem sejt, kit is adott föl érte.
A díj itt van, méghozzá talán ha húsz pizza ára.
Tették volna a kalapjuk mellé! Nem kérte.
A bibliában a visszaadott harminc ezüstért
a zsidó főpapok temetőparcellát vettek,
vérdíjért vérmezőt. Költőnk csak érzi a bűnt s vért
verseiben: elárult sorsok, ábrándok, tettek.
Maga sem tudja, hogyan lesz alanya s tárgya
sok verse egy-egy bizarr bűncselekménynek.
Napfoltok? Dies irae? Lapjárás? Rossz vetőkártya?
Mért hozott neki vérdíjat épp most az ének?
Vagy minden költő ezüstért, pénzért árulja
a benne lakó Jézust? Mind Júdás-fajta? –
Laureátusunk nézi a díját elfúlva:
ő vajon mit vegyen: pizzát vagy sírhelyet rajta

SOHA MÁR

Temetőben olvastam,
ültem, s elmerültem Kantban,
sír süppedezett alattam.
Egyszer hallom: lent zár kattán.
Kattán egyet, kattán hármat,
tán az alvilági árnyak
nyitják a kaput, s rám várnak,
de az is lehet, épp zárnak!

Betelt az ég, be a pokol,
s engem a kanti protokoll
hívóként – csigert – lefokol,
de egyúttal meg is okol.
Az okság-, tér- s idő-sztori,
mind szemlélet, à priori,
s mivel a vers is Én-kori,
dalaimban az Ego rí.
S a hang ott, lent nem kapuzár:
élve eltemetett madár,
annak csőre kattogja: Kár!
Nem lesz visszaút soha már!

KOSZTOLÁNYI ISKOLÁJÁBAN

Téma: a szó-kromoszóma,
mondjuk az óporosz „ohma“
vagy a görög „kronosz“ szó – ma.
Szémát örökít a szóma.

*

Dáciában gepidák! –
S lakja még gót, lepi dák.

*

Kártyajáték, az az ósdi,
tudod: az orronverősdi!

*

Nem tudtam, hogy az őr mért vegzál.
Azt mondta, hogy ez itt vesztegzár.

*

Falakon keresztül
leprához:
nem tudtunk átnyúlni
egymáshoz.

*

Jut minden cellába Győzike,
kérdés, hogy kellőképp őrzik-e
őket? És – győzik-e?

*

A postás naponta ugyanazt az utat
taposta,
azt mérte ki neki a Sors és a – Posta.
*

Volt-jelentését a szótest,
ósi mintáit a szóttes,
veszti szemáját a szóma,
beomlott aszó a szó ma.

FREUD-I BADAROK

A SZERZŐ SAJÁT BADARJAI KVARGLIJÁBÓL

SZEL E TETTEL,

V. SZ.-NEK, SZERETETTEL

Hédinek nincs kőbidéje,
van kőkemény libidója.
A kéjének hossza Freud-i,
alulról is mossa – Freddy.
*

Néztem a végrendeletét:
Mancié a banki letét,
s rám testálta a – szekeletét.
*

Az elhagyott rohamcsónak
éppen jól jött a macsónak:
a hullámzó Balatonban
tette nővé, alattomban.
*

Ronaldo: De szívem, mostan?!
Én egész nap futballoztam!
*

Kévék között feküdt rá Markára,
s a marokszedő lány galandja
ráhurkolódott a farkára.
Ennyi az aratónk kalandja. –

Csípte a farukat a hangya.

*

Ma langy a
lába között a
kalangya
Markának
Van dolga
aratónk
markának.

*

Minden nap apolja,
néha elnapolja.

A ROMLÓ TESTRŐL

Vizsgálom, mint ruhát, ha vásott:
lehet-e vajh belőle még,
fejtés után, valami másod-
lét, porrongy vagy condra: cseléd-
gönc – más-akarta akarások. –
Esti lemmák. S testik. Elég!
Mert mi van, ha itt bár kifejtem
a testről (ból?): része, az elme,
túl megannyi földi selejten,
maradandó, mert égi kelme!?
Mi változik? A vágy ma költi
a nyomorú test égi mását,
s holnap tovább ég. Sose tölti
ki teljesen ön-akarását.
S lehet: hozzá, a Nagy Szabóhoz
épp e zsáklogika vezet.
Vágyadtól a tett el nem oldoz,
de átszab a – képzeleted. –
(Fejti immár álom a foltos
vén gúnyát. Na, ma ég veled!)

A LÉGY

(AVAGY VERSTÖRTÉNÉS 2010-BEN)

Fölöttem kőrisfa s ércköltő. Térdemen
(azaz az ércszoborhoz képest érdemen
alul): könyv, még élő költőé. Valami
pultnak dől (a költő), versében hallani:
kortyolgat. Lóversenypályáknak faszorát
látja (lovak helyett) vágatni. És odább
(olvasom): „...körmönfont... erőnek... tárgya légy”.
Közben pedig egy zöld négyöves spárgalégy
iparkodik át a (kimondom) Tandori-
versfákon. Mintha korcs sarja az ókori
villámos Pegaznak, vad szárnyas lovaknak,
akiknek patái versforrást fakasztanak
lóversenypályából, kőből, semmiből is. –
Nézem: a légy miből? Int neki a kőris.
A Pegaz a könyvről átrepben a fára.
Tárgya légy! Minek is legyen én a tárgya?
Kőrisen madarak s koraősz-szinek is,
s plusz most már egy légy is. Minek is? Minek is?
A Pegaz-maradék felváltva száll rá a
kőrisre s versfákra, talán azt vizsgálja:
mi a jó vers tárgya. Hogy melyik a fább fa.

MIT TEGYÜNK

Mit tegyünk?! Az ember csak ilyen,
él, s nem okul, okokhoz nem okos,
nem érti: ha teste lebillen
pántjáról, ha belészel Atroposz,
mi az ok s mi a cél? Az ének
ok-os lét, az okozat a jelen:
írsz – vagy! Viszont jövőd-reményed
e ok-láncon nem releváns elem.
Ok-lánc?, lánc?, na ne!, nyútt fonál tán,

vén Klóthók fonták guzsalyaikon
nagy, falusi telek beálltán
(ma megannyi elfeketült ikon).
Krákogtak, ráköptek a kócra,
s pörgött orsójuk szörnyűségesen. –
S mi az én okom? Jön az óra,
s antik toposz(ok)ban is szétesem.

DANA

1.

Tekernéd vissza (mint egereden
a görgőt) a fához, fűhöz magad.
Natúr képpel indítanád danád:
másként „startol” versed, géped, agyad.
Valami más szervez, nem föld s nem ég,
más szereli léted, szerveidet.
De mi? Híradók? Webek? Mi közük
hozzá, ha veséd késik vagy siet?

2.

Vese? Mese, hogy kút volt valaha:
kutasz a kútban, s ágyad sem nyugágy.
Visszafelé áradnak a savak
benned, hajtja őket a bosszuvágy.
Hogy most majd elveszik tőlük, amit
nem kértek, s ami ugyan csak maszat
a vérben, de nekik egyedüli
bázisuk, pártalan vegyhalmazat.

3.

Hazugság dúcolja látásodat,
elveszik tőled, min élőködik
tudatod, a tárgyak nyútt emleit
hiába rágja, csókolja Oedipe.
Visszanézel. Lehet? A gépeden
valami történés éppen lefagy. –
Fülelsz: műhely vagy műtő hangjai?
Reménykedj: még e lét egere vagy.

EZÜSTKOR

Éveid száma – sok, témád kevés,
s a kevés is unod. Dekonstruálj!,
hátra arc! A *Sein* – időben-levés,
s lesz *muß sein* a viseltés-nyútt *muszáj*.
A nyelv dekódol, mielőtt bevés:
szórja túlterhét süllyedő uszály,
merül ezüstkor, ezüstfej. – Na akkor
mit is unsz, *Gott mit Uns?* – Uni- az aggkor.

VILLON 2010

A 100 ÉVES FALUDY GYÖRGYNEK

Hát rajtakaptam egy úron,
lovagolt, csak úgy, fusizva,
rengett rengeteg farizma –
Hiába, én így is szúrom.
Hogy meg ne verjem, lefekszem,
s várom a megváltó eszmét:
mit tegyek? Elmondom ezt még:
ha veszekszünk – csak a stexen.

A FÉRFI ÉS A VILÁG

HOMMAGE À SZABÓ LŐRINC

Gyere, gyere hát, kis bolondom,
mindegy, minek a kapcsán mondom,
hogy túl az élet- s halálrenden
harmadik létem én teremtem.
Mindegy? Nem mindegy. Benned, benned
gyógyul a férfi s a világ Bennett-
törése, s e bent az igazi
lét, a többi csak egy-tavaszi.

ÁRPÁD-HÁZ

Vén bűnös vagyok, nevem a bűnjel,
mit szignál, művem, csurrig van bűnnel. –
Rácsodálkozom eleimre:
volt köztük Géza, István, Imre.
Én Árpád lettem, s – jó ég! – Ernő:
boncaszta, varrógép, s plusz még ernyő.
Ha ez az Ernő fel nem lázad,
kitettünk volna egy Árpád-házat.
Mármint nevekben, s – bűnben!, értve:
de genere és együttvéve.
De kegyet kérni? Inkább nyelvem
haraptam le! S ez nemcsak elvem,
hanem... mim is? – undorom, gőgöm.
Elmerengek a könnyörgőkön:
Roquentin meg a viszkozitás
viszonya bennem! Bár nem vitás:
ideje volna félnem, s kérnem,
az utam végén Istenhez térnem. –
Vétkezett Vajk is, Géza fia,
volt mit, Istvánként, megbánia.

CSAK AZ ŐSZ

ALFRED DE VIGNY-MOTÍVUMRA

Jön még tavasz, ha már végső a tél? –
kérdi az agg a zord isteneket.
Csönd van, kojtol a csent hasáb s alél,
Althaia hiába ügyeskedett.
Születésünk s végünk hiteltelen,
hisz egyikre sem emlékezhetünk.
Tavasz és tél (a tűnékeny jelen
e két vége) kétes semmibe csüng.
Ha Aeolus tömlőiből a szél
kisüvít, s le-lehasad egy sor ág,
s nem a (széthullt) szimmetria s gyökér
mítosza tartja már a koronát:
csak az ősz biztos, a hulló levél,
az ön-kéjükbe bukó íriszek,
fű, fa, mi él, minden hitelben él,
elfárad a faj, s hulltával fizet. –

Ajánlás

Sűrű hanga között magas haraszt,
idei levél holt avarra hull. –
A vég előtt a szó írott malaszt, –
vén lomb, hullj le, és halj meg szótlantul.

EMPEDOKLÉSZ

Nem-létemmel verlek meg, asszony! –
Viszály benned az Egy, aki lehet,
s kizárja a Mindet, a szemet az arcon,
lombhullást látót a gyökerek felett.
Hadd legyek én már végleg jövőtlen,
jöjj, örök jelent színlő szeretet!
Vissza az Etna agyába! Kőkönyvben
lapozok – néma, ősi képeket.

Ott nincs száj, csak szem, s ég, föld a szemben,
s tűz, víz: a négy tő. Forr az ősmassza,
páncélos hal úszik, őspteryx lebben –
e kép a halált nem tartalmazza.
Létezők létét az látja, ki maga
nincs az időhöz s térhez tapasztva,
vízre (s tűzbe) száll, bárha Ithaka
földje emlékezni marasztja.

VASADI PÉTER

EGYÜTT

Akár elrozsdált sarlók
egy kupacban. Előbb-
-utóbb egymást köszörülik.
Zölden habzó növények
kábultan lengedeznek
mindenféle szelekre.
Részegek. S előzékenyek.
De jön már az idő, mikor
bizony kaszálni kell.
Akkor az egyik nyisszant,
a másik szitkozódik,
csak roncsol és reszel.

ÉBRENLÉT

Éjjel angyalok meg-
szállta erdőbe keveredtünk.
Álltak a fák közt
az el nem lobbant,
megszelídített villámok.
Éles kard a figyelmük.
Testük színjátékos türelem.
Néztük, mit akarnak.
Nem szóltunk, de meg-
értették s mosolyogtak:
Semmit.
két ujjuk közé fogták

a virágot, s nyújtották.
Irgalomtól karcsú derekak.
Szemükben végtelen tágasság
domborodott. De közepén a
fekete pont tórhegy; látják, mi
embernek túl kicsi, túl nagy.

... Még ne, dadogom.
Jönnek előre. Átlátszik
rajtuk a fatörzs,
a karám léckerítése
s a csikók, gyönyörű
testű lovak, táncos
léptű szüleik, a föltartott
orral beleszimatolnak
a fénybe... A főangyal,
csutakos vöröshajú oda-
lép hozzám. Elhomályosodik.
Sugallja szabatos mondatait:
te jól tudod, amit én.
Mi tőletek is tanulunk.
Nem hagy cserben a szó.
Forrás vagy, ha iszol.

FILOZÓFIA

I.
Csak ne fönségesen.
Inkább mindenki ellen,
de azt, ami következik.
Itt vagy, de ott leszel.
A filozófia, a pirkadatba
ojtott alkonyat, egyszer-
csak rád ereszkedik.
Ezentúl minden össze-
vetve benned, de ő

gondolja el. Amiről
azt hiszed, tiéd, csupán
visszhangzó vérkeringés.
Tudatfoszlány. Organikus
zajok. Lassan záporozik
intuitív esőd. És már
a bőröd, csontod is
gondolkodik. Tengerpart-
némaság. De bent túl vagy
énekelve. A körkörös csönd
szögletesedik. Hegyek
selyemből. Káprázatos
matematika. A legszebb
hangú rézlemez szent:
visszarezegettet igazságokat.
Minek mormolni tegnapit?
Helyet csinál az újnak,
mintegy előre lök az
Emlékezet. Nem ábránd
ez, Kapu. És nem tudom,
hogyan, Folyó is. Van-
nak patakjai: egy nyári
zengés, mit csak te hallasz,
s hideg télben éji suttogás.
Minden fölmerülhet; te nem.
Az elemek helyükre vissza-
ugranak. De lent, űrödben
alul, s surlódás préselte
eszme-morzsalék-halom
nőni kezd, dombosodik,
és mint a tölgy, gyökeret,
ki-kidudorodó csápokat
ereszt. Ez jövő-sejtés.
Ilyen szerényen, érthetetlen',
kerülve érvet, neheztelést,
gáncsot, áttörve falat uralkodik.

...Minek a visszagondolás?
S ami mögöttünk állt, most
átömöl. Mikor előttünk
ismét rajza van, már Kapu.
Mégis lelappad, s elsimul:
ami igaz, folyóvá kényszerít.
Hogy az emlékező élő folyó
legyen, mindig újra föl kell
állnia. Pára, folyó, kapu
vagyunk. Átmehetnek rajtunk.
Vagy mint egy gyémánt markoló-
gép, háta mögé nyúl az újító
Emlékezet, létezését tép ki
a múltból, s létként jövőbe
helyezi... A lét szilárd.
Lezökken. De megfoghatatlan.
... Minek a visszagondolás?

II.

A filozófia arany-parányai
torlódva, titkos rendezésben
égboltta szétsuhognak.
Mi az, hogy új? Hogy régies?
Imént mi összerándult,
varrótűtől a világprogramig,
megvolt az ősidőben, s várt,
mint fölszentelt merénylő
a szívben, s mérhetetlen
türelmet elraktározott,
tudván, hogy teremtő
kedvet, lázat, eszmét
megőrzünk és cselekszünk.
Igen, az eszme tiszta tett.
Szellemben sincs halál.
Aztán az új szétsurranás.
Majd ismét összeránt.
Aranydomb, arany-röpködés
kozmosza. Az állandóság
nem a státuszukban van.

Ott soha. Ritmikus pazarló
a Mozdulatlan, s özönlik is.

... Minek a visszagondolás?
Magasban mély, mélyben
magas. Kinyílik, reteszre
zár, havaz, kőtömör, ragyog.
Szellemi forgatag van.
Egymást szülik az új egészek.
Az Emlékezet nem visszagondolás.
Előre sem. Időt s Időtlent
hömpölyögtet rajtunk át.
Folyton kinövi definícióit.
Hogy szent lehessen mindhárom
Szakasz, egyetlen Folytonosság.
„Nem dolgok ismernetek...”,
valóban nem; ma, má-ja, idője
van mindegyikünknek.
Amely száguldva ünnepel.

III.

Igaz idők nem cáfolódnak.
Gyökérközelben titkuk.
Semmit sem ér az új, ha
elveti, hogy élhet rejtve is.
Semmit sem ér a régi, ha nem
hiszi, új volta Kezdetekben.
„Ne féljete!”: gondolkodjatok.
A Látásmód üdvötök fele.
Rekeszd ki; meg se rezzen.
Elcsábítva kitarja szárnyait.

... Minek a visszagondolás?
Az újító Emlékezet téged
gondoljon vissza. Titeket.
De semmiféle listát nem
lobogtat. Elégeti, ha kell.
Mégis a Könyvben lesz nevük.
A gondolat, a tetszhalott,

csöndben, földjében nyugszik.
Ha itt az ébredés, fölül.
Szólítgatója Isten. Megannyi
végleges halál, s föltámadás.
A törpeség szűkül, utánoz:
szólítatik-e? Joggal szorong.
Itt már-már démoni a szó:
örök... Légy résen, Emlékezet.

ŐSZI DOMBON

„Ezen az őszi dombon,
harmattól csillogó fűvön,
alig néhány lépésnyire
Hölderlin kék fenyőitől,
amik egymásnak ugyan
ismeretlenek, de egyik
is a föld alatt, malom-
lapátnyi napsugárban,
ebben a juharfalombnyi
csöndben, e csillagágon
ingó serpenyőn, mely mégis
mozdulatlan földdudor, ahol
alsó füvek közt bujkálnak
szürke tücskök, s fojtott
dühvel röpköd a darázs,
s a domb tövéen akácerdő
sugdós s szervezkedik,
nem csörgedezik a patak
sem, inkább szökik a sás
alatt, mint egy fegyelmezett
futár, nem ver már a zápor,
a réten összegyűrve elhever,
ezen az őszi dombon, mely-
nek fái harangzúgáskor
nőni kezdenek és átütik

a völgyötétet, akár a
lándzsavégek, épp itt
s épp ma, kiszabadulva
arany foglalatából
egy villám meglepett.”

TEREPTAN

Előtte még tiéd a perc:
a végtelen lábadnál
épp hogy lefékezett.
Innen indul tovább.
Két végtelen között
szabadon megszorulsz.
A sáv, amelyen álldogálsz,
a bűnöké. Bűnösöké. Itt
mindenki bőven tulajdonos.
Ez volna senkiföldje?
Hisz rajta zsúfolódunk.
Kivétel nincs. Illetve
van: a Megnevezhetetlen.
Önként száműzve magát
köztünk letanyázott.
S mert *elveszi*,
hát elveszett.
Elsőnek mégis ő maradt meg.

VÉGH ATTILA

A KIHALÁS MŰVÉSZETE

A Kékes tévében haldoklott Cibulsky,
na, tüdőlövéssel valahogy így múlsz ki,
bár erre nincs esély a béketáborban,
csak megáll a szíved, tüdőd fémost horkan,
és éppen ott áll meg, ahol majd az eszed,
ha az Ibusznál a húsz dollárt kiveszed,
Bécsbe mész apádhoz, ki egykor disszidált
(visszavárja most is a börtön és a párt),
stírölöd, hogy élnek ottan az istenek,
aztán visszakullogsz, eltékozolt gyerek,
narancs, Suchard csoki, talán egy Minolta,
vissza a Kékeshez, hát a franc gondolta,
hogy egyszer majd mi is istenek lehetünk,
hogy narancs, Suchard és Minolta jár nekünk,
s a szobában majd a szintenger kiárad:
Sonyból (nem hajóablakból) a tájat
látjuk majd, ahogy van, azért, hogy ne fájjon
az esti szürkület. Híradó. Elzárom.
Kihúló évszázad pattog, felszikrázik,
kétszáz méter kellett, eljusson a házig,
persze nem sikerült, hátba lőtték szegényt,
kihalt a filmből az utolsó tiszta lény,

barlanghasonlatba már nem futhatsz vissza,
hisz láttad a fényt, te utolsó statisztá,
dőlt a tüdősebből, csak ömlött a földre,
s a hazugság talaján mintha kinőne
valami mesékben leveledző tölgyfa,
lombja alatt mintha minden másképp volna,
árnyak közelítnék, szeretettel látnak,
kérik, azért mégis nevezd ezt hazádnak,
kapcsold be a tévét, integetnek onnan,
érezd jól magad a csak-terád-szabottban,
nem tudom, élek-e, vagy mesehős vagyok,
a hitről mesélek, ami épp elhagyott,
segíthetne talán az ars moriandi,
na végre, mindjárt jön a Gianni Morandi.

WEHNER TIBOR

TOTÁL BRUTÁL

kisméretű, egy számmal nagyobb
nagy méretű, egy számmal kisebb
normális, szellemileg visszamaradott

ÖR ÉNY

néha kihagyok egy betűt, hátha így új értelmet nyernek a dolgok (illetve bizonyos értelemben a betűk is):

k fli

persze addig könnyű dolgunk van, amíg pontosan jelzettek a betűhelyek (a kihagyott betűk), kis probléma csak akkor merül fel, ha ez elmarad:

zsmle

és tovább bonyolítja a helyzetet, ha ebbe az elmosott betűhelyes rendszerbe bevonjuk a mássalhangzókat is:

teföl

de felismerés esetén még így se bízzuk el magunkat mert ez még nem egy mondat és persze vannak bonyolultabb szavak is:

johurt

nem is szólva az összetett szavakról:

túrstáska

és ha ebben a játékban elég nagy gyakorlatra tettünk szert, akkor megpróbálkozhatunk egyszerre több betű kihagyásával is:

c

pillanatnyi figyelmetlenség vagy dekoncentrálttság esetén megadhatjuk magunknak a megfejtést (pogácsa) és aztán a kellő magabiztossággal megoldott feladványokon túllépve próbát tehetünk – ez az igazi rejtvény –, kihagyhatjuk akár az összes betűt is:

A DOLGOK ÁLLÁSA

(TÉRSAKKJÁTSZMA FEJBEN)

csupán árnyalatnyi (és nem csupán egy nem szócska) a különbség:

aki nem mindig tévedett és aki mindig tévedett

nem csupán árnyalatnyi (és nem csupán egy csupán szócska) a hasonlóság:

aki mindig tévedett és aki (csupán) mindig tévedett

a különbség és a hasonlóság így válhat megközelítő azonossággá csak (csupán) türelmeseknek kell lennünk és feltétlen kudarcra ítélt bizalmunk kiteljesedhet a mindent átható kiegyenlítődésben (a megengedő és a kötelező beszédmód pontosan megvilágítja eredendő kiszolgáltatottságunk és öndiktatórikus hajlamaink egyidejűen eszeveszett jelenvalóságát)

mentőötlet: próbáljunk időszakonként pihentető vakaró(d) zásszüneteket tartani a próbálkozás szándékának szigorú betartásával és megjelöletlen határainak öntudatlan áthágásával rádöbbenhetünk az önkorlátozás felemelő szükségességének átélésére és jó előre gondoskodhatunk nem különben felemelő élőhalottkénti pszeudoelhantolásunkról

(s miközben – az „s” kötőszócska alkalmazásával mintegy logikai láncolat meglétét sugallva – a „nem különben” kifejezés jelentésének felfejtésével vesződünk végső elkeseredésünkben) öntelt kapitulációnkat tárt karokkal fogadja a tévedés meghurcolt szabadsága

AZ ARTIKULÁTLAN ÜVÖLTÉS VERSSÉ VÁLÁSA

Mondhatunk-e ezeknek akármit, ha közben csendben, észrevétlenül kisajátították a nyelvünket?

Ha ezért kizárólagosan csakis az övék az értelmezés lehetősége és joga?

Ha – miközben meghirdetik és gyakorolják a beszéd szabadságát – a jelentéseket így játékszerekké avatják?

Ha ebből eredően szükségszerűnek ítéltető a megoldás: minden kimondott és leírt szavunkat ellenünk fordítják?

Ha pontosan vagy hozzávetőlegesen az ellenkező értelemmel ruháznak fel mindent – és közben megjegyzik gúnyosan – így bizony saját csapdánkba esünk. Mi okozzuk saját veszttünket.

Magyarázkódásokra kényszerülünk, és tudjuk, hogy ha magyarázkódásokra kényszerülünk, akkor mindennek vége: vesztesek vagyunk, még ha pozíciónk a szájalomra méltó pszeudógyőzteseké is.

Mondhatunk-e bármit, írhatunk-e verset ebben a reménytelennek tűnő helyzetben (ahol a „reménytelen”, a „tűnő” és a „helyzet” szavak által hordozott jelentésekben sem lehetünk már egészen biztosak, nem is szólva a „bármi”-ről és magáról a „vers”-ről)?

Könnyű így megvonni azt a konzekvenciát, hogy talán az elhallgatás, a hallgatás az egyetlen, amit nem vehetnek el tőlünk. (A valamilyen megmagyarázhatatlan, szüntelen készenléti helyzet a „vers”-írásra. A fel nem adott éca.)

Vagy esetleg – bár némi kockázatvállalással – mindezen túl van még egy esély: az artikulálatlan üvöltés.

Az artikulálatlan, megszakítatlan, folyamatos üvöltés, amely valahol a metafora-régiókban verssé lényegül.

Lágy lírává oldódik ebben a légüres (cyber)térben, amelyben már nem ők álldogálnak tétlenségre kárhoztatva, önmagukkal szemben.

(No lám: végül csak-csak a saját csapdánkba esünk.)

ZALÁN TIBOR

ÉRZET

kék hóban
kék farkasok járnak
messze a göncölt hajsolja a hold
várj meg
ne álmodd túl messze
magad a halálotmtól reccsen
az ág madár valaki néz onnan minket

TÖRTÉNET, TÜKÖRBEN

Kis piros takaró, bársony,
átölel, mint kisgyerek volna,
asztalon pohár, széle csorba,
megszédülök, ahogy játszom

törött madárként az ágon,
hogy a szerelem mások dolga.
Fütyörészek, s halkán dalolva
dióba záródni vágyom.

Mert eljátszható minden,
az is, mi néha halálos,
de a játék nincs ingyen.

Embertelen üres város
– a szenvedésen innen –
lelkem az és a halálom.

Ott a lelkemben halálom
– szenvedésen még innen –
embertelen, üres város.

Ez a játék sincs ingyen,
van úgy, hogy néha halálos.
Bár eljátszható minden.
Dióként zárulni vágyom,
fütyörések halkán, dúdolva,
hogy a szerelem mások dolga.
Torz madár ül törött ágon.

Belehalok, hogyha játszom,
aszfalt szélén a pohár csorba,
kuporog, olyan gyermekforma,
szaros kis bársonytakarón.

ŐSZ CHANS

Az éjszakában vonatok járnak
ablakban könnyöklő költők fáznak
Bújik a koraősz pelerinbe
kilóg alóla foltos az inge

Kilóg majd alóla foltos inge
bújik a koraősz pelerinbe
Ablakban könnyöklő költők fáznak
az éjszakában Vonatok járnak

gyermek majszolja a kifli-holdat
kutyában bolha – a bűnöm hallgat
Nem tudom megér-e még a holnap
A múltam frissen kitörölt honlap

Kósza esőkben plakátok áznak
az égből félig megfestett vásznak
zuhognak alá a tompa földre
s maradnak félig készen örökre

Félig készek maradunk örökre
tompá vásznak zuhognak a földre
a festett égből Üres plakátok
áznak az esőben Halált játszok

a múltammal most – kitörölt honlap
lesz majd belőlem mit áthúz a holnap
Hallgat a bűnöm kutyában bolha
a kifli-holdat felhő majszolja

ARÁNYOK IDEJE

Bontogatja a szirmait,
utána fordul az eső.
Dúdolgat csöndben valamit
arról, hogy tizenöt esztendő

iramlott el tőle, amit
kivárni nem kellett erő.
Ami fogyott, az volt hamis.
Találkozásuk a betelő

arányok idejére esett.
Vergődhetett volna ellene,
ereje volt, de tudta, nem lehet.

Remeg, és hangosan felnevet
rozzant kis vendéglő sarkában.
Tea, pálinka – s egy semmise

ELSŐ GYERTYAGYÚJTÁS

Ez már embermagasságú hóesés
terepasztal-tárgy a hóval fedett vár
Homályos az ég mit isten kisikált
még tegnap – s a vérben az élet kevés

Szűköl reszket mint kutyában a verés
a bizalom – polcról ellopott lekvár
mit nagymama koporsójában plombált
le – ne maradjon hátra keveredés

Hózuhogásba hasít a zuhanás
de ordítását elnyomja a harang
véres ujját törte Hitetlen Tamás

Magasan éhes varjúcsapat kereng
Első gyertyagyújtás Ma még az is más
húsba ahogy a semmi beledereng

FÁRADT KADENCIÁK

Pártalan vagyok *párosok* között
szívembe köd és mély csönd költözött
hívnam aki még élethez kötne
de ő hallgatni készül örökre

*

Láttam hajnalban meztelen holdat
fölém hajoltak ismét a holtak
hívtak s mögülük előgomolygott
a nemlét illata Volt rá gondom
hogy az arcomat összerendezzem
ha már menni kell menjek legszebben

*

Nem vagyok jó s ez a sárba leránt
ki emel le rólam ennyi magányt
S ha feloldódom a harangszóban
mond-e valaki egy jó szót rólam

*

Testemben jéghideg remegések
csuklóm környékezik könnyed kések
Messze az éjben valaki táncol
vergődik bennem bárki s a bárhol

*

Adjatok innom szomjamba fúlok
nem akarom azt félelmem lássák
Bevakolatlan fal elé állok
meztelen téglára fröccsen vérem

*

Kimondhatatlan mennyire nincsen
ami még engem sorsomra kössön
Nem tudom hány napot kapok kölcsön
még az élettől Hány halált ingyen

*

Lennie kell még valahol ország
lennie kell s ő valahol ott vár
Eligazítja hajam a párnán
Nem fordít hátat ha eljön időm

*

Fekete selyem abroszra hó hull
Megtanítottam magam magányul
Bennem a semmi semmihez társul
Más hajnalában alszik el társam

*

Mert őszinte vagyok rám haragszik
boldogtalansága kitérve sarkig
Elhiszi amit elhinni akar
lelkében omlás fáradt zivatar

*

Reszkető habon dereng a hajnal
nincs rá esély hogy vele virradjam
Whiskymben lassan elolvad a jég
Vörös az ég alja elég – Elég

*

Ugye te soha senkit se bántasz
de jószágod mégis megalázhat
Halkan kis dalokat dudorászol
Halott megváltót ringat a jászol

*

Rászóltál csak a szemedet nézze
akasztott kötélén Isten méze
ragyog akárha aranyból volna
Készülsz a földbe vagy föl a Holdba

*

Magadra vigyázz könnyen elhitted
szerelem helyett szeretet az abrak
Megdöbbensz azon fájdalmak laknak
gyönyöröd helyén Semmibe löknek

*

Sötét teraszról a sárga házra
látsz rá ma is és szétráz a láza
Füledhez kapkodsz talán még megvan
Borotva ázik a sóhajodban

*

De ő hallgatni készül örökre
ha még hívhatnám élethez kötne
de szívembe köd s mély csönd költözött
Pártalan lettem *párosok* között

FÁRADT KADENCIÁK, 15.

De ha megérti miért nem hal bele
Miért hazudja hogy van más ideje

*

Önelégülten trónol a helyemen
árthatnék neki és mégse teszem
akkor sem hogyha megöl s ezt tudom
Ártatlan arccal kilép a hegy mögül
szorítja kezét nem hallgat eszére
Nincs több örökre Már csak hiába

*

Akarta legyenek őszinte vele
majd elfordult másé az ideje
azóta És nem törődik velem
Volna még pár szavam Nyelvem lenyelem
*

Volna még pár nyaram inkább temetem
kutyák acsarognak szétdúlt tetemen
felborzolt szőrükre fröcsög a vér
Senki nem suhint feléjük elég
*

Erjed a cefre Csigák az aknában
Nincs rá bocsánat hogy hiába vártam
*

Mindenkit un ott és mégse keres
egy szava visszaadná hiteletem
de elhúzza száját ellenem hallgat
Magasról hányja le az irodalmat
*

Szemben ül velük és nézi őket
élőket fixíroz így egy kísértet
Ezen az sem segít hogy épp részeg
Megrándul A horog arcába mélyed
*

Megáll a vonat Sokan leszállnak
Még egy úttal tartozom a halálnak
*

Ilyen a hajnal a bábszínházban
Mégköt a hideg szétdobált ruhádban
Pármai sonka szőlő friss kenyér
S a pusztulásról egy újabb költemény
*

És reggelre ismét kihalt lesz a part
És én maradok úgy ahogy kitakart
*

Ismerem aki megoldja ezt is
föltépi bordáim örült szép gesztus
ahogy a még rángó szívembe harap
Minden lepereg egy pillanat alatt
*

De hogy hiheted Dehogy hihetted
felveri a gyom hajdani kerted
Hallgatod nő a szár lélegzik zabál
sok kövér levél Sok virág-halál

*

De lesz-e ebből valaha ébredés
álom írja le az ész ehhez kevés
kapaszkodni se tud az értelem
elkésik érteni nincsen ott helyem

*

Taszít az emberszag Fajtám búzlik
Vízbe rogyott hídon tántorgok végig

*

Romok közé kever el a sorsod
minek építenéd úgyis lebontod
hajnalig az összes forró díszletet
Megmarad de mit ér rongy kis ékezet

*

Hiába hazudja van más ideje
És ha megérti miért nem hal bele

ÉS NÉHÁNY HAIKU

Indul vonatom
A nagy hegyek mögött is
hallom sírásod

*

Hová szélednek
mellőlem a szavak Zúz
nyomorít a csönd

*

Hogyan segítek
Feléd nyújtott kezemet
repkény fonja be

*

Zajos fönt az ég
Kert végében szarvas bőg
világ árvái

*

Elhagyni készül
békéjét Elpusztulna
szenvedély nélkül

*

Pipacsok helyén
romos föld Virít a gyom
Hányat alhatsz még

*

Szemközt a sárga
ház előtt fák lombjában
vonaglik és fáj

*

Folyóba dobott
kavics visszhangja lüktet
így éjszakában

*

Ketten mondunk egy
verset Te a lelkét én
a lelked mondom

*

Szabadon nő mint
az árvacsalán s olyan
védtelen is már

*

Honnan a halott
aki éjszakáidon
zörgi át magát

*

Csak ő ismeri
az eltakart zuhanást
s nem búcsúzkodik

*

S a tenger felől
sirályok ugatása
veri ablakod

*

Hó csapódik a
málló falakhoz A tél
kése vér-hideg

*

Ha már elveszett
miért is értelmezne
újabb halálát

*

Néma mondatok
idegen mondattanát
betűzi a szél

*

Hallgasd ki a szél
mit beszél mikor részeg
térdemhez térdel

KÖVEKEN

Megszállottként bolyong a köveken
alatta tenger mögötte mélység
Férfiként jött s hazaér örege
Kéri a számlát „Élet?” Csekélység

BOGÁR-ÉBREDÉS

Lassított csendben pizsmog a bogár
apró lábával égre fordul
belülről mászná össze a sorsom
csontba harapna nyersen orvul

bár nincs közvetlen köze a léthez
öntudatlan éli túl magát
pontosan tudja mit kell tennie
s hanyatt-fektéből is odalát

hol moccanatlan vergődöm hogyan
kezdjek hozzá az újabb naphoz
Szennyes rongy párna lepedő paplan
s nincs már mi ebből kitakarjon

Nyugtatók és erős szerek mámora
fordítja befelé az arcom
szakadék fölött könnyebbitett lét
ráiszom hogy tovább tartson

Jön a bogár s nem találja szemem
azon keresztül furakodna
agyamba föl Hát beköp halállal
s leszek semmivé sokasodva

AZ ELPUSZTULT KERTBEN

Egymás húsába belenőve
mint akik nem válnak el már soha
két fatörzs az elpusztult kertben
és a kert fölött isten mosolya
megengedőn – mintha lenne soha
és nem lenne a keresztvágó
hatalmas fűrészt már falhoz döntve
amelyik majd őket egymásról
levágja szétválasztja örökre
isten mosolya s ordító csöndje

KESELYŰ

Sárga szájjal röhög az ég
angyal guggol sugárban vizez
a kúpcserépen s énekel közben
A keselyű miért köröz fölöttem

Magamra akarok látni
hanyatt fekszem fordítva állok
eltévedt ló lovastalan ködben
A keselyű miért köröz fölöttem

Aludnék de nincsen hova
ébrednék de lehúz az álom
nyomtalan szívódom fű a zöldben
A keselyű miért köröz fölöttem

Háttal ülök rég magamnak
előttem részeg pohár táncol
kihagy a szívem mert megütöttem
A keselyű miért köröz fölöttem

Boldog lennék mikor alszom
s nem zárja álom rám az éjjelt
de ébredék zagyván szélütöttem
A keselyű miért köröz fölöttem

Könnyű kis lábak arcomon
patkány surran Hangtalan létben
szégyen és bánat préseli könnyem
A keselyű miért köröz fölöttem

Mint aki színek közt esett
s belezuhant a feketébe
forgok a szuroknyi pokol-körben
A keselyű miért köröz fölöttem

Itatóson tinta üt át
múltamon sűrű sötét vérem
Semmibe roskadt út melyen jöttem
A keselyű miért köröz fölöttem

Lecsukódnék már a szemem
nem áll Isten a szemhéjamnál
Nyitnám – éhes duzzadt holdak körben
A keselyű miért köröz fölöttem

Huzat jár át üres házon
fölvágva álltól szemérmemig
Madárijesztő a szalma-csőndben
A keselyű miért köröz fölöttem

Rándul kezem és teli van
alvadt vérrel – keserű rögök
közt kaparok fölfelé a földben
A keselyű miért köröz fölöttem

Halott apám szögeket ad
s játszani küld az üres térre
Szél fúj Űvegem összetörtem
A keselyű miért köröz fölöttem

Homok pereg teli a szám
széttaposott gyermekkor-ízzel
Választás nincs csak köztem vagy köztem
A keselyű miért köröz fölöttem

Éjszakára éjjel virrad
útjaim vannak vaksötétben
Fénytől félek – nincsen lét rájöttem
A keselyű miért köröz fölöttem

Csomókban hull ki a hajam
nevetnék de szétszakadt a szám
Rimánkodnék vigyének el innen
A keselyű miért köröz fölöttem

Semmibe vezető lépcsőn
elmerült lépések kopognak
kapkodok árnyuk után a jött-ment
A keselyű miért köröz fölöttem

Romló testben hasadt lélek
nem szeretnék már jó se lenni
túl sok élni másban összetörten
A keselyű miért köröz fölöttem

Átaludnám hogyha lenne
életem Nincsen mire várnom
bár mormogom nem adom könnyen
A keselyű miért köröz fölöttem

Négy lábam az égre fordul
tűz a nap s a fülemben férgék
rágják maguk agyam felé zölden
A keselyű miért köröz fölöttem

Heverek itt baudelaire-i dög
isten felfúvódott kutyája
Tavasz fon be Búza szárba szökken
A keselyű miért köröz fölöttem

Csillagképek forognak el
fölülem – élvezem hogy látom
senki vagyok és semmire fölKent
A keselyű meddig köröz fölöttem

TERC

az emberélet Útjának telén
firkára leltem Az idő falán
vidám az élet – gondoltam – Falun

egy délután Unt voltam Így fenn
és vérzuhogástól sajtott fülem
akár A gyermek játékot Felejt

ha anyja Uzsonnára üzen
kis Izgalom fogott El fönt s alant
a falak Mögött kopott tejüzem

tűzforró Tejben elmerült a lant
mit pengetett Keze egykor Másnak
– ezért is voltam Akkor nyugtalan

így hát betelt az Élet-mondásnak
jutott Eszembe fájón Színtelen
megint nem Lesz meg a vers – az Átlag

és szédülés fogott El kintalan
voltam tehát Az említett Között
így üthetett váratlanul Szemen

a falra Firkantott betűk vörös
Táncát figyeltem és A pillanatot
belém Akadt úgymond hanyatt Lökött

bár tűnt Fel érteném a szavakat
miközben Nem jelent meg semmi Sem
a jel Mögött talán a semmi Csak

a nyelvet birtokolni Érdemem-
nek tudtam És a nyelv most megszökött
Hiába fordítottam Nyelvemen

a nyelv S a nyelvem nem Találkozott
a falra Firkantott jelek fölött
a meg nem Értés füstje lengedez

mondhatnám Azt hogy nincs hozzá Közöm
egy firka nem Lehet csak ostoba
magam Zavarba ezzel nem hozom

de Mégis hidd el nem Lehet csak úgy
az értésről ésszel Lemondani
mert minden érthető Így lesz Gyanús

és így lesz Izgató Forróbb ami
nem Adja meg magát Ha faggatod
s ha kíznod sem Fog semmit Vallani

a faltól pár lépésre – görbe bot –
magányosan Száradtan állt a fa
alatta két Csavargó öltözött

egyik Kockás felül és nagy Hasa
csíkos nadrágján Szinte zsirt hagyott
csíkos Felül a másik rossz pofa

cipőjével Bajlódik egy S a gond
egészen torzra húzza Ráncait
másik Kalapját ütve botladoz

piros Festék szárad a titkait
kezüktől kapta Lám a szürke fal
egyik kain s a másik Iskain

a nap Letűz a dögre szétfolyt testtel
Hever lábuknál ember Volt talán
vagy Általuk megölt isten... Szegény

a húsából Lakmározhattak épp
az Érkezésem megzavarta Ezt
vicsorgva néznek föl Mindketten rám

hová Lett a jelölt s a jel mi jel
de Hang nem hagyja El beszélve szám
vagy Úgy lehet halálom ért Közel

s ha mondanám hiába Mondanám
lehet ha Ismerném a jel Mögött
mi Van magam a létben Tartanám

a két csavargó most Rögöt zabál
Kövér pondrók és Férgek tánca kél
a Szájukból mocskos Kezük kaszál

felém megölni kész amint elér
és nincs A tájban már csak szürke Fal
és nyelv Utáni piszkos szürke Fény

bohóc vagy Hóhér nem tudom mi Van
a két sötét Csavargó-jel mögött
s a vég megérezett Öble parttalan

a hömpölygés rejthet még Holnapot
a még s a vég Egymásra rámered
a vén clown meg közben Vért köhög

a falra Firkált jel talán Lehet
az ízét Érzem spongea és ecet
méz és olaj Letört karú kereszt

a fán Kötél fityeg kötél Felett
az ég sötét Felhők mögött lapul
ki Tudható hogy mindenről Tehet

kötél Szakadtán hosszú Létre jut
ki életén akart Szakítani
a két csavargó a Koszos batyut

a kört Bezáró élet útjain
tovább Cipelni kényszerül Tovább
az egyik Iskain s A másik Is

mit Ácsorogsz ne várj tovább Csodát
isten csak egy Lehet s megöltük nézd
az Áldozatba gyúrtuk őt Magát

még Véres itt e két göcsörtös Kéz
békés Isten tragédiája Volt

azt hitte onnan Minket is lenéz

most Olvadó kicsit szétrágott Holt
a jó s a rossz csak Egy tőről fakad
egy Elveszített rossz Fogadás volt

teremteni Felruházni minket
A gondviselő elkésett Képzet
előbb Könyörgött aztán Legyintett

mondjuk hogy létező Egy cool Képzet
a kultúránk mely meghatároz Ől
ezért Letépjük most a Vesédet

kitépjük szíved Bordáid mögül
te Antropomorf isten a Melled
sebész se Vágná szét ily Mesterül

egy Virtuális istentől kellett
így Megszabadulni végre tudd Meg
széttéptük a tollas Szőrös mellet

apánkat Öltük benne Meg s tied
nem Tudnánk kik Lesznek gyermekeink
csak Told foszló húsába zöld Fejed

szabad Lehetsz majd ember így Megint
a mítoszok ma Már halott kutyák
dögölj Csak meg a régi Rend szerint

kegyetlenségre mentség Van habár
se Népünk sincs se Törvény nem Szorít
a leggyönyörűbb Ajánlat Halál

az emberélet Útjának telén
a számnál Érzem spongya És ecet
a firka Értelmét most Sem lelém

s letérdelünk Most mindhárman kegyet-
len Éhséggel a húsrá rácsapunk
sötét Reménytelen bűdös Legyek

ZUDOR JÁNOS

DICSŐSÉG ISTENÜNKNEK, NE OLYANOK LEGYÜNK

Mint a rakéták, akik össze-vissza szállnak.
Hogy keresztezzék egymás útját, még ha fegyverrel is –
(mert az ember olyan mohó) – HOHÓ! De ne ilyen rohammal,
amíg még van ég, amely csilloghat is,
„Víg ditirambusa: daktilusok” Áprily Lajos
(Tá ti ti tá ti ti tá tá, tá ti, tá ti? Tá tá tá)

ARTURKÁNAK

Jobb az Arturo Oui.
Különben egyremegy,
Mi végzünk másokkal
vagy ők végeznek velünk.
Arturo Oui
a nagy éljenzésben
csak önmagára gondol.

Hogy ne legyen sértő
a gondolat, amely tibetiül hangzik,
nem célzásszagú,
hanem gondolattalan,
mint a harangláb.

Aki megtanult franciául beszélni,
hogy ne legyen feltűnő,
ha éljenző a tömeg
és a világ végéről kezd beszélni.

Éljen, éljen,
mint a paranoia,
a hólabdával megdobott
és összetört búra vagy mint a titokban
összetört fej,
amely nem jó már
semmire sem,

ne haragudj Arturka,
te nem vagy ilyen
öncélú puffancs,

még ha gyerekkoromban
úgy képzeltelek is.

AZ INDIVIDUUM BOSSZÚJA

Egy óriási,
fejfel lefele tartott
uborkás üvegben,
apró létrácskán
feléle mászik
a béka, ha nagy a légnyomás,

mint individuális lény,
rajta a kitörölhetetlen
forma, maga a szerkezet,
a rögtönzött barométer,
és a döglődő béka...

Fellendül nyitásra,
levegőre, ha már nagyon
elhasználta az oxigén –

Az emberke nevű lény
más, mint a béka,
összetörné az uborkás üveget,
még ha bűvárszemüveg lenne is rajta,
csak úgy, bosszúból...

KÖNNYŰ MÉREG

Szeretkezhetnék Istennel,
sehogy sem tudok.
Könnýű mérget ígért Isten!
(Mindenütt ablakok.)

Robognék át az éjszakán,
a nehéz Vérből valón,
rögeszmés altatón.

(Elvágódik a villamos,
fogadj be, Istenem!)
Mintha megmérgezné hitem.

Kit Isten képzelt jónak,
minden remegő ablakban,
az én vagyok! És kisiklok.

KÖRÖSPARTI ÓDA

Belehull a Körösbe egy falevél,
éjjeli csendélet,
felszisszen egy vizisikló, elmerül.

Felesleges gondolkodni rajta,
és ezer ránkba fut a szél,
éjjeli sikoly... egyetlen menedék!

A kacsalábon forgó éjszaka
tárt kapukkal beoson.
Megtöri a csendes folyót, megtöri
az éjszakát, a folyamatos kavicsok zaját,
a sodrát, kövér kövét, a moszatos kocsonyát,

a kitekintést, valaki egyedül
átmászik a hídon, az idegszálon,
az első kakasszón... Egy idegen!

Ó, hajnali Körösöm! Emitt a hotel,
faltja a nincs, hajnala kincs,
vörös göröngye felnyerít...

TEM, TEM, TEM...

Tem, tem, tem....
Temetés ütem.
Halott testvér, merre vagy?
Ütem testvér, merre vagy?
Hetente kérdelek,
hogy merre vagy?
Tetem, tetem...

Tetem, tetem,
magamat elültetem.
Hol bújdosol majd ezután?
Szegény halott önmagam.
Netalántán az összhangban.
Tetem, tetem...
A világban egy ütem.

Tem, tem, tem...
Jobb, mint a puffadt lótetem,
transzba jött, nagyszemű totem,

bár áltatja, hogy megdicsőült,
holott kikezdi az idő.
Tem, tem, tem..
Élő totem,
Istentotem.

A BŐREGÉR RITKÁN ORDÍT

(„DENEVÉREBEK” – SZŐCS GÉZA)

A bőregér éjjel-nappal
ordít, de a szóbanforgó
egy jólnevelt bőregér,
jólöltözött, csendes,
szmokingos, jólfésült.

Nem bosszúálló, mint a
szokványos bőregér,
azaz denevér, csak ritkán
látni, elcsökevényesedtek
a szemei, általában éjjel
jelentkezik, ha jólnevelt.

A TÖBBI ORDÍT... Ha beleragad
a hajba, akkor le kell vágni
– a fejemet.

A hosszúkörmű denevér
lerágja a körmeit
a lábáról is.

SZELLEM TESTVÉR, MIT CSINÁLSZ?

Fétist ünnepeled? Mint demokrata? Húhol a hangos szellemed. Ijesztő akcentussal. Vérre megy, félre megy, mint egy női bugyi, bizony, lehet farigcsálni a szellemet a vegytiszta öntudatig.

Jaj, de buta ez a szellem! Tulajdonképpen mit akar? Megjelenik a falon is, túlmutat, mert mindenki tökkelütött a környezetében.

A hangos néma is, mely figyel, kicentizett tudattal menekül, tulajdonképpen nagyon gyáva. Jó, hogy nem kéri a bilit, groteszk egy szellem, még ha ünneplőben is.
(De hogy van a szellemeknél?)

Elhúzzák a vaslábost rettenetes riadónak.

A HÓHÉR ELŐTT

Olyan egyformák vagyunk,
mint a zsilettpengék.
(A hóhér előtt!)

Összecseng a bárd,
mint az egyenes tükör,
a hóhér előtt.

(Kitelelni veszett
fagyokat, ábrándozom
a hóhér előtt.)

Egyszer főbevágtak,
másszor ütöttek, vertek.
(A hóhér előtt.)

Néma visszhang recseg,
oda-vissza (Tejút)
a hóhér előtt!

TARTALOM

Acsai Roland

Kerecsensólyom verskamera	5
A kerecsen fészken ül	6
A kerecsen elalszik	6
A kerecsen vadászik	7
A kerecsen és a sivatag	7
A kerecsenek kikelnek a tojásból	8
A kerecsenek ölelkeznek	8
A kerecsenek és a gyík	9
A kerecsen hangja	9
A verseny postagalamb és a kerecsen	10
A kerecsenek egyedül maradnak	10
A kerecsenek kilombosodnak	10
A kerecseneket meggyűrűzik	11
A kerecsenek felriadnak	11
A kerecsenek és a havazás	11
A kerecsenek és a bolygó	12
A kerecsen kirepül	12

Baki Júlia

Mintha köztem lenne	13
Recept szerint	14
Kopasz nő, tükör előtt	14

Bárdos László

Váltóláz	15
Bora	16

Böszörményi Zoltán

De artis poeticae natura	27
Játék	28
G-moll	28
San Franciscó-i reggel	28
Létem pora	30
Kilenc oktáv	30
Fényszilánk	32

Debreczeny György

Molloy énekei	33
-------------------------	----

Dobai Péter

A forum romanum csendje hív magához... messze	45
---	----

Faludi Ádám	
Strassz	47
A kedvelt forrást keresik eldobált kirándulók alatt	47
Aladdin	49
Keress egy vágóképen	49
Rahmanyinov kísér zongorán	50
Vadásznaplókat porozva	51
Tegnap	52
Mindennapi enyészet	52
Aranymosoda	53
Halálkanyaró	54
Legtöbbször tükörtojást	54
Nem segíték magamon	56
Égitársaságom	56
Beúszni a horizontba hortenziával	57
Ma szép betűket találok ki	57
Kifogni az aranyhalon	58
Fenyvesi Ottó	
In situ	59
Kis magyar szabadság	60
Irány a tízezer	60
Lábszínház harisnyaközelből	61
Gyertya, fény, keringő	61
Fej nélküli holttestek	62
Ébresztő dudaszó	62
Hajnali szivar a mixát téren	63
Freund Éva	
Nyitott fogság	64
A szellemnek	64
Múson	64
Hordalék fedte ájulásom	65
Részlet	65
Géczi János	
Ősz Vagy Júlia	66
Szilánkok I. (műhely)	66
Hajnali égen haiku	67
Szilánkok II. (alföld)	70
Gittai István	
Szinopszis	73
Térképolvasás	74
Jász Attila	
Néhány napja	75

Fényforrások	81
Sötétfény	82
Lélekpára	83
Tovább	84

Jónás Tamás

Novemberi embertelen	85
A repülés ára	86
Cigánydalok	86
Cigány a siralomházban	88
Gyökerkezelés	88
Erőltetett menet	89
Költészet tanoncoknak	90
Költői összegzés	90
Túl élő	92
Halálfúga	93
Körhinta	93
Kell-tető (sámándal)	94
Magzatmáz	94
Senki sem árva	95
Nehézéletű (Kim halálára)	95
Nőpara	96
For petoeffi & kft & seboe & plasticheaven	97
Gyermekdolgozat	98
Íránytű nélkül	98
Borának	98
Központozás nélkül	98
Elhull a virág	99
Inri	99
Feltámadunk	99
Összegzés	100

Kalász Márton

Önfeledtség – átirat	101
----------------------------	-----

Kántás Balázs

Laptöredék	102
Költők napja	102

Kántor Zsolt

Korpuszkula	104
A pillanat foglya	104
Lekvár prológ	105
Mese az írásművészetről	106

Keszthelyi Rezső

A jegyzetversekből	107
--------------------------	-----

Látatlan legenda	109
Pietás	109
Véna	109
Kitaláció	110
Séta a színeken	110
Egy uratlan relikvia	110
Karöltve	111
Örömkín gyakorta	111
Rajztünetemény	111
Az eltűnés sokadik bája	112
Dúsan	112
Séta	112
Az ég íve	113
Kikötőben	113
Fanyar díjazás	113
Korányi Máttyás	
Spektrum	114
Barna	114
Arany	116
Színtelen	117
Seszínű	117
Fekete	118
Lackfi János	
Két kicsi aljas	119
Emberszabás	121
Ladik Katalin	
Emlékek temetője	124
A megvilágosodás ösvénye	124
Lászlóffy Csaba	
Sorsunk	127
A megkéssett herold	127
Balkáni bajadér	128
Helyeslünk téged, módszer	128
Közhelyes fogalmak	129
Jerikó komplexus	129
Makkai Ádám	
Akamu próféta első levele a hawaiiakhoz	130
Marczinka Csaba	
Hölderlin és a hattyúk	135
Muszka Sándor	
Nevem	136
Vígasztalóul	136

A vasmadár éneke.	137
Fákban füvekben	137
Visszaúton	138
Itt a farmon.	138
Nagy Sára	
Farkas anyád szólít	139
Harmínckettő	140
Nagy Zopán	
Szabadnapos a halál.	146
Tojás	146
Távolság	147
Otthon	147
Zopál himnuszok	148
Punalua feltámadt (ideje a leltárnak):.	150
Aludni szeretnék (no. I.)	151
Aludni szeretnék (no. II.)	153
Aludni szeretnék (no. III.)	154
Aludni szeretnék (no. IV.)	158
Aludni szeretnék (no. V.)	161
(intermezzo)	162
Nyerges Gábor Ádám	
Himnusz az átlaghoz	163
Elkopik a kezekben	164
Müzli	164
Tüneti kezelés	165
Prím.	166
Mégiscsak	167
Széljegyzetek is készülnek	167
Papp Tibor	
Sirály	169
Payer Imre	
Színváltó	170
Harmatrom.	171
A toronynál	171
Albatrosz-töredék	171
Homályos aluljáró.	172
Isten zakójáról.	172
Soha semmi változás	172
Rítus	174
Saját recsk	174
Jani bátya	175

Prágai Tamás	
Zalán ellen – Fragmentumok egy Vörösmarty-töredékhez	176
Kuszál – Jegyzetlapok az eposzköltő szökőnapjai című ciklusból..	179
A magányban elaggott Vörösmarty a XXI. századot vizionálja	180
Rónai-Balázs Zoltán	
A bögre kékje	183
Ácsorgást hazudó idő	183
Tájvers, ad hoc	184
Ehelyt-ahajt	184
Melegfront	185
Gumisirály	186
Ecset-helyzetdal, verának	186
Dal a kaporfa alól	186
Holdfény anzix	187
A nagyapám	187
'95-ös anzix	192
Van kalitom	193
Anzix az égből	193
Folyóparti anzix	194
Humán anzix	194
Sós Dóra	
Tehát a végtelenség	195
Gépmadár utca	196
Sérült negatívok	197
Dróton túl	198
Fekete zebra	199
A zsír jelentései	201
Test és testek	202
Mater dolorosa	202
Varródoboz	203
A forrás ismeretlen	206
Simándi Ágnes	
A mennybeszállás gyakorlata	207
Bibliai	207
A mennybeszállás gyakorlata	208
Alku	209
Szökés	209
Az erdő anatómiája	210
Ikremnek	210

Szálinger Balázs	
A vég napján, világos mezején.	212
Szúgyi Zoltán	
Múltam fölött az idő	213
Csak úgy.....	215
Tandori Dezső	
Enyhíti a fáj(dal)? Gyorsítja a gyógy? (búcsú egy régi stílustól)	217
Repró és plusz..	220
Repro és plusz..	223
A rövid idő története	229
„jobb, ha verskereket nem fenekítünk a dolgoknak”	229
Direkt nyelvtanfolyam, gyorstalpaló	229
Gyorstalpaló étterem	229
Egy témára	229
Hosztessz szója	230
Hosztessz-téma, még..	230
A szél..	230
Pusztá-téma	231
Szellemi munkás	231
Kérdések kérdései	232
Repró és rekontra	232
Vaduljunk, akkor	232
Régi mondás: mindenki árt az egészségnek!	232
Napi élet	233
Szétkallódik, széthull..	233
Járok-kelek	233
A lét tűr, elme	234
Napjaim múlása	235
„a rövid idő története”	235
Alakos végtelen..	235
Innen és túl.	236
Szederfa	236
Megmérkőzés	236
Már volt róla szó, de nem elég	236
Könnyű a nullának!	237
Mimikri.	237
Mire felírnám	237
Tóth Erzsébet	
Egy lopott nap	238
Nagy mama pirítósa	241
Szalad, szalad a nyár	243

Aliz már nem lakik itt	244
Spinoza reggelije	246
A nap végén.....	248
Téli álom.....	249
Körjárat.....	250
A régi szappanok.....	251
Tóth Kinga	
Tollasbál	253
Hátrafelé utazóknak	257
Tózsér Árpád	
Vérdíj	259
Soha már.....	259
Kosztolányi iskolájában	260
Freud-i badarok –	
A szerző saját badarjai kvarglijából szel e tettel, ...	261
A romló testről.....	262
A légy (avagy verstörténés 2010-ben)	263
Mit tegyünk	263
Dana	264
Ezüstkor	265
Villon 2010	265
A férfi és a világ.....	266
Hommage à Szabó Lőrinc	266
Árpád-ház	266
Csak az ősz.....	267
Alfred de vigny-motívumra	267
Empedoklész.....	268
Vasadi Péter	
Együtt.....	269
Ébrenlét.....	269
Filozófia	270
Őszi dombon.....	274
Tereptan	275
Végh Attila	
A kihalás művészete	276
Wehner Tibor	
Totál brutál.....	278
Ör ény	278
A dolgok állása (társakkjátszma fejben)	279
Az artikulátlan üvöltés verssé válása.....	280
Zalán Tibor	
Érzet	281

Történet, tükörben	281
Ősz chans.	282
Arányok ideje	283
Első gyertyagyújtás	284
Fáradt kadenciák	284
Fáradt kadenciák, 15.....	286
És néhány haiku	288
Köveken	290
Bogár-ébredés	290
Az elpusztult kertben	291
Keselyű	292
Terc	295
Zudor János	
Dicsőség istenünknek, ne olyanok legyünk	299
Arturkának	299
Az individuum bosszúja	300
Könnyű méreg	301
Körösparti óda	301
Tem, tem, tem.....	302
A bőregér ritkán ordít („denevérek” – Szócs Géza)	303
Szellem testvér, mit csinálsz?	304
A hóhér előtt	304